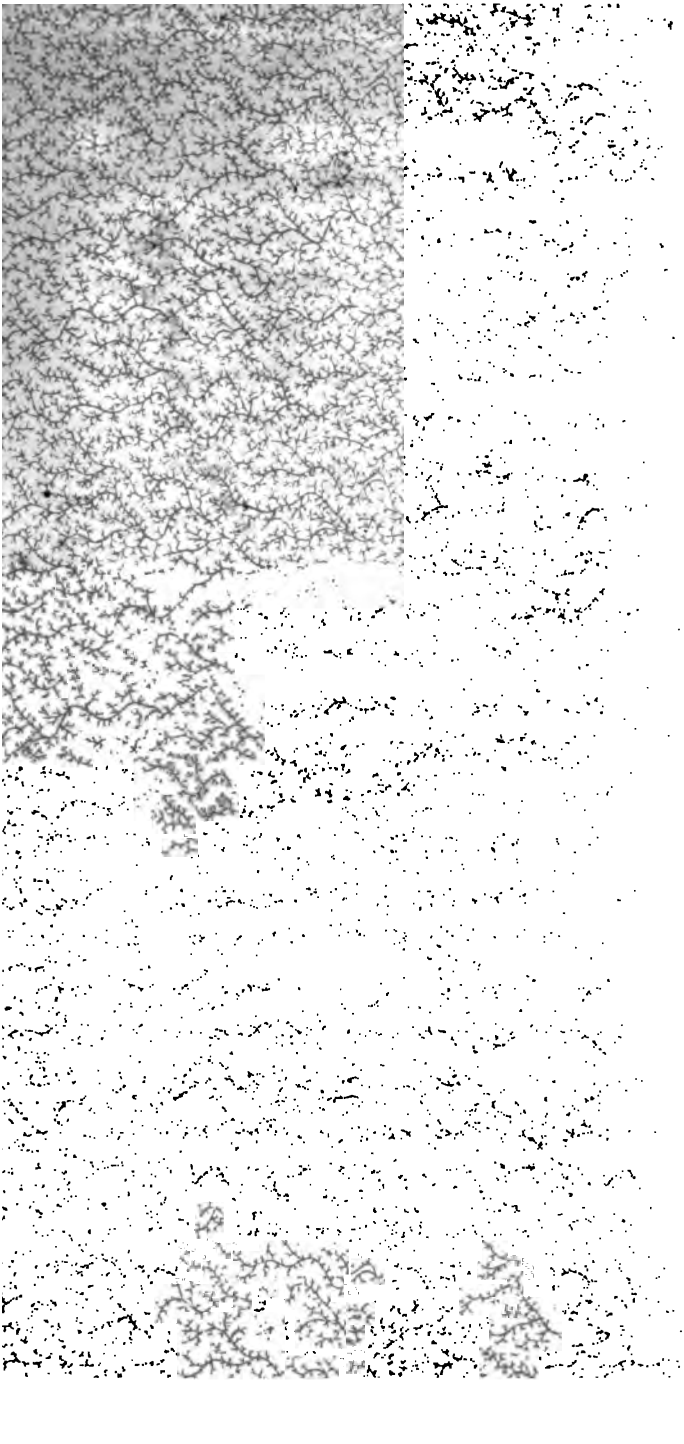

MUSÆ ETONENSES,

SEU

CARMINUM

ETONÆ CONDITORUM DELECTUS.

EDITIO ALTERA, AUCTA.

OPERE ET CURA

GULIELMI HERBERT.

TOM. II.

ETONÆ:

IMPENSIS T. INGALTON.

PROSTANT VENALES APUD R. S. KIRBY, LONDINI.

1817.

VIRO ADMODUM REVERENDO,

AC LITERARUM ELEGANTISSIMO CULTORI,

J. GOODALL, M. A.

CUI ROREM MELICÆ LEVEM CAMENÆ, ET
SERTA ULIGINE VERIS AC JUVENTÆ
PARNASI IN BIFIDO RIGATA MONTE
DONEM, PIERIO FLAGRANS AMORE?
TUIS AUSPICIIS, TUA SUB UMBRA,
LIBAVI TENERA SCIENTIARUM
AURE BLANDITIAS, LYRAQUE MOLLI
IMBELLES COLUI VAGUS CAMENAS.
QUOD SI CASTALIAS VACANS AD UNDAS
LUBENTI CITHARA DEDI SUSURROS;
SI QUID FORTE MEARUM INEPTIARUM
SIT NEC ILLEPIDUM NEC INVENUSTUM;
OMNE HOC MUNERIS EST TUI: QUOD ULTRA,
PARCE, SI PIETAS MEMOR DICAVIT
FLOSCULOS SOCIÆ TIBI CAMENÆ, ET
GRATI QUALIACUNQUE DONA PLECTRI.

1795. GULIELMUS HERBERT.

ERRATA.

P. 16. v. 23.	*Pro* choros,	*lege* choros;
P. 45. v. 18.	— sonos	— sonos.
P. 56. v. 1.	— cum	— cùm
P. 95. v. 98.	— succedent	— succedant
P. 146. v. 28.	— focis.	— focis,
P. 149. v. 19.	— Indicæ	— Indiæ
P. 194. v. 36.	— Fœminei	— Feminei
P. 257. note.	— Ackland	— Acland
P. 20, 31, 98, et 152.		— R. Smith.

ERRATA IN TOM. I.

P. 341. v. 10.	— decepta	— Decepti
P. 353. v. 7.	— Hic	— Hei

INDEX.

INDEX.

INDEX.

INDEX.

MUSÆ ETONENSES

Σχολὴ τερπνὸν κακόν.

Storer. A. D. 1765.

IN viridi caveâ, quà flumina lenta coronans
  Imminet esculeis dædala silva comis;
Oceani murmur procul, invitatque quietem
  Aura soporiferis desidiosa sonis.
Hîc vite obducto patulâ recubare sub antro
  Gestit odoratis strata Vacuna rosis.
Præcipiti magicos varians modulamine cantus
  Nympha levi tremulam pervolat ungue lyram.
Si frondosa procul perlustrans culmina, cernit
  E viridi pronos monte viator agros,
Sistit iter, melos accipiens; mox antra Vacunæ
  Florea perpetuo veris honore petit.
Illi subridens, placidâ sic voce dolosum
  Versat amabiliter perfida Nympha scelus.

"Incola silvarum lupus, immanisque pererrans
"Horrida sub Libyco vertice lustra tigris,
"Aëriæ volucres, quæ pennis æquora radunt,
"Quæque tenent aspris saxa adoperta rubis,
"Otia ducentes, non vertunt arva; potiti
"Quas reserant Tempe, quas et Hymettus opes.
"Semper homo incumbens operi, petit otia semper;
"Usque meam poscens, usque recusat, opem.
"Scandere quid sophiæ rupes, miseræque per arctum
"Luctari prodest ambitionis iter?
"Me duce te vacui cordis secura voluptas,
"Te manet in templo Bacchus Amorque meo.
"Desere Mavortem; tibi sint innoxia Bacchi
"Arma, tibi Cypriæ mollia bella Deæ."
Hæc Siren; hospes Nymphæ labefactus in ulnis
Accipit incauto grata venena sinu.
Continuò juveni comes ad penetralia serpit
Molliter ignavo lenta Vacuna pede.
Plurima, quæ varium decus explicat, herba venenum
Occulit ambrosiis insidiosa comis.
Flos riget Idalius spinis, pratoque virenti
Letiferum condit vipera torta caput.
Templa simul tetigit juvenis, nudata patebat
Furtivis, falsò pulcra, puella dolis.

Illuvie turpi horrescit, cui nuper in ore
Egregio roseus luxuriavit honos.
Apparent diræ facies, pedibusque tumescens
Ecce gravi incedit pigra Podagra gradu.
Stant circùm albus Hydrops, et Febris adusta palatum;
Cincta sepulcrali stat Libitina togâ.
Sic fronte Œbalio Pariisque micantia bustis
Marmoreum ostentant picta sepulcra decus;
At commista situ et vermi semesa voraci
In medio squalent putrida membra sinu.

* AD GENIUM LOCI.

Wellesley. A. D. 1778.

O LEVIS Fauni et Dryadum sodalis,
Finium tutela vigil mearum,
Qui meos colles et aprica semper
Rura nemusque
Mobili lustras pede; nunc susurros
Arborum captans; modò murmurantis
Fluminis servans vitreos reductâ in
Valle meatus:
Dic, ubi attollat meliùs superbum
Verticem pinus? rigidosve quercus
Implicans ramos nimis æstuosam
Leniat horam?
Scilicet saltu tibi destinato
Excubas custos operosus, almæ
Fertilem silvæ sterilemque doctus
Noscere terram:
Dum malum noctis piceæ tenello
Leniter verris folio vaporem, et
Sedulus virgulta foves, futuræ
Providus umbræ.

Lauream sed campus Apollinarem
Parturit myrtosque vigentiores;
Omnis et te luxuriat renascens
Auspice tellus:
Te rosâ pulchrum caput impedita
Candidi conjux facilis Favoni
Ambit. O vernos tuearis æquo
Numine flores.
Lætus huc faustusque adeas, precamur:
Nil mei prosunt sine te labores;
Nil valet, cultum nisi tu secundes,
Rustica cura.

NUNC ETIAM MANES, HÆC INTENTATA MANEBAT
SORS RERUM, MOVET.

Storer. A. D. 1764.

VALLE sub obscurâ, quà pendula rupe per alti
Silva supercilium nutat opaca jugi,
Muscoso Corydon antri projectus hiatu
Thessalicos magico murmurat ore dolos.
" Si nec inardescens dolor immodicusque movebit
" Decepti indomitam te Corydonis amor;
" Te magicus torquebit, amore valentior ipso,
" Sæva potens Thracum corda movere, calor.
" Audite, o Manes, qui cæca ad Tartara inertes
" Sub caliganti nocte tenetis aquas!
" Tuque Hecate, Hæmonio cui carmine lurida Ditis
" Antra sepulcrales explicuere fores!
" Membra gerens rediviva atque Orco erepta resolvit
" Turba veneficiis irrita claustra meis.
" Arte nigrescentem solem lunamque potenti
" Eripui, et superis astra refixa plagis:
" Contremuere poli, cùm protenus æthera tranant
" Fulgura carminibus cœlitus acta meis;
" Inter et oceanum, et glauci laquearia cœli,
" Belligero coëunt mista elementa chao.

" Hæc ars intentata manet; tentata movebit,
" Quam nec blanda movet vox, neque verus amor.
" O Sagæ, o Hecate Lethæâ emersa palude!
" Spargite ad arcanos mystica sacra focos;
" Ossaque jejuni canis ore erepta; lupique
" Exta venenatâ tincta Acherontis aquâ:
" Deinde focis, Hecate, magicis impone revulsa
" Colchidos inferno dira aconita sinu;
" Pone soporiferas flammis, quas legimus, herbas,
" Jussa ubi cantatis Luna latebat equis.
" Nocte procellosâ soboles Hyperionis olim
" Miscuit Æeis noxia pocla dolis;
" Inque novas mutans mortalia corpora formas
" Effinxit miris barbara monstra modis:
" Arte venenatâ invitoque coacta dolebit
" Sæva potestatem Phyllis amore meam.
" Luna vale! Lemurumque chori, Sagæque potentes,
" Vectaque nocturnis astra valete rotis!

ANIMUM PICTURA PASCIT INANI.

H. Dampier. A. D. 1776.

Quisquis erat, meruit solers viguisse juventâ
Perpetuâ, fati immunis, cui dædala primùm
Arrisit vivosque dedit Pictura colores
Artifici variare manu, vitamque tabellis
Addere, naturæque ipsos superare labores.
Eia age, marmoribus rigidas insculpere formas,
Et lento duros lapides incidere ferro,
Infelix operum discas; at Græcia quamvis
Phidiacum miretur opus faustosque labores,
Marmora cruda tamen dextram testantur inertem,
Effigiesque rudem ducit saxosa rigorem.
Mollius ardentes novit Pictura colores
Spargere, et expressas signis variare tabellas;
Cui Decor, et levis furtivo Gratia motu
Artificem sequitur dextram, vitamque figuris
Et faciles risus et molles addit amores.
Aspice cæruleos scindens ubi pectore fluctus
Nuda sinus Erycina, et candida brachia, glauco
Erigitur pelago; madidis dum pressa capillis
Stillat aqua, et vitreum spargit per membra nitorem.

Hîc etiam, quos atra supremi funeris hora
Composuit leto, florent, nigrâque sepulcri
Nocte carent, dum muta suorum reddit imago
Abreptos oculis positosque ex ordine patres.
Nec solùm humanas aperit Pictura figuras,
Spirantesque notat fuci discrimine vultus:
Omnis opes illi proprias natura recludit,
Quæque latent ponti sub marmore, quæque sub imis
Rura tenent antris; avidus dum lustrat ocellus
Fluminaque scopulosque et amœni frigoris umbras,
Pictoris distincta manu, per dædala Tempe,
Arva per, et sacris Dryadum bacchata vagari
Rura choris videor; requies ubi, priscaque vitæ
Simplicitas, et aquæ molles prope flumina somni
Non absunt: Musarum illic Phœbique sacerdos
Aonio accensus resonem loca devia cantu.
Parte aliâ ardentes fervent ubi cæde tabellæ,
Bellantumque acies circùm et Mavortius ordo
Panduntur, passimque furit vis horrida belli;
Tum tamen instantes pugnas audire trucisque
Martis opus videor, gemitusque haurire cadentum.
Cernis? uti Superi Trojæ sub mœnibus ipsi
Confligant, sævæque instans Discordia cædi
Perque rotas, perque arma, et vastos stragis acervos

Ingreditur, trepidoque exultat torva tumultu.
Scilicet hos chartis solers mandare furores
Arte Polygnotus docuit, crudescere bellum
Horrendum, sociumque suo se adjunxit Homero.
  Hîc, sibi quos comites legit pulcherrima Virtus,
Tela inter media atque adversi fulmina belli
Pro patriâ certant; horum non ultimus ævo
Succisus tenero, sponsæ, heu! frustratus amorem,
(Materies tali nequaquam indigna tabellâ)
Volfe, cadis; mœsti circum stant funus amici,
Vitæ îdem comites, testes et funeris îdem:
Ipsa sed extremum decorat victoria finem;
Exultasque cadens, ipsâque in morte triumphas.
  Nec tu, Phœbe, tuam genitor contemne ministram,
Vos neque, Pierides; vobis soror addita quondam
Dicitur, Aoniæ non unquam indigna choreæ.
Illam, dum vario nimbi distincta decore
Dædaleos aperit cœli sub fornice tractus,
Iris amat, patiturque suos superare colores.

Θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
Λινόπτερ' εὗρε ναυτίλων ὀχήματα.

Wellesley. A. D. 1778.

O Dia Quercus, quæ nemorum sinus
Superbienti vertice despicis,
Et brachia ad ventum coruscas
Frondifero tenebrosa fastu;
Te præter omnes nutriit arbores
Clarus trisulci fulminis arbiter;
Umbramque præsenti sacravit
Numine Chaoniis in oris.
Fecunda mater glandium, et indigæ
Mortalis altrix gentis, honoribus
Te Roma præclaris colebat,
Fronde tuâ meritisque signis
Dilecta velans tempora civium.
Quin grandioris provida gloriæ
Te vertit ingentes in usus
Imperii soboles Britanni.
Hic non latebras, aut patrium nemus,
Superba tantùm despicis; at gravi
Recisa ferro, cognitæque
Vulsa sinu crepitante silvæ,

Majore pompâ nobilis, æquora
Regis marinæ cærula Tethyos,
Natasque per fluctus minaces
Artifici fabricata dextrâ.
Opes plagarum divitum, et addita
Externa sceptris regna Britannicis
Tibi, insulæ tutela nostræ,
Debuimus stabilemque famam.
Quin et frementi marmore dissitis
Britanna mittis fulmina gentibus,
Hostemque debellas remotum
Fœdifragis metuenda Gallis.
Quos jam minantes vana iterum, precor,
Vindex refringas; seriùs ingemant,
Quòd prisca virtus, et Britanna
Quercus adhuc dominetur alto.
Tuque o secundis culta laboribus
Seros per annos stipite nobili
Robusta surgas, et futuræ
Ligna feras resecanda classi.
Sic fluctuum regina sonantium
Semper renatis Anglia laudibus
Crescet, triumphatique ponti
Per tumidas equitabit undas.

QUEM ENIM INFIRMUM AVARITIA AUT LIBIDO SOLICITAT?

Tighe. A. D. 1784.

EXULTATE, quibus gemmatis sumere poclis
Luxuriæ fas sit mista venena manu;
Exultate, quibus sternit laqueata per aulæ
Atria purpureum lenta Vacuna torum:
Fausti nimirum, quoties spectacula vulgi
Vitrea vos niveis Gloria traxit equis.
Nunc epulis licet, et licet indulgere choreis:
Huc ades, et tecum, Bacche, sit almus Amor.
Hora fugit zephyris pronoque citatior amne:
Ludite, queis ætas apta, nec hora vetat:
Nequicquam; nam tempus erit, (jam, non sine sævis
Jam quatit exacuens Mors sua tela minis)
Vobis tempus erit, (quis enim fata aspera rumpet?)
Rodet ubi vindex conscia corda dolor.
Frigida jam vobis, jam pallida morte, jacebunt
Membra super miseros excruciata toros.
Lumina suffossis retro fugere cavernis;
Languidus exangui spiritus ore tremit.
Me miserum! quanto curarum fluctuat æstu
Mens luxûs nullis allicienda modis.

Invidiæ sopiti angues, sopita cupido;
Ambitio fasces exuit ipsa suos.
Quid restat misero? quid nunc extrema gementi?
Mœrori cedunt gaudia, cedit honos.
Nil gemitus, nil vota valent; si sanus amâsses,
Hora tibi hæc esset læta, quod æger amas.
I nunc, et tecum vitam meditare caducam;
Heu! nimium ex omni parte doloris adest.
I nunc, quà gelidâ circùm stridente procellâ
Pauperies luteis incubat atra casis;
Quà pallet malesuada Fames, quáve ora calore
Febris inardescens torquet anhela suo;
Aut inopem caris quà natum amplectitur ulnis
Exanimi genetrix ante sepulcra viri;
Aut ubi mordaces Nemesis sub pectore curas
Suscitat, occulti sera piacla doli.
Hæc super, humanos stillans de lumine rores,
Qualis sis, tecum collige, qualis eris.

* OMITTE MIRARI BEATÆ
FUMUM ET OPES, STREPITUMQUE ROMÆ.

Keate. A. D. 1789.

LANGUIDA desertâ dudum suspirat in aulâ,
Et tendens ægras semisupina manus,
Diva potens urbis recubat; quâ nulla choreis
Doctior alatos implicuisse pedes.
Nulla magis spisso gestit fulgere theatro,
Nulla magis chartis ludere novit anus.
En, jacet, et grandi mordens pallentia luctu
Labra resultantem concutit ore domum.
" Deseror, et nudis sordet mea sedibus aula;
" Deseror, et vacui stant sine ture foci.
" Fugit adorantum cœtus, dominamque priorem
" Ingrati æstivo destituere Cane.
" Ad mare descendunt alii; quà sæpius undas
" Innatat, et placido ludit Hygea salo:
" Ad tacitas alii villas; ubi lenta per umbram,
" Perque susurrantes Pieris errat aquas.
" At sacrum jam Augusta caput demittit, et arces
" Pervolitat tutâ noctua sola fugâ.
" In rus nempe sales, in rus abiere choreæ,
" Cantusque, et cantum qui comitatur amor.

" Barbara gens illic, quernâ saltare sub umbrâ
" Sueta, rudes nostrâ temperat arte choros,
" Quos olim incultæ strepitus mulcebat avenæ,
" His citharæ urbanos elicuere sonos.
" Urbs capit horrentem, quem rus abjecit, amictum,
" Barbariemque feri singula ruris habent.
" Jam nec Iago dolos, rabiem neque nutrit Othello,
" Tuque es cum tragicâ muta, Thalia, lyrâ.
" O dignæ Divis noctes! cùm, si placet auctor,
" Percutit adductas læta corona manus;
" Vel cùm ridiculum cordi est damnare poetam,
" Et rauca e labris sibila mille sonant.
" Hæc mihi reddit hiems; nec si rupto ordine rerum,
" Et citiùs justo pervenit, ipsa queror.
" Jam choreis nostram celebrabunt Mænades ædem,
" Et Venus imberbes ducet Amorque choros.
" Linquet Amor silvas; solusque manebit in illis
" Frigidus occultæ qui petit antra feræ."

* Παντέχνου πυρὸς σέλας.

Bayley. A. D. 1794.

Desuper emissus per hiulca foramina cœli
Multifidis ruit insidiis, liquidoque meatu
Saxa per, et vasti claustra exaturata profundi
Ignis it, humanique undatim in corporis artus
Insinuat cœlestem animam, latèque pererrans
Diffundit vegetum bibula inter membra vigorem.
Scilicet enatus quondam (seu purior æther,
Seu subtile magis lumen) per inania rerum
Impete se volvit fluido; non ocior arcu
Mors volat, aut tanto pennati turbinis ira
Præcipitat lapsu, cùm sese fervida moles
Extenuat, multoque leves curvamine nexus
Fingit, et internum attritis ciet orbibus æstum.
Maxima pars hujus subter delapsa quiescit
Terrai in gremio, genialis semine flammæ
Omne fovens circùm; nisi per spiracula furtim
Unda fluat, roretque ingrato humore pyritas.
Continuò in spumas fervescens sulphur anhelat,
Visceribusque tumet gravidis; mox vincula terræ,
Et superimpositam grave-olenti turbine massam
Perrumpit vis atra, globisque ardentibus æquor

Haurit, inextinctamque rapit super arva mephitim.
Credibile est, olim dum se protrudit in auras
Ignifluus torrens, glomerato e vortice Thulen
Exeruisse caput, crebrâque micante favillâ
Fervere adhuc sursum, et tremefactos lambere cœlos.
Contemplator item, volitent ubi desuper ignis
Particulæ, donec fluidas vis vivida cogens
Attrahat amplexu; jam jamque per ardua cœli
Nubibus illisas nubes, subvectaque nimbo
Fulmina quassatos equitare per aëris axes
Cernere erit, rapidèque trisulcas fulgere flammas.
At sæpe e tepidâ stagni putredine nascens
Lux fatua exultat sparsim, quà cæca viator
Saxa per obscœnæque paludis tesqua sequaci
Tendit iter gressu, mediæque illabitur undæ.
Vidi equidem vitreo flammantia semina vinclo
Impune arctari; circùm festiva juventus
Confluit, et ferreûm prêndit longo ordine funem:
Ilicet artifici jussu pars tenuior exit,
Subsequiturque ducem, et concussos impete nervos
Attonat ignea vis; rigido stant agmine crines,
Languidaque in primis pallescit vita labellis.
Ast alii numeris, queîs mens sublimior ardet
Depingant cœleste solum, quâ lege planetæ

Æternos revocant sua per vestigia gyros;
Cur, ubi permistum genitali sulphure nitrum est,
Vis coit interna, et rapido violentius æstu
Aëris oceanum angusto sub pulvere claudit:
Sat mihi, sat lucem et tenui celebrare camenâ,
Phœbe, tuas laudes; sed quis tua munera fando
Explicet, aut dignos aris accendat honores?
Te dominum Persis, te juncto Media Bactro
Aggreditur precibus: te conscia saxa loquuntur,
Te tenues atomi, et liquidis calor insitus undis.
Scilicet ætherio pertentas omnia motu
Ingenia exacuens hominum, quos primitus ignem
Innumerâ silicis docuisti excudere venâ;
Auspiciisque tuis supposto fomite manat
Unda metallorum, in varios hinc ductilis usus;
Fabrilique manu tractim formata, decore
Pars quæque induitur jusso, pariterque coloni
Et pariter duras exornat militis artes.
Quin et, Phœbe, tuæ non indiga materiei
Vis animi floret, valido dum corpore passim
In vires renovata suas, commercia cœli
Altius exposcit, sacramque induta juventam
Emicat exultim, et patrios sibi vindicat haustus.

DOS EST MAGNA PARENTIUM VIRTUS.

Smith. A. D. 1787.

O QUÆ solicitos metus amoris
Sopitos facili quiete mulces,
Cœli cura Fides, et intimarum
Felix copula mentium (evaganti
Per quam vincla libidini reperta,
Per quam turpis adulter exulavit,
Nec stupris domus inquinatur ullis)
Esto sacra! nec inquieta bilis,
Semper fellea, semper æstuosa,
Puræ gaudia limet unitatis!
Nec linguâ petat insolente livor,
Nec risu petulante criminetur,
Quos ipse Omnipotens sacravit ignes!
Per te nascimur, et sumus; paternæ
Per te fœdera nata caritatis;
Per te quicquid amabile, æstuantem
Quicquid decipere efficax dolorem,
Uxoris sinus, aut habet tenellæ
Prolis eloquium æmulique risus.
O qui perpetuo tenore currens

Fons dulcedine profluis novatâ!
Felix, te, pia nympha, quæ sub imo
Sensit pectore leniter scatentem.
Illi faustior advolat Cupido,
Accensamque sereniore flammâ
Alas purpureas movens supernè
Aurâ lampada ventilat secundâ:
Regnans, luxuriansque, non in empto
Risu pellicis osculoque cæco;
Sed casto, sed amante, mutuâque
Imbuto fide, amore, caritate.
Quali crediderim frui, receptam
In cœli loca patriasque sedes,
Mentem lætitiâ, simul solutis
Pigri corporis evolat catenis.

FUGE MAGNA.

Hallam. A. D. 1794.

Audin'? ut increpuit cœlo fragor! æthera sævâ
  Verrentis rabie turbinis ira fremit!
Ecquid adhuc vobis, salices, nocuere procellæ?
  Num viola, arbuteum num perit inde nemus?
Ast ilex avulsa jugis, grassante ruinâ,
  Sternitur, et laceris fraxinus orba comis!
Talis, ubi Fortuna minaci turbine sævit,
  Imperii moles præcipitata ruit;
Dum latet haud ullis obnoxia casibus olim
  Turba, quibus tutis fallere vita dedit.
Quid facis, Ambitio? Sceleratum incide laborem;
  Nescis ipsa tuo sic operata malo.
Impia Thessalicis grassata potentia campis,
  Infecit sicam, Brute, cruore tuam.
Victor ab Italiâ, Romæ florentis imago,
  Qui modò Vandalicas contudit ense minas;
Qui modò labenti succurrens impiger orbi,
  Persarum Euphratis sanguine tinxit aquas;
Tandem, eheu! mendicat inops Belisarius: ecce,
  Ambitio, famulis præmia parta tuis!

Sævitiam Hispanæ fastumque tyrannidis audax
Vindice prosternis, Massianelle, manu.
Molitur fortuna jocos; tibi purpura fulget;
Fascibus imperii, Rex nove, cinctus ades.
Quàm brevis ille furor! decimâ jam luce vacillas;
Mens nequit insolitas ebria ferre vices.
At tibi mutatâ bacchata Superbia sorte
Suscitat ultrices in tua fata manus.
Felix! Ambitio si nulla ad lubrica famæ
Suaserat audacem munieratque viam.
Vos placidæ valles, et simplicis otia ruris,
Sacraque Mænalio devia silva Deo;
Antraque nocturnis Nympharum exercita ludis;
Verus amor mentis deliciæque meæ!
Si vestrum exhilarans celebrat Pax aurea cœtum,
Præstat et immunes lite metuque dies;
Hinc procul imperii sitis importuna facessas!
Magna nimis Ratio nos fugienda monet.
Optati toties regum valeatis honores,
Cedat et exiguæ ditior aula casæ.

IGNEUS EST OLLIS VIGOR ET CŒLESTIS ORIGO.

Goodall. A. D. 1778.

Principio quæcunque tenet corpuscula mundus,
Igneus est illis vigor; infususque per amplos
Undique naturæ sese disseminat artus,
Particulis infinitè tenuissimus, ignis.
Impete dein actus celeri, durissima cuncta
Pervadit; frustra hinc inter se vincula nectunt
Saxosæ molis venæ, attractæque cohærent;
Obstringunt frustra ferrumque aurumque meatus:
Interiorque subest, claustroque potentior omni
Spiritus igniferæ penitus diffunditur auræ.
At latet abstrusus, viresque abscondit inertes:
Corpora sin motu violento agitata terantur,
Elicitur paulatim ignis, parvæque coruscant
Scintillæ; mox flamma, novo accedente vapore,
Erumpens alimenta petit; tum viribus aucta
Materiem subtili animâ prædatur, inertem
Dum terram et brutas refugit satiata favillas.
Quid loquar, ut mirè omnigenum vis flammea corpus
Separat, attractasque vetat coalescere partes?
Hinc si particulas ignis circùm aëre mistas

Diffuso tolli sineret natura, coiret
Aura gravis, formans solidum magno impete pondus.
Nec minùs humani subducto corporis igne
Compressæ partes massam traherentur in unam:
At contrà admotâ rarescunt omnia flammâ
Dilata; hinc quoties densetur frigore nubes,
Contrahiturque gelu, solventi extenditur igne.
Sæpius et durum videas turgere metallum,
Suppositumque auri venam emollire calorem,
Dum cedat fusa, et flammis purgata liquescat.
  Quin frustra solis fulgeret lucidus orbis,
Inferretque diem, nî spiritus ignis ubique
Diffusus totum irradiaret lumine cœlum.
Namque ubi recta movet vibratam linea flammam,
Protenus ad nostros splendens transfertur ocellos,
Concipimusque animis, qualis sit lucis imago.
At calor obliquo procedit tramite, et inde
Sæpe obscuratus latet, expers luminis; ignis
Lux nulla igne caret; sed quando languidus insit
Corporibus, frustra volumus sentire calorem.
  Quàm varios usus ignis, quot commoda vitæ,
Diversasque artes peperit! sed legibus ardet
Ætherius propriis longè subtilior ignis,
Impulsusque novos patitur mirandaque jura.

Hic etiam cunctæ circùm diffusus inhæret
Materiæ; reprimunt sed quædam corpora vires,
Introitumque vetant; neque enim vitrumve, capillusve,
Aut illum excrescens possit transmittere gummi,
At fixum servant ignem; tamen unda, metalla,
Et vegeti herbarum succi, formæque animatæ,
Seminaque excipiunt avidè, pulsuque citato
Præcipitant; hinc, si motu manus incita eodem
Recta tubum fricet attritum, circùm undique cœlum
Offusum ætherii crebrescit purius ignis.
Hoc tamen artis opus; varias sed dædala fingit
Hinc species natura, novisque operata figuris
Colligit attracta ad sese miracula rerum.
Hinc aqua mista sale, ingenti si concita motu,
Accumulat cœlestem ignem; sic turbine pontus
Multiplici ventorum agitur, pariterque refulget
Perturbata superficies, penitusque per undas
Immensas sursum fluitans ruit igneus humor,
Flammatumque refert tenebrosâ in nocte nitorem.
Hinc etiam exortas nubes violentior urget
Spiritus, insolitoque modo vis flammea sævit,
Donec in adversam concurrat percita nubem,
(Cui vis inferior) rapidèque illisa ruenti

Rite supervacuæ deponat pondera molis.
Hinc se præcipitat ferali luce trisulcum
Fulgur, et oppositas celeri vi dividit auras.
Dein, quæ rara modò, (ut librato examine rursus
Aptè pendatur naturæ maxima moles)
Densentur spatia; horrendum hinc aure tonitru
Concipimusque sonum, quassusque immurmurat aër:
Ne tum fatalem timidus nimis arboris umbram
Sponte, viator, adi; ne diro vulnere cæsus
Expires animam: potiùs pete tegmen amicum,
Flammam ubi corripiat, fidum tutamen, acuta
Virgula descendentem, avidâ dum cuspide ferri
Attractus ruit in tellurem innoxius ignis.

Vana igitur jactet vatum figmenta vetustas
Credula, mireturque sophos; licet asserat undam
Omnia progenuisse Thales; licet et tibi soli,
Heraclite, levis videatur spiritus ignis
Omniparens: at nos interno lumine veri
Admoniti, variis compostum partibus, unum
Suspicimus, pulcrum, perfectumque ordine mundum:
Nos, docti meliora, Deum nunc rite colamus,
Qui mare, qui terras flectit; quique omnia præsens
Metitur, numeratque, et librâ ponderat æquâ.

DIFFUGIUNT SOLICITUDINES.

Western. A. D. 1784.

Procul sub asperis, procul, inamabilis
  Tristitia, rupibus caput
Et ora conde tetra; quà nigrat nemus,
  Quà stridet atra noctua
Timens timenda, et sibilat vigil draco:
  Tristitia fœda, Cerbĕri
Erebique nata, i, patriam repetas domum,
  Hydras et inter Gorgonas.
At huc nitente veste, negligens comæ,
  Huc, candida Euphrosyne, veni;
Veni, Lyæo quam tulit carissima
  Regina ridens Cypria:
Seu, socia Zephyris vere suaviantibus,
  Te roscidis cubilibus,
Te liliis violisque peperit et rosis
  Aurora purpurâ fluens.
Tecum Cachinnus, et volatilis Jocus
  Sit, omnis atque copia
Salum procacium, inque montibus vago
  Assueta Libertas choro.
Quis dulcis otî ruris et concordiæ
  Hæc inter obliviscitur?

Ut pipians hìc inde floreo salit
  Passer fenestræ tegmine!
Ut latera montis insonant venantibus,
  Vallesque, et arduum nemus!
Longos sub umbris arborum ordines libet
  Lustrare vivo cespite:
Libet trementis summa per cacumina
  Videre luminis jubar;
Utcunque gloriâ caput sol vestiens
  Diem reducit roscidum.
Dum rusticâ per arva fistulâ sonat
  Pastor, canitque Thyrsida
Puella mulctris assidens. Ut montium,
  Prædivitumque vallium,
Oviumque pervagantium dulci juvat
  Recumbere in spectaculo!
Hìc tecta crebrâ pauperum sub ilice
  Latent operta stramine:
Quàm sæpe gramen his, et occidit seges;
  O aureus verè labor!
Quàm sæpe constitere languidi boves
  Siticuloso sub Jove.
Beata scena! rusticum hinc et hinc chorum
  Ut orbitâ rudi implicat,

Et cantibus jocisque gaudium integrat
  Quieta progenies casæ!
Stat mensa simplex, larga farra; poculis
  Liquor renidet spiceus;
Senexque Lemurum monstra narrat et dolos:
  Terret placetque fabula.
Visamus hinc potentiorum mœnia,
  Domosque divitum aureas:
Quà juvenis ardet, virginumque vultibus
  Amor perennis pascitur.
Visamus et theatra, clara lusibus,
  Et lacrymis dolentium.
Quà cycnus olim fudit indociles modos
  Tendens sub astra Avonius.
O vox melosque dulce labere auribus!
  O! qui maritat carmina
Lyrâ canorâ, meque surripit mihi;
  Sic personans dulcedine,
Ut tollat Orpheus floribus paullum caput
  Placidè reflexum: ipse invidus
Miretur Orpheus melleos sonos, datæ
  Memor et relapsæ conjugis.
Hæc annue, Euphrosyne, et tuis sit vivere
  Fas gaudiis, tuis mori.

SI CHARTÆ SILEANT QUOD BENE FECERIS.

Smith. A. D. 1789.

Qui vivo excudit spirantia marmora vultu,
Aut facili torno rasile fingit ebur;
Qui ponit liquidis animata coloribus ora,
Aut molli tumidos exprimit ære toros:
Vivat, et insignis periturâ laude fruatur,
Ingenio artificis dum breve plaudit opus.
Scilicet exesas abolebunt tempora formas;
Marcet Apelleâ picta tabella manu:
Cuncta ruit tempus, cæcoque potentius ictu
Putria Phidiaco decutit arma Deo:
Ambrosii crines, et nigræ gloria frontis
Solvitur assiduâ languida facta die.
Non ita, quod vates opus exigit, auspice Phœbo,
Castaliæ latices qui semel hausit aquæ.
Ille (velut Divôm interpres, Jove missus ab alto,
Cùm liquidum rapido fulmine radit iter)
Lustrabit notus magnum quæcunque per orbem
Litora purpureis sol tepefecit equis;
Ille dabit fato leges, et morte subactâ
Vivus ab exequiis ibit in astra suis.

Invida securæ temnunt oblivia Musæ,
Et, sua qui nôrint sacra, perire vetant.
Vivit Homereis numeris commissus Achilles,
Cumque suo juvenis vate superstes erit:
Vivit et Æneas, Romanæ gentis origo;
Mantua, Virgilii laus fuit ista tui:
Perdita floret adhuc divino in carmine Troja,
Et Latii colles, et Jovis alta domus.
Tu quoque (qui, fausto nutritis omine Musis,
Otia securo sub lare tuta facis)
Vivis, et æternos vivas, Henrice, per annos;
Dum nova progenies, queîs numereris, erit.
Vidit enim, videatque suos Etona poëtas;
Deficiat laudi nec pia turba tuæ!
Picta licet facies, et saxea vivet imago,
Clarior ambobus Musa superstes erit.

* NON OMNIS MORIAR.

Sargent.

Scintilla vitæ cœlitus editæ,
Mortalis hospes corporis, o tuum
O rumpe vinclum, carceremque
Linque novas aditura sedes,
Pallens, tremiscens! O dolor, et simul
Mortis voluptas! Ah! precor, irritum
Depone certamen parumper
Blanda Parens trepidum, novæque
Immitte vitæ. Quid mihi surripit
Me? mors an hæc sit? sidereis sonant
Aures susurris, et recedens
Ex oculis tenuatur orbis.
Præbete pennas; auferor, auferor,
Cœlique magnum panditur atrium!
Videsne †, ut obluctata longo
Nubila dissiluere sulco?
Dum mille lætis vocibus Angeli
Fratrem † salutant, non sine siderum
Plausu renidentisque cœli.
O nitidæ novus hospes aulæ,

† † Vide Sarbievium, 2. 11.

Te dulce cœlum, te Superi vocant,
Rursusque cœtus immemores mori;
Dum pulcrior leto resurges,
Atque avidi domitor sepulcri.
Ut læta sternens funera floribus
Spretâ volucris morte repullulat,
Vitamque deponens priorem
Ambrosio reficit sepulcro;
Aut ut profundo Pleias in æquore
Immersa surgit, dum pede lucido
Repellit undas, ignibusque
Ætherias agitat tenebras.

‡ AD HIRUNDINEM.

Tighe. A. D. 1784.

Pigra jam satis aspero
Lympha frigore constitit;
Jam satis Pater ætheris
Misit in nivea horridos
  Arva grandinis imbres.
Quid morare? veni, veni,
Veris ambrosii comes,
Pasta nectare melleo;
Solve tristia frigora,
  Solve, dulcis Hirundo!
Quid morare? per aridum
Jam nemus Boreas strepit;
Contegunt juga nubila.
Solve lurida nubila,
  Solve, dulcis Hirundo!
Sive te gelidus sopor
Urget in nemorum comis,
Deviisque recessibus;
Prodeas, avis Attica,
  Lenis omine fausto!

Sive saxa sub intimis
Te tenent latebris, procul
Frigore et rapidis notis;
Prodeas, avis Attica,
  Lenis omine fausto!
Sive te siluis fera
Arcet Angliacis hiems,
Imbrium timidam et nivis.
Quid morare? redi, redi!
  Te jubente recedent
Sæva frigora, te nives,
Te procella minacibus
Atra nubibus; et, tuo
Lætior reditu, dies
  Sole candidiore
Pinget arva virentia;
Pinget aurea cœlitum
Templa, et æthereos toros;
Jamque dædala floreos
  Terra pandet honores.
Sed moraris? age, eia age,
Læta, fausta, veni; et tuum
Çrimen, opprobrium domûs,
Dulce, flebiliter, gemens,

Pone, dulcis Hirundo,
Pone turre sub arduâ,
Aut beata palatii
Inter atria divitis,
Pone nunc humiles lares,
Et cubilia pullis!
Jam vireta rubentia, et
Roscidas nemorum comas,
Jamque prata fragrantia,
Jamque pervolites lacum, et
Saxa florida musco.
Flora te redolens vocat;
Flora cum Zephyro vacans
Culta per violaria:
Te Ceres segetum parens,
Te jocosus Iacchus.
Sed moraris; age, eia age,
Redde purpureas comas,
Et virens siluis decus:
Redde plena rubentibus,
Redde, gaudia campis!
Nauta te vocat, Indicæ
Thraciasque animas ratis:
O veni, maria aspera

Sterne, redde faventia,
  Redde, marmora nautis!
Lusitet simul et Cypris,
Et rubens Cypridos puer,
Arborumque virentium
Fontiumque sonantium
  Serta dulcia Nymphæ
Induant fluitantibus
Hinc et inde comis: simul
Lætus Arcadiæ Deus
Adsit; et teretes humum
  Gratiæ pede pulsent;
Lilio, et violâ brevi,
Flosculoque hyacinthino,
Et rosâ, haud sine floribus
Suave olentis amaraci,
  Verticem impedientes.

CŒLI MUTATIONES.

Moore. A. D. 1785.

Cum terram liquido amplexu circumfluus aër
Ambiat, et gremio diversos ubere fetus
Nutriat insinuans; cùmque anni mobilis idem
Mutatum decus et varias discriminet horas:
Non erit indignum Musis, si carmine fari
Aggrediar, quas rite vices, queîs partibus orbis
Ipse aër subeat; tum quæ præsagia servans,
Aut imbrem, aut claros poteris promittere soles.
  Primùm igitur, sitiens quà flammâ et sole propinquo
Fervet Arabs, ibi non, cœlo dum Sirius ardet,
Æstivos rasere noti spiramine campos,
Jupiter aut pleno stillavit frigidus imbri.
Lenior hôc puroque nitet moderatior æstu
Italia: haud illic ridentia nubis opacat
Umbra volans prata, et zephyro vix silva susurrat,
Cæruleusque polus diffusâ luce nitescit.
Ast aliis menses propriis cum fructibus annus
Rite refert; horasque suas, sua tempora nôrunt:
Imbribus exercetur hiems, et solibus æstas.
Verùm ubi libertatis amans legumque Britannus

Aggere munitur scopulorum æstuque furentis
Oceani, sæpe unius parvo orbe diei
Omnigenas anni facies concurrere vidi,
Æstatemque hiememque incerto gliscere cœlo.

Nunc quæ signa solet mutandi menstrua cœli
Luna dare, aut fulvo vectus sol aureus axe,
Quidve planetarum diversus suadeat error,
Expediam. Si Phœbus, aquis ubi surgit eois,
Fulserit illustri paullum clarissimus igne,
Velâritque iterum caput; aut si nubila circùm
Velleribus maculent variati cærula cœli;
Sperabis pluviumque diem ventosque sonantes.
Sin nebulæ obscurent ortum, latèque profundâ
Valle natet vapor, et sub carcere dormiat Eurus;
Crede boves arvo: tali non omine silvam
Aut verret notus, aut gelidus sata proluet imber.
Sæpe autem ad liquidos lusus notamque paludem
Fugit anas, raucusque anser, niveusque Cäystri
Incola; sæpe caput circum prænuncia nimbi
Agmina muscarum sentit stridere viator.
Tum sonus audiri silvis, cœloque nigranti
Pulverulentus odor sitiens halare per arvum:
Tùm repetit nidum cornix, et plurima hirundo
Turbato trepidos intexens aëre gyros

Obstrepere, et summam pennâ libare paludem.
Jamque Pater ventorum altè stridentibus alis
Invehitur, cœpitque atro increbrescere nubes
Monte tonans procul, et cœlum subtexere flammâ;
Rura natant, vallisque sonat ferventibus undis.

Contemplator item, Thetidos quà pronus in undas
Sol ruit; obscurum velet si nubibus orbem,
Et fractis radiis imbrem bibat; aut ubi cœlum
Sanguineum raris vesper jam conserat astris;
Personet aut tacitum questu nemus improba bubo:
Vel lunæ si obtusa citas errare per ora
Cum vento maculas cursuque argentea cernas
Nubila; vel, puro cùm splendeat æthere, circum
Cornua pallentem ducat si pensilis orbem
Annulus: haud illâ parvo mercabitur horâ
Nauta minax iter et ponti tentâsse furores.
Quid cùm flammifero cœlum boreale rubescit
Agmine, vibratæque coruscant spicula lucis;
Stellarumque vagâ noctem transcurrere visæ
Luce faces; interque lacus mutabile lumen
Vepribus intremere, et summas saltare per undas?
Suspecti tibi sint imbres; haud crastina solem
Ventorum pluviæque carens aurora reducet.
Necnon et nimbos cecinit divina malorum

Semper anus, cùm fortè foco crepitare favillas
Senserit, aut tedam putres depascere fungos,
Præsagumve humerum notos torquere dolores.
Sed quæ tam dubios cœlo miscere tumultus
Causa potest? certo volventes orbe planetas
Crediderim, lunæque ignes, solisque quadriga
Particulas undæ molles udumque vaporem
Attrahere; hinc labi pluviæ, et concrescere gra
Dicitur, atque nivis per cœlum vellera ferri.
Hæc satis: at tu jam quânam regione morar
Expectata æstas? jam campis, blande Favoni,
Leniter aspires: tibi cedat flatibus Eurus:
Quo nec adhuc fœno campi risere, nec arbos
Pomifera intumuit gemmis fetuque futuro,
Nec gravidas malè tarda Ceres promisit aristas.

Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι.

Keate. A. D. 1791.

O DEA, quæ roseâ Horarum stipata coronâ
  Cæsariem verno candida rore lavas,
Huc mihi Chloris ades, seu Flora libentius audis;
  Ventilet et tepidum conjugis ala polum.
Dulce canunt volucres, et jam gratissima hirundo
  Huc illuc celerem versat in orbe fugam.
O! mihi si tecum sedes penetrare liceret,
  Fundit odoriferas quà tuus hortus opes;
Quas ibi perpetui parit indulgentia veris,
  Dum tu cum Zephyro ludis amata tuo.
O! qualem Alcinous, qualem te sensit Adonis
  Deliciis gaudens luxuriare tuis;
Qualem in pensilibus quondam Babylonia campis
  Te cœlo obstupuit sponsa virere novo:
Non mihi talis ades, (sed et haud viridaria nullo
  Nostra nitent cultu) tu modò blanda veni.
Hîc rosa purpureis foliis rubet, hîc hyacinthus,
  Hîc nitidos pandunt lilia casta sinus:
Hîc virides casias, hîc et meliloton amabo,
  Quasque crocus veneres, quas amaranthus habet;

Hîc mihi sit nemus, et silvarum umbracula, cordi,
Queîs aliquid sanctæ religionis inest;
Hîc densas inter lauros considere (Daphne
Quà refugit Phœbi nunc quoque lumen) amem.
Tu mihi deliciæ; fas sit tua munera primo
Sic mihi, seu violas, carpere, sive rosas.
Sit procul infestis horrescens flatibus Eurus;
Nec pluviæ noceant, nec nimis acre gelu.
Tuque etiam, culti penès est quem gratia campi,
Phœbe, fove purâ nostra vireta face.
Te sine defuerint, verno quæ tempore serta
Postibus, heu! duræ nectit amator heræ;
Defuerint, domino queîs pocula festa coronet,
Queîs poterit crines impediisse puer;
*Maia*que nunc etiam sanctis deserta calendis
Ploraret vacuos et sine honore focos.

ADMONITU LOCORUM.

Hallam. A. D. 1794.

Exul, ubi Scythicas inter bacchata pruinas
Incubat æternæ turbinis ira nivi,
Si quondam indigenas valles montisque revisit
Culmen, et ad patriæ murmura luget aquæ;
Mnemosyne fido gremium percellit amore,
Suaviter in lacrymas officiosa suas.
Tum notum ad ventos spirant virgulta sonorem,
Et nota ilignum consecrat umbra nemus.
Palladias arces, juga Pindi, Heliconis et undas,
Arvaque Pindaricâ nobilitata lyrâ,
Advena quis lustras, quin sacro percitus æstu
Augusti Genium devenerere soli?
Si propter silvas Academi devius erres,
Et loca quæ placidis lambit Elyssos aquis,
Aëriæ sero volitant sub vespere formæ,
Te modò non visi Socratis umbra vocat;
Ficta tibi infractis iterat sub rupibus Echo,
In plusquam humanos vox resoluta sonos
Barbaricâ rorant Salaminia litora cæde,
Pharsalosque umbrâ frigidiore riget.

Mœnia quis Romæ squalentia pulvere cernit,
 Tarpeioque olím conscia templa Jovi,
Quin sistat, lacrymamque pii vectigal ocelli
 In cineres fundat, magne Camille, tuos?
Et memor; " Hinc olim tonuerunt fulmina Tullî,
 " Hîc queritur Brutum Cæsaris umbra suum."
Mnemosyne tibi fida, Maro, tua carmina reddens
 Ornat honorati reliquias tumuli.
Quà serpit, proprio ceu vate superbiat, Avon,
 Natale Aonidum consecrat ille solum.
Quondam ubi celatos Eloisa insaniit ignes,
 Vivus adhuc tenui voce susurrat amor.
Sic quæcunque manent priscæ vestigia famæ,
 Hinc socia in memori perstat imago sinu;
Atque anima indulgens sibi gratos avia lusus
 Cognati fruitur nobilitate loci.

Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.

Frere. *Ex Bione.* A. D. 1794.

Defleo misellum Adonin; adfleant Cupidines.
Montibus jacens Adonis pallet in silvestribus;
Pallet ipse, dum cruore candidum rubet femur:
Marcidi torpent ocelli; labra fugerunt rosæ;
Sola Cypridos voluptas, dulce fugit basium:
Mortui tamen puelli Diva libat oscula.
Defleo misellum Adonin; adfleant Cupidines.
Vulnus ingens, o Adoni, femore sub tuo riget:
Majus at Venus sub imo corde dudum nutriit.
At Venus soluta crines, omne permeat nemus,
Et rubis pedes tenellos sauciatur asperis.
Dum gemit misellum Adonin; adgemunt Oreades.
 Væ tibi! Venus misella, perdidisti Adonida.
Prata te lugent, Adoni, prata te desiderant;
Te gemunt valles amœnæ, nemora te recondita:
Assonat lugubris Echo; conqueruntur Naiades;
Flosque subrubescit omnis indolens Adonidi.
 Væ tibi! Venus misella, perdidisti Adonida.
Cum puelli vidit artus sauciari lacteos,
Lacteos simul, et rubentes emicanti sanguine,

Ingemens Cytherea clamat; "Quò fugis? carissime,
"Quò fugis? Morare saltem, dum suprema basia
"Pallidis Venus labellis ebibens libaverit. 23
"Basia hæc testes amoris, basia hæc Adonidis,
"Hæc Venus saltem tenebit; ipse dum fugis, puer.
"Longum iter paras, Adoni, perque ineluctabilès
"Tartari fauces profundi, per tenebrosam Styga
"Ibis, unde nefas redire. Tu meum, Proserpina,
"Tu potens tenes Adonin: nam tibi delabitur 29
"Quicquid in terris venusti nascitur, quicquid boni.
"Longum iter paras, Adoni, nec mihi conceditur
"Te sequi: peris, amate, nec Deæ fas emori.
"Zona tecum, zona periit, illecebris suavibus
"Texta, suadelâque molli, risibusque blandulis.
"Care, cur es ausus, impar quippe, congressus feris
"Ire venator cruentis obvius periculis?" 36
Questa sic Venus dolebat; indolent Cupidines.
Sanguinis quot ille guttas, fundit illa lacrymas:
Hinc fit anemone tenella; subrubens illinc rosa.

Væ tibi! Venus misella, perdidisti Adonida. 40
Pulcher ipsâ in morte Adonis, in sopore ceu gravi,
Lectulum premit supinus: hunc at unguentis riga,
Myrteisque cinge foliis, et rosis halantibus.
Marceant unguenta, flores. Ille, deliciæ tuæ,

Quippe marcet, quippe periit, ille quem desideras.
Te gemo, miselle Adoni; te gemunt Cupidines;
Te pii lugent Amores; te resectis crinibus 47
Obtegunt; inane munus! Hic sagittas alites,
Hic pharetram frangit; arcum calcat ille flexilem;
Membra pars lacteola lymphis abluit tepentibus;
Pars odorâ corpus alâ, pars capillos ventilat. 51
Te, Venus, miserantur ipsam; te gemunt Cupidines;
Facis Hymen recondit ignes, et corollas discutit:
Nuptialis cedit hymnus neniis funebribus;
Concinunt Parcæque vanam Gratiæque neniam.
Multa frustra conqueruntur, multa surdis auribus:
Vellet hæc audire Adonis, sed vetat Proserpina. 57
Sat tibi, misella, fletum est, sat superque, Cypria;
Desinas, novumque in annum differ ægritudines.

NULLIUS AGRICOLÆ CULTU STIRPS TAM DIUTURNA, QUAM POETÆ VERSU, SEMINARI POTEST.

W. Herbert. A. D. 1795.

O TACITI quæcunque regis penetralia luci
  Visco sacratum Quercus operta caput,
Indigetum salve Druidum sub nocte silenti
  Arcanis olim concelebrata choris!
Pallida quos Phœbe a summo spectaret Olympo,
  Et tremeret solis conscia Mona jugis.
Te lyra, te magicâ aërius testudine vates
  Ambit adhuc, notis invigilatqne comis.
Jam jam cæruleam video subrepere noctem;
  Luna sacrum tacito lustrat ab axe nemus:
Circùm spectra volant, tenui stridentia pennâ,
  Inque levi trepidant mystica verba Noto.
Vive, decus nemoris; nullo tibi durior ævo
  Decutiat sanctam temporis ira comam.
Te magici Druidum cantus, te prisca tuetur
  Religio, et ritus sancit inulta tuos;
Ambrosiis mollem dum nutrit roribus umbram,
  Et decorat serto Pieris ipsa suo.
Quàm citò deponit nativum silva decorem!
  Quàm citò flet celerem temporis orba fugam!

Non ita, perpetuis cui pubescentia gemmis
Vimina Castaliæ rore lavantur aquæ.
Sacra olim Phœbo, et nullâ violata securi,
Ornat adoptivo laurus honore comas;
Ingenio vatum et melicâ nutrita Camenâ
Umbra per Elysios myrtea floret agros.
Ipse tuis gemebundus adhuc, Valclusa, sub antris
Purpureus mollem fundit Amor lacrymam;
Lenta sub argutis trepidant suspiria ramis,
Crescit et æternæ consona silva lyræ.
Scilicet et Lauram languenti voce susurrat,
Numine Petrarcæ nobilitata tui.
Umbra Cupidineis semper lustranda choreis
Surget, honorato sit decus unde solo;
Nec dêerit tibi, dum teneri versantur amores,
Aut nemus, aut nemori religiosus honor.

NIL PARVUM SAPIAS, ET ADHUC SUBLIMIA CURES.

Puller. A. D. 1791.

PENSILIS aërio volitans super æquora cursu
Radit iter liquidum, et miros tibi, Gulliver, uni
Dispandit Lapputa sinus; cui durus adhæret
Circum adamas latera, et rapidâ vertigine massam
Alligat errantem interno libramine magnes.
Illic, ut perhibes, gentem natura cerebri
Ridiculi imposuit, queîs limo lucida cœli,
Et limo circumvolvi terrestria visu,
Queîs humero inclinare caput dedit, inque meatus
Tendi animum implexos astrorum, elementaque rerum
Argutè scrutari oculato arcana cylindro.
Hinc contemplanti sensusque et lumina figit
Phantasia obtutu, et subtili indagine cœli
Mille volans revolansque orbes, simul hos, simul illos
Multiplicat gyros, vanisque involvitur umbris.
Hinc pede curvato et passus metita triquetros
Gens astricta laborantes torpedine sensus
Ingreditur, circumfusæque in veste figuræ

Ordine commisto fluitant: hîc sidera Phœbus
Picta superpicto tremit igne; hîc Cynthia crescit
Pallida, decrescitque, et mistis musica formis
Vermiculata inter tunicas emblemata pandit.
Sæpe animum illaqueans solvit relegitque soluta
Dogmataque erroresque sophus; tum totus in illis
Obstupet, et quæcunque infra terrena geruntur
Hinc atque hinc passu temnens palante vacillat.
Heu! quoties tamen in vitæ proscenia mentem
Intuitu cœlorum ipsisque reduceret astris
Illisum capiti tignum; quotiesque lacunæ
Acciperent subitò titubantem, aut flumen euntis
Multiplices mistâ obrueret farragine nodos:
Ni lateri comes it, rectoque in tramite doctos
Ordinat huc illuc gressus, auremque flabello
Percutit inflato, et sopitum suscitat ictu.
Nec mora, solicitant crebri quando organa pulsus,
Vox volitat lapsu celerato; tardius inde
Sesquipedale trahens vix majestate dehiscit
Os verbum; languet sonus, indigestaque rursum
Mens ineuns studia, inceptasque secuta figuras,
Nec missas audire potest nec mittere voces.
Ne verò torpore gravi stupor alliget idem
Has nugas tractantem adeò, et frustretur hiantem,

Pandite, queîs fas est, academica pandite doctæ
Atria Lapputæ, atque aditus permittite vati.
Fallor? an ipsa suum ante oculos penetrale recludit
Tota domus? mistas strepitusque et murmura fervent
Didita per cameras, longoque sophi ordine pallent.
  Hic, cui torpor obit vultus, prolixaque mentum
Canities superincumbit, te, Phœbe, tuosque
Vult radios radiis imitari; ut mollior atram
Temperet aura hiemem, cucume ex algente calorem
Elicit incoctum, vitreoque in carcere claudit.
  En, nitrum aëriis alter guttasque reducens
Particulis liquidas, siccatque gravi igne fluentem
Materiam, solidoque super duramine vincit.
  Iste oculo languente macer, sphæræque figurisque
Incumbens mistisque libris, mundi arbiter! isti
Sol paret; luna isti, et decedentia certis
Sidera temporibus: siccos ille irrigat hortos,
Humentes siccat, bibulæque liquentia plantæ
Pabula dat pluvias, aut sole resuscitat herbam.
  Intus formæ animi crudæ, et phantasmata pictis
Indistincta volant circum laquearia pennis.
Irriguas densæ qualis caligine noctis
Itque reditque vias, præruptamque igneus humor
Pervolitat fossam; et nemorum per opaca sequentem

Abducit fax ante volans, luditque recursus
Multiplices relegens, variisque meatibus errat.
Sic, vacua amplectens in se deliria, et ignem
Prætendens fatuum, te vana erroribus ambit
Perpetuis Sophia, ambagesque et mille cerebri
Sacravit figmenta tuas, Lapputa, per oras.
Hinc varios astrorum inter stupet incola gyros
Pallidus; effetâ ne sol luce ipse senescat,
Nutritusque a se pereat; ne diruat orbem
Prodigiale rubens ferali crine cometes,
Perpetuò timet, et curis febricitat æger.

IN NONAS NOVEMBRES.

Wellesley. A. D. 1778.

Tumultuosum cum rate Belgicâ
Vilhelmus æquor scinderet, ut potens
Hospes laborantes Britannos
Servitio eriperet; furentes
Neptunus undas stravit, ut advenæ
Fata auspicati diceret: "I piam
"Pugnam capessens; i, secundo
"Omine, per mea regna tutus:
"Dum destinatam veneris insulam,
"Quæ læta frondoso accipiet sinu
"Te, grande tutamen petitum
"Imperio miseræque genti.
"Io, Britannis ille dies meis
"Qui pulcher olim funera depulit,
"Gentisque devotæ paratas
"Prodidit imperio ruinas,
"Majore crescet laude recentior;
"Te bellicosis cum sociis ferens,
"O magne libertatis ultor,
"Incolumem Angliacas ad oras.

" Te, cujus ultro vivida martiis
" Minis tyrannus femineo metu
  " Horrebit ora, et terga retro
    " Versa fugæ dabit indecoræ.
" Qualis tenellos, exitium gregis,
" Prædatus agnos de stabulis lupus,
  " In valle prospectum repentè
    " Contremuit fugiens leonem.
" Pulso tyranno, jam video tuis
" Armis Iernen plaudere, et hostico
  " Cruore perfusam Boinam
    " Purpureos agitare fluctus.
" Post hoc sinistris usque laboribus
" Movebit ensem serus inutilem,
  " Volvetque cum Gallis inanes
    " Insidias furialis exul.
" Regna ordinabis providus arbiter:
" Vanæque Galli frena superbiæ
  " Ingrata ponet, te ministro,
    " Rite sui Themis usa juris.
" Hinc, magne vindex, te colet ultimis
" Europa terris: o acie gravis
  " Bellator, aut justis peritus
    " Fœderibus sociare gentes!"

QUIPPE FERANT RAPIDI SECUM, VERRANTQUE PER AURAS.

Goodall. A. D. 1778.

Quis furor, Hippotades, quæ tanta insania venti
Excidium Angliacis triste minata plagis?
Siccine principia (pergat melioribus opto
Ominibus) flabris turbidus annus adest?
Siccine feralem optâsti sparsisse ruinam,
Musarumque sacrum diripuisse nemus?
Audiit horrifici crescentia flamina venti,
Et timuit luco mater Etona suo.
Quæque Dryas tremuit, quarum non rursus in umbrâ,
Quà priùs ingenui discubuere chori,
Præsentem Phœbum Musasque in vota vocabit,
Aut condet vacuâ carmina mente puer.
Non sinit ira Noti; magnoque evulsa fragore
Plurima sacratâ corruit arbor humo.
Deplorat vacuos, dum præterlabitur, agros
Thamesis, et notum vix putat esse nemus.
Sæpe puer campos peragrans suspiria ducit,
Dum studii aut ludi dulce retexit opus;
Disjectosque videns truncos; " Hâc sæpe sub umbrâ
" Arrisit votis Musa vocata meis.

" Hîc jacet ulmus," ait, " veteris quæ conscia ludi
" Constitit, impulsâ meta petenda pilâ."
At procul a nostris, si quid mea vota valebunt,
O procul exitium triste recedat agris!
Jam satis orbavit lucum violentia diri
Turbinis, et nimium fata tulere malum.
Nec solùm, venti ne sæviat ira, precamur,
Ne silva Henrici sic viduata cadat;
Dira Superstitio nostris procul exulet oris,
Doctrinæ ingenuos Diva perosa choros.
Nec, ceu barbaricos mores testatur Elyssos,
Cui priùs incoluit plurima Musa nemus;
Nec, ceu lugubres Anio jam interfluit agros,
Et plorat cæcæ religionis opus,
Thamesis indigenæ ploret dispendia Musæ:
Artibus at vigeat semper Etona suis.

CUM ZEPHYRIS, ET HIRUNDINE PRIMA.

Anstey. 1776.

Jam Nymphis Venus alma Gratiisque
Junctis rite suas agit choreas;
Jam flores peperit soluta tellus,
Dum circa volucrum sonant recenti
Concentu nemora; hîc gemit palumbes,
Hîc ramis philomela tecta carmen
Lugubre ingeminat, novosque blandi
Per cœlum zephyri cient odores:
Spirant flamina amœna, mollibusque
Spargunt gaudia, dum volant, susurris.
Quà pandit rigidos corusca ramos
Quercus, quà rudis et vetusta fagus
Musco sordida squalet implicato,
Et saltus virides comis obumbrat;
Ripam propter aquamque arundinosam
Mecum Musa sedet, putatque præsens,
(Majestate super nitens agresti)
Quàm vulgi pereunt breves honores,
Quàm demens hominum levisque fastus,
Quàm pauper locuples, miser tyrannus.

Jam fessa agricolæ manus quiescit,
Et carpit placidum pecus soporem.
At audi, propiùs leves per auras
Ut vivum fluitat sonatque murmur.
En, muscorum agilis strepensque turba
Exercet solitos renata ludos,
Et gaudet liquidos procax odores
Veris carpere; pars at altiorem
Findunt remigio viam; superbæ
Argenti latus aureasque pennas
Ostendunt aliæ, vagæque summa
Libant flumina; dum citata lapsu
Pars transversa volant, brevemque jactant
Ad solis rutilum jubar nitorem.
Nec dispar animo est severiori
Humani generis figura, tardis
Seu serpit pedibus, volatve pennis;
Queîs par principio exitus; caduci
Cum mœstis hilares diem fugacis,
Heu! vitæ peragunt, brevique scenâ
Fortunæ varium induunt colorem;
Et strati pariter potentiori
Parcarum imperio cadunt, chorosque
Linquunt aërios levesque saltus;

Mox ut pulvere luridi quiescant.
At quæ vox subitò, loquentis aures
Murmur quale ferit? " Quis hic jocosus,"
Clamat Musa, " serit proterviora
" In nos ludibria improbosque risus?
" Solum, triste animal! corusca conjux
" Te non ulla petit; tibique acervus
" Nullus deliciis odoribusque
" Manat nectareis; nec ipse plumis
" Fulges versicoloribus; citatis
" Pennis præteriit tibi juventus;
" Tuus sol obiit, diesque verni;
" Nos dum *Maia* viret, simul viremus."

NON EREPTA VITA, SED DONATA MORS.

Hallam. A. D. 1794.

EXTRA apiceis Atlantos, et æquora Geryonai
Spumea, cautibus undarum illidentia molem,
Elysios Bermuda sinus cœlumque serenâ
Pandit luce micans: huc oceani gremio extans
Purpureum bibit integrâ dulcedine solem
Læta superficies terrai, innubilus æther,
Asphodelo loca consita, et æterno aurea vere.
At circùm nigri fluctus glomerantur, et ardet
Ira procellarum, et tumidi discordia ponti.
Haud secus erranteis homineis (quos sæpe videmus
Spes vacuas rapere, et subitò formidine vanâ
Diriguisse, neque incertâ regione viarum
Progredi imaginibus captos; at tandem animai
Pertæsos, tamen horam ægros trepidare supremam)
Sancta quies reficit necis, et nox alta sepulcri.
At nos immemores ærumnarum, quibus ægri
Indoluere, neque hos maturâ morte peremptos
Prosequimur festo clamore, neque improba lucis
Deserimus læti confinia, regna dolorum.
Caligantis enim ducit vesania mentis

Funereos lectos struere, et sepelita ululatu
Exturbare cadavera, et indulgere querelis
Flebiliter; magis inde magisque paventia leti
Pectora solicitat dubius timor, inque medullis
Perpetuus riget horror, inanibu' concitus umbris.
Olli autem, varias resoluti corpore sedeis
Terrarum expertes celebrant, non materiai
Vinclis irretiti, et septâ indagine nervorum.
Ergo piis licet, emensis spatia ætheris, axem
Stelliferum, liquida ingentis laquearia mundi
Visere, et implicitis ferventeis motibus orbeis,
Igneaque atria, collectâ rorantia luce;
Unde sui ridere queat ludibria trunci
Pura anima et victrix leti. Eheu! hosce laboreis,
Fortunæque mala, et scelerosos dilacerati
Pectoris affectus (qui perpetuo laniatu
Funditus incubuere animis) et morbida venis
Spicula febrium, et æterno lentore marasmum
Velle pati, et perferre homineis! adamantina verò
Sceptra horrescere mortis, et infandum dominatum!
Non adeò ante diem pallentia nocte sepulcra
Suaderem expetere, et metuenda oblivia curæ
Vi conscire sibi; tantum molirier ausum,
Quanquam animo stimulante, nefas; sat dedidicisse

Horrorem leti, et turbatæ insomnia mentis.
Et quoniam fortunai rerumque potitos
Præsertim ereptos nece deplorare suemus,
Quòd multo hæc loca linquenteis desiderio icti
Impenetrabilis horrorem cœpere silentî
Endogredi: ergo umbris avidos purgare necesse'st
Sensus, expositæque tueri mille periclis
Præmia vitai: sed enim livorque odiumque
Humanæque vices a summis verticibus dant
Præcipiteis, qui tranquillæ in statione quietis
Suprà bacchantem possent spectare procellam.
Pompeiani adeò manes per Niliaca errant
Litora, et auditos nocturno tempore fletus
Integrant miseros; per Thracia rura Philipporum
Agricola expavit simulacra informia, Cassî
Iratam effigiem, et stillantem volnere Brutum.
Ergo aliquis trepidabit, et hâc se in nocte morari
Indupeditu' metu, miserâque cupidine falsus
Latrabit? quoniam rerum ad fastigia summa
Vehementi arte laboranteis, quosque incluta virtus
Provexit, dum alto versantur culmine famæ,
Cernimus actutum detrusos luminis oras
Deserere, invitos multum, multumque morantes.
Antiquumque ignominiâ mutare decorem.

PACIS AMOR ET CIVILIS CURA CONCORDIÆ.

Keate. A. D. 1790.

Dudum furente cincta dirarum choro,
Scissâque pallâ, militavit Austriæ
Per arva demens, Russiamque barbaris
Commisit armis infremens Discordia;
Dudum tonitru navibusque Balticum
Tremefecit æquor—At dolenda Galliæ
Dissidia quis videbit, et fractum imperî
Decus, nec unâ splendidam dignabitur
Rerum ruinam lacrymâ perfundere?
Hîc tela jactat, hîc triumphat impia
Contentio, ceu Bassaris per Ismari
Bacchata colles, increpansque cymbalo
Ad sæva matres advocavit orgia.
O triste tempus Galliæ rebellibus,
Fetum periclis! hîc jacentes conspice
Leges, levemque dignitatis regiæ
Umbram superstitem: hîc (nefas) desiderant
Delubra cultus pristinos; hîc cædibus
Contaminatur densa civicis via.
Sed orgiis his, his procul tumultibus,

Secura ridet Albion: minacia
Aspexit arma classiumque robora,
Viresque magnæ concitas Iberiæ,
Interrita: ipsa quippe sumptâ cuspide
Scutoque restitit, suisque fortiter
Laurum incruentam crinibus contexuit.
  Beata tellus! jam nec intus viscera
Effrenis angit factio, nec hostica
Procella quassam jactat imperî ratem.
Ridet quietis æquor albescens vadis,
Suamque circà gaudet insulam tegens
Neptunus undis; dum novos commercium
Portus recludit, et recentem gloriam
Opesque rebus pollicetur Anglicis.
Ecquis serenas, quas sibi dicaverit
Justitia sedes, ecquis insultans sacram
Catilina molem diruet, vel impio
Cruore puram pacis imbuet togam?
Hîc nec tyranni instantis insolentiâ,
Procerumque perfidis laborat artibus,
Nec infimæ furore plebis civitas
Distracta nutat: mista sed potentia
Triplicisque juris temperata fœdere,
Licentiæque casta libertas piam

Bacchantis expers nexuit concordiam.
Hîc pura sacrâ Religio, fanatici
Fervoris inscia, pectora accendit face,
Eademque legum socia et imperî, suo
Cultuque sancit et tuetur omnia.
Quantum decus te rite adest colentibus,
Vis quanta, quæ jucunditas, Concordia!
O quàm beata civitas, quà tu Themin
Legum parentem dulcis adjuvas comes;
Meliorque legibus benevola Caritas,
Cœlestis hospes, corda civium pia
Amore mollit obligata mutuo.

* Ἀχιλλεὺς δακρύσας.

W. Way. A. D. 1790.

Lacryma, ex imâ vaga mente sacros
Evocans ortus, magis eloquentis
Efficax linguæ prece, certiorque
Pectoris index;
Tu per humentem, trepidantis instar
Fluminis, vultum cadis imbre pleno;
Tu doces omnem sine voce mentis,
Lacryma, curam.
Scilicet si fòrs studiosa quondam
Deserat cunas genetrix, priusquam
Finxerit certas trepido ore voces
Parvulus infans;
Hic leves guttas ciet, hic ocellis
Invocat matrem, et lacrymis repentè
Emicat luctus, teneræque mentis
Anxia cura.
Quin suis semper juveni puella,
Et suis semper juvenis puellæ
Indicat mollem lacrymis amorem;
Nam quod amator,

Quod timet puræ memorare linguâ
Virginis castus pudor, hoc ocellus
Defluo, interpres gremii fidelis,
Arguit imbre.
Nec leves sensus, neque molliores
Mentis affectus lacrymosus imber
Explicat solùm, sed acerbiores
Pectoris æstus.
Ipse nam fudit lacrymas Achilles
Acer, immitis, ferus; ipse, raptam
Virginem plorans, adiisse quondam
Litora fertur
Mœsta cognati maris; et silentes
Hîc ciens fletus oculo ille sensum
Mentis iratæ lacrymante, plusquam
Voce, revelat.
Vox enim frustra lacrymæ disertæ
Expetit vires; magis illa molles
Exprimit sensus, magis illa sævas
Exprimit iras.

IN NUPTIAS GEORGII VALLIÆ PRINCIPIS, ET CAROLINÆ PRINCIPIS BRUNSVIACÆ.

Bayley. A. D. 1795.

Horruit obductum ruituro turbine cœlum,
Exiit ut patriâ regia nupta domo.
" Æole siste minas, liquidique residite montes,"
Votivâ insonuit terra Britanna prece.
Obticuit Zephyrus, stratoque ad litora fluctu
Proruit æquoreas conscia cymba moras;
Conscia, nam quoties dulcem increpuisse loquelam
Audiit in nimias te, Carolina, vias:
Nam quoties dixisse Euro, " Quid plena moraris
" Flamina? tu certè lentus amator eras."
At vos undisoni præsentia numina regni,
Si placet hæc liquidis terra (placetque) choris,
Vos, precor, Angliacam auspiciis defendite puppim,
Illa gerit rostro publica vota suo.
Plaudite, io, procul assiduis stant æquora velis:
Optatam, en, Genius dirigit ipse ratem.
Plaudite, io, invicti non unâ voce Britanni;
Huc vestro advehitur digna puella duci.

Sat lentas adeò numeravit Georgius horas,
Sat sese in lacrymas conscia solvit hiems:
Nupta venit; nimiæ tibi cessent, sponse, querelæ;
Indue odoratum gaudia verna solum.
Sic tibi, virtutumque hæres sceptrique paterni,
Ingreditur castum casta puella torum.
Urat Hymen sacram, tedis felicibus urat
Lampada, et arridens vota secundet Amor.
Illa tua est, Princeps, quæ blando impulsa furore
Deseruit patrios (flevit itura) lares:
Pone metus, Carolina; tuâ est de stirpe, recentem
Qui lacrymam apposito suaviter ore legit.
Nec tantùm ingenui quòd culta es moribus ævi,
Nec gena quòd pulcris pulcrior illa genis,
Et desiderio mollique indulsit amori,
Et nondum inspectam Georgius arsit heram;
Mutuus exultat cognato in corpore sanguis,
Hinc ima incendit mutuus ossa calor.
Quòd malè si vacuo jacuisses sola cubili,
Vix tua in externis fama sonaret agris;
Nec bene nota fuit, dum Thami cœlibe fluctu
Innuba vicinas junxerit Isis aquas:
Nobile fit coitu, et bacchato in margine flumen
Audit inassuetis regia festa modis.

Scilicet amotos luges nova nupta parentes?
  Ille tibi conjux omnia solus erit.
Hæc tua sit patria, indigenæ quam prodiga formæ
  Libertas propriam vindicat ipsa domum;
Nec fugiunt melicæ natalia prata Camenæ,
  Nî placidam evincat buccina dura chelyn.
Ergo maritali injiciens tua brachia collo,
  Subjice flexanimas, inclyta Nympha, preces;
(Sæpè et deserto armiferis cum curribus Hæmo
  Detinuit facilem Cypria Diva procum.)
Dumque petis pacem, alterno misce oscula voto,
  Deliciis frangi gestiet ille tuis.
Sic tibi Castalius sua det munuscula cœtus,
  Et Paphiæ tepeant in tua serta rosæ;
Sic longo aspicias florentes ordine natos,
  Tradita queîs magni gloria cedat avi.

Πρῶτον μὲν φωτὸς δεόμεθα, ὃ ἡμῖν
οἱ θεοὶ παρέχουσι.

Ossulston. A. D. 1793.

Dulce est flammiferæ rutilantia tela diei
Prospicere, atque oculis cœli per aperta vagari
Tristitiæ oblitum, studioque calescere veri.
Nec tamen expediam, quæ lumine tanta potestas
Vestierit deforme Chaos, noctisque tenebras
Primigeno jubare ornârit; mortale fatiscit
Ingenium, primamque nequit deprêndere causam:
Scit tamen unde fluat, scit vox ut dia creatrix
Jusserit enasci lumen. Simul edidit Orcus
Triste sonans gemitum, centumque remugiit antris.
Protenus at cœlo mundi nascentis origo
Aurea lux reperire viam, et primordia rerum
Fingere, et albentes latè distinguere tractus.
Quippe priùs justo caruit libramine moles
Impulsûs dubii patiens, jacuitve soporo
Pondere materies. Levibus tandem addita virtus
Particulis viget, et coëundi blanda facultas:
Atque atomi secum glomerari, et quærere sedem

Quisque suam, et rerum discerni lucidus ordo.
Tenuis enim liquidi sinus aëris infinitum
Porrigitur, tremuloque jubar per inania motu
Sæpe repercussum gestit diffundere terris.
Inde ubi circumfert oculos de vertice pastor
Aëriæ speculæ, campos metitur et auras
Prospectu facili, et variæ remoramina scenæ
Pervolitat, campoque sedens dominatur aperto.
 Scilicet ætheriæ mollis natura animai
Usque adeò haud arcet flammantis spicula lucis
Reflexa, ut rapido properet transmittere cursu,
Et radiorum ictu obscuras accendere formas.
Non parili impulsu, Partho jaculante, sagitta
Evolat, aut volucris properantior ala procellæ
Fertur Hyperborei durata per æquora campi;
Aut sonus ipse leves citus æquè verberat aures.
Quid licet emanet Phœbeæ e fonte remoto
Lampadis, et fluido vastum per inane volatu
Immensa tranet spatia; at diffusilis humor
Ilicet albentes tractus per et obvia claustra
Diditur, erumpitque moras, terrasque jacentes
Transvolat, extremi lustrans confinia mundi.
Fictus at ille nitet loca per sublimia candor,
Et confusus honos radiorum; innectitur aurum

Quippe, et puniceæ tenui discrimine flammæ,
Et septemgemino rumpuntur mollia tortu
Lumina, concordemque trahunt immista colorem.
Sæpe tamen celeres pluvio Jove lucidus imber
*Paullum inhibet cursus, solisque reverberat ictus.
Hinc decor omnigenus, speciesque evanida miras
Fluctuat in formas, liquidâ dum luce natantis
Ætheris anfractum descriptus circinat arcus.
Quinetiam Hesperiis cùm sol declivior undis
Præcipitat caput, et volitantis plurima roris
Gemmula suffusis pingit laquearia guttis
Aurea cœlorum; en, iterum miracula rerum
Cernere fas, alioque polum splendore coruscum!
Scilicet et gelidæ sæpe in regionibus Arcti
Et visæ rapidâ variatæ luce tenebræ
Insolitos agitare ignes, et lacteus æther
Fulgere per campum subitoque liquescere motu.
Sæpe igitur trepidi ignarâ formidine pugnas
Agricolæ metuere, novumque per aëra bellum.

O anima omniparens, visûsque eademque caloris
Vitalis genitrix, sine te quid mira valeret
Aut oculi structura, aut vasti gratia mundi?
Omnia marcerent sine te, similique jacerent
Turbida congerie; verni tu ruris honorem

Suavius accendis; tu das reserare latebras
Naturæ, et dulces rerum sentire decores
Erranti sophiæ. Sed enim quo more fluentes
Extulerit radios, primusque effulserit ignis,
Scire nefas: satis est ornari munere tanto,
Diffusâque oculos lucis dulcedine pasci.

* Ὀλίγον τε φίλον τε.

Wellesley. A. D. 1778.

Qualis frugiferas flumine prodigo
Per valles tumidus volvitur uberem
Fecundans segetem Nilus, et aureâ
Campos diluvie rigans:
Sic gratum vehemens Mæonides gravi
Prorumpit numero; seu lacrymabilem
Pelidæ rabiem, seu viduum canat
Acri progenie senem:
Seu clarus rutilo fulmine Jupiter,
Neptunusve furens dicitur, intimam
Tellurem quatiens, et juga montium, et
Plutonis vacuam domum.
Non hæc lenta levi conveniunt lyræ;
Quæ mollem choreas rectius ad pedem,
Permistamque metu spem dubio, et breves
Rixas dicat amantium.
Sic olim tenues lætus Anacreon
Lusit versiculos, et citharæ modis
Lesboæ ingemuit saucia flebili
Sappho corda cupidine.

O si flavicomus pectinis arbiter,
Qui servat latices Castalios, mihi
Concedat facili tangere dexterâ
    Imbellem strepitu chelyn,
Nil poscam magis, aut grandius insonans;
Nec supremum aliis invideam decus:
Cervicem nitidæ dum valeam Chloës,
    Et candentia brachia,
Ludentesque oculos inter amabiles
Risus, et niveo fusam humero comam,
Dulcique ambrosiâ dulcius osculum,
    Parvis carminibus loqui.

INSCRIPTIO IN DOMUM TONSORIS.

Chartres. A. D. 1772.

Aspice Tonsoris limen, succede viator;
  Parva domus, variâ clarior arte nitet.
Tonsor ego; tonsoris opem si fortè requiras,
  Mappa subest, ardet culter, et unda tepet.
Scilicet humani quo non magis arbiter oris,
  Pascere sive comas, ponere sive velis.
Si setis horrere soles, unguenta parabo;
  Sive es Judæo de grege, sive sophus.
Quòd si munditiæ placeant, et lævior oris
  Purpura, virgineæ mollitiesque genæ;
Da nummos. Uno tibi barba evanuit ictu:
  Si malè, tolle obolum; si bene, plura refer.
Pharmacopola placet? dimitte Machaonas omnes;
  Perpetuum hic vitæ ver, panacea, salus.
Quid memorem succos libatis floribus haustos,
  Quos vario reserant unda nemusque sinu?
Quid voces, morbi quibus omnis tædia ponas,
  Mystica quid propriis condita verba sonis?
Nec rudis, exili venas incidere ferro,
  Lenitur aut fractum composuisse caput.

Indubitasne mihi? silici caput objice, lector;
Expertusque meam, certior ibis, opem.
Si gravidâ partûs uxor tibi mole laborat,
Innuba si famæ damna puella timet;
Uxorem, facili excutiat quo pondera nixu,
Solvere me tenero pollice posse reor;
Altera onus deponet abortum; sin ego fallor,
Sit mihi conjugium pœna, vocerque pater.
Quin tibi præteritæ languet mens conscia culpæ?
Me duce per multas itur ad astra preces.
Quid deceat, quid non, quò virtus, quò ferat error,
Vitfeldi doceam plenus alumnus heri.
Quisquis es, hîc studiis tibi multicoloribus adsum,
Tonsor ego, medicus, pharmacopola, sophus.

‡ FUGE SUSPICARI.

Frere. A. D. 1794.

AH! noli, mea vita, Septimille,
Tuas delicias, tuos amores,
Constanti innocuam fide puellam,
(Sit perjura licet procaxque tanquam)
Crudeli nimis, et nimis superbo
Daphnen lumine mœstus intueri.
Quid quòd in lepidâ levis choreâ,
Nuper mille procis petita, cuique
Arrisi facilis, nec ore tristi
Molles blanditias severa cepi?
Solet cum grege sæpius frequenti
Versari, pia quæ columba soli
Sponso basia pleniora libat.
Ad te, dum choreisque risibusque
Mens nigrâ tepet expedita curâ,
Et jocis vacat elegantiisque,
Ad te, mille procis petita, certo
Impulsu redit, et redibit omnes
Gaudens servitio suo per annos.
Sin olim, Styge pestis orta nigrâ,

Te Suspicio læserit, nigranti
Felle lurida tristibusque succis;
Non te mandragoræ papaverumque
Omnis copia, non latex inertis
Lethes mente soporifer sub ægrâ
Lenire, heu! vigiles queat timores,
Et iræ stimulum ægrimoniæque.

* Φαίνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς.

Moore. A. D. 1783.

O QUÆ Nereidas linquens et Tethyos aulam
Perrumpis tenebras croceo temone diei,
Alma parens, seu fortè velis Aurora vocari,
Te canere aggrediar; dum nondum elucet Eoo
Sol oriens, radiisque cacumen montis inaurat.
Tu vegetam accendis flammâ majore favillam
Ingenii, tu lucem oculis, orique ruborem
Virginis insinuas; tecum comes assidet unà
Dia salus, volucrique simul terit aëra curru.
Ergo ubi adhuc parvos obliqui Hyperionis ignes
Taurus habet, sparsas hinc inde, ut vellera, nubes
Permeat Aurora exoriens; vestigia brumæ
Nondum abeunt, raris albent vestita pruinis
Summa casæ, et solidi roris lacryma hæret aristæ.
Tum matutinum solem nec alauda salutat,
Nec tristis philomela; sed acri gutture corvus
Litora per scopulosque fremit, jejunaque rauco
Ardea vicinam quassat stridore paludem.
Tum sæpe, et primò cùm pura ostenderit ortus
Lumina paulisper, tenebræ interjectaque nubes

Occurrunt, pluviasque et crudos grandinis imbres
Intentant Cererem sparsuro in rura colono.
Cùm verò æstivam torrens induxerit horam
Cancer, dispersas albo circùm agmine nubes
Irradians Aurora secat; sub valle frequentes
Exhalantur aquis nebulæ; piceique vapores
Consurgunt, montesque udâ ferrugine cingunt.
Candida te reducem venerantur lilia flexo
Vertice, te violæ; tibi suave rubens hyacinthus
Sumit odoriferam vestem; rosa virginis instar
Rore gravi violata tuo caput erigit ortu.
Mox autem brumâ solitas ducente pruinas
Conspiceris rigido vultu; dum fructibus orba
Terra dolet; pluviisque et venti feta procellâ
Pene tuos piceâ commisces nocte colores.
Ast ubi nocturno fulserunt sidera cœlo,
Quà gelidâ glacie astrictis super imminet undis
Arctos, sæpe tui nautis velut æmula regni
Forma videnda patet, longoque per aëra tractu
Deducit radios fluidæque insignia lucis.
At citò cognatas species vanescit in auras
Futilis, atque oculis purum velut ante relinquit
Æthera, Diva, tuam frustra mentita figuram.
Quid referam? quanta ascribit tibi nomina supplex

Persicus, et flexo venientem poplite Solem
Sublatâque manu celebrat, dum pinguis odoro
Munere dextra tuos ultro gratatur honores.
Quin et ubi sine nube novum produxerit annum
Sol oriens; nitidâ senior stat veste sacerdos
Mexicus, et rorem violæ succosque rosarum
Rite tibi libans, votivo carmine numen
Invocat ante aras, insontemque immolat agnam.
Tum Solem in sua vota vocans, multoque precatus
Nomine, claram auro et cumulatis turibus aram
Rite Deum spectare rogat, signoque favoris
Ultro dona suis imposta accendere flammis.
Hinc Divus, velut aure faventi vota precantum
Audierat, si fortè jubar non invida nubes
Interjecta vetat, precibus ridere videtur,
Accenditque ardens admoto altaria vitro.
At dum, Aurora, tuas laudes celebrare sine arte
Nitor, inexpertæ præsens illabere menti;
Nec nimis audaces radio spectantis acuto
Rumpe oculos, sensimque novum concede vigorem;
Nempe seni tu, Diva, ævum juvenile dedisti
Tithono; sic rite meos uxoria sensus
Pervade, et longâ dones florere juventâ.

NON HIS JUVENTUS ORTA PARENTIBUS.

Goodall. A. D. 1777.

En, quà reclinis mœret, heu! Britannia
Fractum juventæ robur, et libidine
Natos probrosâ diffluentes increpat;
Nunc, ut prioris seculi ferocia
Revolvit acta, fortiumque bellicos
Patrum triumphos, gaudio exultat brevi:
At deinde volvens mœsta circùm lumina,
Turbam ebriosam languidamque prospicit;
Gemitque graviter, dum trahens suspiria
Imbelle nimiùm plorat et culpat genus.
"Ecquis, Britanni," clamat, "infami jugo
"Devincta colla liberabit, impiger
"Frenare luxum? quis modus libidini
"Ponetur, o quis terminus licentiæ?
"En, vix adultus integrat noctu choros
"Et festa Bacchi, dum latescit intimo
"Fervetque virus sanguine: hinc febres novæ,
"Podagra membris sævit hinc maturior;
"Artisque plorans nil valentis exitum
"Juvenis senectæ dira præsentit mala.

" At, at juvabat masculum quondam genus
" Certare bellis, imperitum ducere
" Noctu choreas; inde primævus vigor
" Durabat artus; inde per valentia
" Tumuere nervi brachia, et florens salus
" Honesta vivâ tinxit ora purpurâ.
" Tum Gallus arma exhorruit Britannica,
" Tremensque Iberus præpotentis Angliæ
" Pavit catervas; læta classis æquoris
" Insidit undis, unica orbis arbitra.
" Sic nempe quondam spissa ducens agmina
" Henricus egit hosticos exercitus
" Justo triumpho; donec obtulit novo
" Sequana tyranno jussa vectigalia.
" O si priorum rite gens laudum memor
" Luxus et artes aleæ dedisceret,
" Firmansque martio labore corpora,
" Ut ante, belli temneret pericula;
" Rursus triumphos vindicarem proprios,
" Galloque victo rursus enitescerem."

Σχολὴ τερπνὸν κακόν.

Cooke. A. D. 1765.

CARMINE ut Hesperio nymphæ Sirenes in antro
Suaviter incautas detinuere rates;
Illecebris magicæque levi dulcedine vocis
Allicit errantes lenta Vacuna pedes.
It comes hinc pharetratus Amor, lascivaque Cypris
Virgineos positâ veste recincta sinus;
Ebrius hinc Silenus adest, manibusque gerentes
Pocla racemiferi Mænades arma Dei.
Horum ope vecordes animos irretit, ut auceps
Aëriæ laqueis insidiatus avi.
Illa graves violas et pigra papavera carpens
Tincta soporifero terque quaterque lacu,
Fusa sub umbrosâ platano, roseove cubili,
Increpat ignavos semisupina dies.
Mille nocendi artes colit, imbellisque juventæ
Implicat enervi serica vincla choro;
Fulgorem armorum, turmas, strepitusque, forumque
Horret, et humani triste laboris onus.
" Surgite," ait, " comites mecum, vacuique sub umbrâ
" Anxia solicito solvite corda metu.

"Victor in adversum qui dudum irruperit agmen,
"Mitior imperio post fera bella meo,
"Sanguineum ponat clypeum; laurumque virentem
"Non pudeat sertis posthabuisse meis.
"Quem non Marsa cohors, nec eous fregerat hostis,
"Ipsa feror molli supposuisse jugo.
"Mille sacerdotes nostras operantur ad aras,
"Semper odoriferis turba ministra focis.
"Quem noctu invitis pallentem incumbere libris
"Testatur tremulâ sera lucerna face,
"Sacra papavereis cumulans altaria donis
"Nostra colit digno numina honore puer;
"Et, quæ solâ sedens lentâ terit improba telâ
"Otia, inornatas nympha soluta comas.
"Se socium mihi jungit iners et amabilis otî
"Cultor, arundineâ rusticus usus ope.
"Perpetuam requiem longique oblivia luctûs
"Dulce veneficiis conciliare meis:
"Anteferenda quies curis; vitæque decebit
"Præruptas vario sternere flore vias."

RAPIDO CUM FLAMINE.

Mitchell. A. D. 1777.

Ut primùm Deus informem coalescere mundum
Jusserat, et rerum emicuit pulcherrimus ordo,
Tum fluidus terræ, collectis partibus, aër
Incubuit, tenuique orbem velamine cinxit.
Utilis hæc etiam victu et spirabilis aura
(Dum facili inter se cedunt corpuscula motu)
Attracta est pariter, gyrum comitata diurnum.
Necnon, dum complet circùm annua tempora tellus,
Assequitur peragens justos per cærula cursus.
Illa etiam radios et solis lucida tela
Accipit; at missa ex raris in densa refringit
Obliquis nunc versa modis, nunc rite reflectit
Vi propriâ; hinc sparsim diffuso lumine templa
Irradians cœli, lunamque et sidera vincit.
Præterea mirâ sub lege repercutit ignes
Adversumque jubar, cùm sol se lampade nondum
Extulerit, vel cùm rapidâ vertigine terræ
Pronior occasu descendere visus in æquor.
Hinc non languentes nimio fulgore coruscat
Præstringens oculos; hinc grata crepuscula leni

Vespere succedunt, dum tandem evanida rerum
Scena abit, et noctis paulatim cedit in umbras.
  Intima quinetiam subtilis partibus aër
Corpora pervadens aditu sese inserit omni,
Et densas auri moles venasque metalli
Influit in medias, et duri viscera saxi.
Nec minùs arboreos fetus alit, inque meatus
Subsidit cæcos, vegetisque humoribus herbas
Permeat infusus, penitusque foramina complet.
  Sedtamen huic adsunt fluido sua munera quædam,
Diversæque vigent dotes; non frigore partes
Astringi gelidâque sinit coalescere brumâ:
Compressus minus in spatium se contrahit ultro;
Mox liber parili tendit se attollere nisu.
Præterea quantùm superas assurgit in oras,
Fit levior tantùm, et cœlo rarissimus exit.
Aspice, ut hinc, minimum quæ continet aëra, quondam
Vesica in vacuo, propriâ vi inflata, tumescit,
Multa reluctanti similis; dum dissita sese
Extendunt, spatiumque suum corpuscula complent.
Quin auræ gravitas lapsos impingeret artus
Humanos, nisi conatu resiliret eodem
Intima vis pariter, membrisque inclusa repulsu
Se libret proprio, spatiumque reducat in æquum.

Hæ tamen aëriæ densentur frigore partes,
Quas labor effusas spatiis majoribus uti
Protenus, et liquido cogit rarescere tractu.
Hinc quo Natura æquatas examine lances
Sustineat, gelidis succedit partibus aura
Compressa, et circa celeres agit incita ventos,
Restituitque parem nativo flamine molem.
Sæpius hinc olim fornax ubi profluit æstu
Vitrea, particulasque novo fervore resolvit,
Undique discordes vidi increbrescere ventos,
Certatìmque extra gelido concurrere tractu.
Præterea solis radios cùm nubila opacant,
Summa relaxari, inferior durescere cœpit
Aura, notique sonant zephyrique obstantibus euris.
Sic quoties per signa poli sol missus ab Ortu
Vergit ad Occasum, (aut potius transire videtur,
Dum terra æquali cursus gravitate revolvit
Axe suo) medium pariter quà circulus orbem
Dividit, hic partes per cœli templa coactas
Extenuat, dum ponè sequens fit frigidus aër,
Certaque perpetuo famulantur flamina soli.
Hinc nautæ externis referunt commercia terris
Solertes cœli; nec fallunt flabra priorem
Servantes tractum, et certi sua tempora cursûs.

Aura etiam patiens et liquidus humor aquai
Semina commiscent, quæ sese mutua tactu
Rite bibunt; donec quæ torrida solverit æstas,
Mox rursum densata gravi descendere brumâ
Ex alto incipiunt, et tenuia vellera ferri;
Aut grando concreta globos, aut fragmina cœlo
Rupta nives agitant: tunc sæpe in vespere nubes
Cogit hiems, madidâque uligine profluit humor.
Quinetiam sonitus variasque imitantia voces
Murmura percutiunt, icto simul aëre, sensus:
Nec vox per vacuum auditur, liberrima donec
Undanti raptim motu discriminat auras;
Inde repulsa volat, tremuloque ita vulnere in aurem
Influit, acquiritque novas curvamine vires.
Quod superest, nutrix vitai animabilis aër
Spiramenta fovet, mistusque in sanguine partes
Corruptas flammæ purgat, nigrumque cruorem
Rite suis cogit propior rarescere venis.
Nam vis pestifero pulmonibus ignea flatu
Influit, invisoque agitatur flammula motu;
Quam correptam auris spirabilis elicit aër,
Absorbetque æstus: nimio at saturata calore
Corda graves torquent pestes; animalia densent
Semina, quæ retro in medios refluentia cedunt

Pulmones, virusque inflant; tum spiritus oris
Crassior, atque oculi ardescunt; stant sanguine venæ
Ignavo, et serpunt diro contagia morbo.
Semianimes tabent artus, et morte sub ægrâ
Corpora solvuntur.—Dî talem avertite pestem,
Et meliora piis succedent omina votis!

Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.

Boggust. A. D. 1784.

VITÆ parte caret beatiore,
Quem nunquam petiit levis Cupido,
Nec dulces docuit pati furores.
Quin et ferreus ille, saxeusve
Dicetur meritò, nec invidendus,
Quicunque illecebras nimis severo
Sensu rejiciet gravique fronte.
Me tangit variâ Deus sagittâ;
Diversam et petii fugax amator
Cum Lunæ facie novâ puellam.
Nam tot blanditiæ, tot illecebræ,
Et risus, oculique vox loquacis,
Et colli niveum decus colorque,
Motusque, aut habitûs figura mundi,
Totum me capiuntque, distrahuntque.
Urit simplicitas, pudorque Daphnes,
Quæ me surripuit mihi, levemque
Paullùm dedocuit procacitatem.
Captivum edomuit ferox Thalestris,
Sævisque attonitum minis regebat.

Fòrs sic Herculeæ manus labores
Pensi femineos tulere, Divi,
Heu! telis domitæ potentioris.
Quid quòd perfidiam increpant fugamque
Ploratus Glyceræque Lydiæque?
Me lasciva protervitas, et illi
Urunt sideribus pares ocelli;
Et quas delicias Neæra plures
Ostendit nimis, heu! nimisque gratas.
At nunquam lacrymansque vagiensque
Ad clausas vigilem fores puellæ,
Hiberni patiens notique et imbris.
Etsi rejiciet preces Neæra,
Dulces docta modos Chloë recentem,
Aut Phyllis nova, suscitabit ignem.
Tantùm queîs caret hæc, in alterâ mens
Quærit gaudia; at una si teneret
Diversos utriusque mille formæ
Ornatus, oculosque, et elegantes
Linguæ blanditias facetiasque;
Jam cultæ Veneris meis niteret
Suspensis paries libenter armis;
Et cum conjuge mutuo foverem
Constans legitimas amore tedas.

- - - - - - RECEPTO

CÆSARE FELIX.

Smith. A. D. 1788.

Qualem sereni sæpe Diespiter
Vertit procellâ veris imaginem,
Turbatque ridentis Favonî
Mollitiem redeunte nimbo;
Talem minatus terruit aureâ
Superbientem pace Britanniam,
Et rebus elatam secundis
Retulit in meliora gentem:
Felicitatem scilicet integram,
Semperque puram terrigenis diem
Natura, fortunæque ludus
Invidet, implicuitque fila
Nigro vicissim stamine candida:
Nec magna magno dona carent metu;
Nec gloria hærentem coronæ
Summoveat pietasque mortem.
Quondam receptus testis ab impetu
Amentis iræ, quem patriæ patrem
Britannia agnoscit, fideli
Suspiciens pietate regem.

Sic usque, princeps, sic pietas tua
Virtusque custodem inveniat Deum:
Hinc nota Divini voluntas
Numinis, hinc pia vota gentis.
Te, cùm jaceres invalidus modò,
Morbusque nostros retulerit metus,
Cœlum fatigavit reposcens
Anglia; teque iterum recepto
Laudis rependit munera debitæ.
Sed tu saluti parce memor tuæ,
Votisque concessus Britannis,
Et populo valeas precanti!
Perfunctus altis muneribus diu,
Princeps, superstes tu pater audias,
Morumque florentem tuorum
Auspiciis tueare gentem.

TU NIHIL INVITA FACIES DICESVE MINERVÂ.

Clough. A. D. 1764.

Dic mihi, Cambrorum nova gloria, care Levellin,
Cùm nihil ingenio, nec magis arte vales,
Nocturnâ cur voce preces, cur voce diurnâ
Pierio fundas irrita vota choro?
Sæpe caper florum redimitus cornua serto
Imbuit accensos, victima sacra, focos:
At non est olido Phœbus placabilis hirco,
Nec movet invitas cæsa capella Deas.
Non segni pede, nec primo conamine, celsi,
Aspice, Snodeni stat superandus apex.
At tibi majus opus Parnassum scandere; dumis
Implicitam claudunt aspera saxa viam.
Frustra iter instituis, ni Phœbus, et incola montis
Musa vacillantes firmet amica pedes.
Sæpe putes, quanti constet victoria; sæpe,
Iste tibi pretio quo sit emendus honor.
Tantane præsumes tibi dona; hederæve corollam
Imperfecta comis nectet opella tuis?
Visne tibi vetitos Helicone excerpere flores?
Aptior est istis patria cepa comis.

Frange, miser, calamum; fictos, age, pone furores;
Pieria in cyathos non fluit unda tuos.
Indistincta crepas rauco de gutture verba,
Et vox vix hominem præcipitata sonat.
Temperat haud strepitum, quæ temperat omnia, talem
Musa, nec aptabit dissona fila lyræ.
Quid tibi cum Phœbo? barbatos rite tueris
Hædorum assuetâ sedulitate greges.
Neglectæ absentem dominum flevere capellæ,
Et tacitum a tergo fistula pendet onus.
Te vetat ipse pater Dryadum, vetat aurea fila
Cynthius invitæ discruciare lyræ.
Quin tu aliquid saltem potius, quorum indiget usus,
Ferrea muscipulæ claustra dolosque pares.

Γῆρας ἀποξύσας θήσειν νέον ἡβῶντα.

Cole. A. D. 1774.

O Regina Cnidi Paphique, blandis
Gaudens deliciis amoribusque;
Te multâ prece flagito, tuarum
Cultrix, o Dea, ceremoniarum.
Fumavit quoties tibi ara nostro
Pinguis munere! dedicata primos
Ætas, ah! tibi consecravit annos.
Olim cui jocus et facetiarum
Argutus lepor, et micans ocelli
Ignis, mollitiesque delicata;
Anus languidulis tremens labellis
Languesco; fit inelegans voluptas,
Et vis marcida sensuum labascit.
Frustra præteritos avens triumphos
Frustra cor mihi palpitat; Senectus
Amplexu tenet alligatque pigro.
Ah! fuco malè subrubet genarum
Lascivus rubor: en, coma, implicato
Quæ flexu modò tortilis fluebat,
Nudum vix caput inde et inde rarâ
Spargit canitie. Sed o jocosum
Ludum ludere pertinax, Deorum

Voluptas hominumque, si prioris
Vitæ flos tibi gemmulam dicavit
Nascentem; tibi si juventa votas
Libavit, Dea, rite suavitates;
Audi verba precantis, et lepores
Caducos repara cupidinesque!
Rerum tu genus omne præpotenti
Pervadis, Dea, numine; influisque
Cunctis furtim animantibus; tuâ vi
Senectus simul ægritudinesque
Vanescunt procul: o precor, decorem
Ætatis mihi redde virginalis!
Effeti redit Æsonis senectus
In florem, et juvenescit; Orcus ipse
Clausas Hippoliti remittit umbras.
Et tu reddere, tu, potes vigorem,
Priores revocare tu cachinnos,
Et lusus lepidos ineptiarum.
Recenti rediviva pelle, missis
Squamis, emicat et coruscat hydra.
Sic tu da mihi, Diva, da vagari
Rursum, et luxuriare; da procacem
Exercere tyrannidem, et puellæ
Frui nequitiâ, ut priùs, jocosâ.

IN CALENDAS JAN.

Keate. A. D. 1792.

Eheu! quàm reduci vellem gratarier anno
Lætior, atque hilari ludens assueta Camenâ
Festa inter sacra, et solennis munera pompæ
Delubris tibi, Jane, novam suspendere laurum.
Sed dolor incumbit plectro, chordasque resedit
Acre super desiderium; risum illa levesque
Abstulit illecebras facilisque crepundia Musæ,
Illa invisa dies, quæ te, dignissime* præses,
Abripuit: sine, funereis ergo, Umbra, cupressi
Tempora velentur foliis: sine, lugubre carmen
Instituam, mœstâque levans dulcedine luctus
Ossa sepulcralemque irrorem fletibus urnam.
Quid tamen his lacrymis tumulum, quid inanibus ultra
Persequar inferiis? melius pia reperit umbra
Hospitium; magnis seu vatibus intermista
Pieriam doctè citharam, et desueta retentat
Stamina; seu terras longè dignata tueri
Desuper, humanæque extra confinia curæ,
Rideat hos fletus, et inepti ludicra luctûs.
Quin neque perpetuò tantis oppressa fatiscit

* *Dr. Roberts.*

Mater Etona malis; alio ecce sub auspice fractas
Paulatim reparat vires, vultumque serenat
Compositum; nec tu interea mea respue grati
Musa ministerium cantûs; ille*, ille, tuarum
Aptavit nervos fidium, manibusque tenellis
Inseruit plectra; ille oculis Heliconia Tempe
Explicuit, vivosque dedit decerpere flores.
Ah! similem si læta olim felixque laboris
Ardorem hausisses, meliùs pia Musa dedisset
Grati animi laudes, quæ nunc formidat honorem
Egregium tenuare indigno carmine, et hæret
Anxia, et invita exoptato in munere languet.
Nec, sua quem facili studio lætata juventus
Certatim vocat, et turbæ dignatur Etona
Qui præsit puerili, incultosque imbuat arte,
Exigua ille† ferat præconia, nec breve laudis
Vectigal; quem nascentem conspexit amico
Lumine Pallas; inexhaustos cui vivida fontes
Reclusit Doctrina; animam cui candida Virtus
Temperat, ingeniumque omnes coluere Camenæ.
Eja igitur, libet in faciles transcurrere risus,
Lætitiamque, jocosque: etiam ipsa Britannia inanes
Castigat lacrymas; et, "Quid suspiria," clamat,
"Ingeminas? viden', ut belli deferbuit omne

* *Dr. Davies.* † *Dr. G. Heath.*

“ Murmur, et ad ripam fluctu salit unda quieto?
“ Angliacæ nurus, ecce, novum decus addidit aulæ
“ Hospita, te, Frederice, tuosque amplexa Hymenæos.
“ Procedit nova nupta: o qualis gratia vultûs
“ Purpurei, quæ majestas! Vos spargite flores,
“ Thamesides Nymphæ: vestris Dea sedibus hospes
“ Infertur, gentique novos aspirat amores.
“ Quid neque quod Neistri ripas Istrumque sonantem
“ Fulmineæ quatit orbe rotæ, sed frigida subter
“ Atria sanguineis parcit maduisse tropæis
“ Immitis Catherina? armis depulsa quiescant
“ Bella meis: placidæ gentes gaudete; rebelles
“ Composuere metus, Europamque aureus æquo
“ Fœdere jungit amor: virtuti hæc otia nostræ
“ Debentur, nostrumque volans super æquora nomen
“ Nec cursum oceano, nec famam terminat astris.”

Ἠλαίνων ἀλαπαξέμεν ἠπείλησε.

Canning. A. D. 1787.

Audin'! tumultu quo strepuit polus?
Quo clangor armorum sonitu fremit?
Turmas rebelles in supremum
Bella parans Satanas Jehovam
Non auspicato jam ciet impetu;
Subdens amaros cui stimulos diu
Haud Numini celata summo
Ambitio, rabiesque mentem
Vexârat. " Armis nunc opus est," ait,
" Fidi sodales, nunc ope mutuâ
" Parete ductoris catervæ
" Unius arbitrio feroces!
" Cur hic supremâ in sede tyrannida
" Exercet ultro? Quis dedit illius
" Gestanda dextrâ sceptra? sed nos,
" Corda fide bene juncta, credo,
" Spernetque conjurata furentibus
" Hæc arma turmis: legibus imperî
" Interminati colla dudum
" Subdidimus, patimurque inulti?

" Hoc perferant, quos territat irritum
" Fulmen, tremendum quos tenebris caput
  " Velata majestas; sonante
    " Queîs citharâ celebrare laudes
" Cantuque curæ est. Vos, socii, improbâ
" Sceptrum superbum, me duce, dexterâ
  " Luctantis extorquete: lapsum
    " Excutite e solio Tyrannum."
Hæc ille jactans, se tumidis minis
Infert furentem, et robore conscio
  Elatus, arrectoque vultu,
    Per medium spatiatur agmen.
Proh vasta moles! Quantus ad æthera
Surgit nivali culmine Pelion,
  Vel quantus, incumbente cœlo,
    Pinifero capite altus Atlas
Insurgit: umbo dum clypei æreus
Latè corusci fulgurat, æreum
  Dum quassat hastile, inque diro
    Vertice sanguineum rubenti
Cristatus horror nutat. At irritum
Deus furorem ridet, et impios
  Frenare conatus paratur:
    Mox patriis rediturus armis

Messia victor prodiit, aureâ
Cinctus Parentis tempora gloriâ,
Sanctâque majestate clarus
Curribus invehitur paternis.
Stridentium queîs spiritus igneus
Ardet rotarum, mille oculi micant
Stellati, et in vivum volumen
Flammivomi sinuantur orbes.
Hâc mole tendit, vindice dexterâ
Vibrans trisulcum fulmen, et horridâ
Scintillat irâ vultus, ore
Terribili radiante flammâ.
Non hunc tulerunt visum acies, novo
Terrore devictæ: intolerabili
Fulgore jam cœcata turba
Obstupuit.—Jubet ille: cœli
Versis tonantes cardinibus retrò
Cessere portæ; præcipiti cadunt
Lapsu rebelles; desuperque
Fulmineam rotat ille dextram.
Frustra retortis luminibus polum,
Dulces piorum suspiciunt domos,
Sedesque desertas, et, eheu!
Non iterum repetenda regna.

* VIVEREM UTI CONTENTUS.

Frere. A. D. 1793.

THYRSIS deliciæ virentis agri,
Thyrsis ruricolæ decus choreæ,
Dudum pace beatus otiosâ
Ripis irriguis oves vagantes
Servabat; Dryadasque Naiadasque,
Cultrices nemorum, amniumque nymphas,
Et cantu, et tenui trahens avenâ.
Nec nota ambitio, aut potentis auri
Importuna fames, tubæque Martis.
At mox, ceu trepidâ pererrat alâ
Hortos ista fugax apis, novosque
Campos illa eadem petit, fugitque;
Sparsis floribus hinc et inde raptans
Mellis dulcia furta: roscidis jam
Paulisper violariis morata,
Serpylloque humili brevique thymbrâ,
Audaci tilias petit volatu,
Spinosive rosarii per arma
Ruens, nectareos agit triumphos.
Sic ruris placidos fugit recessus
Thyrsis; buccina ubi strepens quietas
Aures perculit, aureusque fulgor

Luxûs regifici malè obstupentes
Perstrinxere oculos, ducumque pompæ.
  Sordent gaudia rusticæ choreæ,
Sordet fistula, candidæque nymphæ.
Fervens, irrequietus arma poscit;
Mavortem fremit: inde per soporem
Natant ante oculos jubæ comantes,
Et ferri nitor æneæque parmæ.
Ergo amens placidas amœnitates
Ruris deserit, impigerque diro
Marti accingitur; et rapit cruentas
Hostili è mediâ phalange lauros.
Nec lauri satis, atque honos inanis;
Quin gazis inhiat potentiæque.
Auro indormit avarus indigensque,
Adhuc insatiatus: inde rerum
Ad fastigia surgit, et popellum
Vilem despicit, intumetque fastu.
Dejectus tamen ipse, mox popello
Vili despicitur, miser vicissim.
Hinc exul tacitas petit latebras,
Spretis deliciis frui paratus;
Frustra: solus enim inter innocentes
Mali conscius ille, solus inter
Lætantes dolet, ingemitque secum.

Παντέχνου πυρὸς σέλας.

Hallam. A. D. 1794.

Flammarum Genii, quotquot diffunditis ignes
Undique per rerum molem vacuumque latentes;
Vestra loqui imperia, et tacitas expromere vires
Sit mihi fas: vestro quoniam reserata labore
Concipit internum genialis terra teporem.
Vos etenim alato vecti super æthera curru
Fulgura torquetis: vobis borealia pallent
Lumina: vos olim criniti obscœna cometæ
Ducitis auspicia, et rutilas accenditis iras.
Quin cœli per inane, et regna exercita nocte,
Stellarum æternos lapsi manatis in orbes,
Ignibus implentes: vestro sol lumina jussu
Spargit, inextinctæ flagrantia lumina flammæ.
Subter aquas, altæ subter spiracula terræ
Spumeus oceani flammantis inæstuat ardor,
Et magnæ resoluta liquescunt viscera molis.
Vos hîc sulphureos fluctus lavamque tumentem
Igne juvat saturare, juvat laquearia abyssi
Rumpere turbineæ motu fervente ruinæ,
Quique soporatis incumbunt ignibus ignes,

Volvere montano de vertice: terra dehiscit
Visceribus convulsa suis: vos torva micantes
Heclæos apices propter rupesque Vesevi
Pumiceam ruitis flagranti è monte favillam.
Unde novæ bellorum artes? Unde arcus et hastæ
Neglecta hærenti sordent rubigine? Vestrum
Hoc opus est, Genii; vestris Mars utitur armis.
Non ideo premet imbellem vis improba vulgum,
Robore corporeo validisque invicta lacertis:
Quippe omnes hæc arma juvant: non unus Achilles
Palantes victor posthac aget ense catervas.
Lignorum cineres, sulphur, nitrumque recoctum
Pulveream intentant mortem: ruit illa per atrum
Exultans fumum, medioque superbit in igne.
Pura cicindelæ vestro fax mitigat umbram
Imperio; vestro crassum scarabæus inaurat
Alarum tegmen, fulvisque coruscat in armis.
Per vos innocuo tenuis vix lumine pallet
Phosphorus, et lusu volitans se pascit inani:
Per vos, furtivo quo latè accenditur aër,
Fit calor; illiso viva scintillula saxo
Elicitur, raptæque crepant in fomite flammæ.
Ætherii fluctus ignis (vis didita passim)
Diffusi aurarum oceano labuntur, et inter

Cuncta fluunt misti, paribusque sub omnia furtim
Viribus impliciti manant; quibus illita cerâ
Subjicere attractis primi vos vitra docetis;
Mox tacitas vires collecto excuditis igne,
Cæruleæque minas flammæ; vos excita cursu
Sanguinei rapido percellitis æquora rivi,
Igne comas, igne ardentes armatis ocellos.
Vestrum est, purpurei pennis equitare Favonî,
Solvere frigus aquâ, et blandi dulcedine veris
Rumpere luctantis glacialia regna pruinæ.
Vestrum est, quòd tenero liquidus sub gramine manat
Subtilemque calor resolutis floribus ignem
Insinuat: gremio excipiunt genitalia dona
Arbutei calices, et viva rosaria lucent.
Flammarum Genii, per vos animata tepescunt
Vitai regna, et pigræ vis ignea moli
Incubat; occultæ subtilia germina flammæ
Permanant rerum tractus: vos aëris æquor,
Vos antra oceani terræque immensa fatentur
Regna, ministrantes vegetos per cuncta calores.

‡ LOCUPLETEM FRUGIBUS ANNUM.

Smith, A. D. 1784.

Huc adeste, qui per arva non iniquo flamine
Tenditis, precor, Favoni, feti odore spiritus;
Quæque remigas viam per æquor alâ spiceâ,
Adveni dulcissima aura, Veris et Zephyri comes;
Adveni, intimosque silvæ frigidæ penetres sinus,
Languidus quà sole nimio sub die mediâ ad caput
Garrulæ lymphæ recumbo; quà lapillos lucidos,
Quot nitent in imâ arenâ, sedulâ manu lego.
Adveni, aureæque aristæ fausta verre verticem;
At cave, nec frange culmum; quin salubri spiritu
Nutrias, et messe lætâ fac abundet horreum.
Bruma fugit; asper Euri turbidi tacuit sonus;
Amplius nec sparsa montis albicant cacumina
Imbre frigido geluque: regnat orbe jam Venus,
Et mari gliscit sub imo; rura Venerem sentiunt;
Floridam remittit herbam nariumque copiam
Mollis æstas, candidumque gemma trudit lilium.
Elicit rosas odoras almus annus, et Chloës
Æmulis pulchræ genarum purpurat coloribus.
Gratulatur ipse verno fossor anno et solibus;
Gratulatur et colonus; dum greges balantium,
Dumque tauros mugientes audit, atque ovilia

Plena cernit, cernit herbâ prata dum virentia.
Ecce, tonsa visit arva, rastra torquens dexterâ,
Cœtus omnis rusticorum, cœtus omnis virginum.
Audin'! ipsa suaveolenti plaustra crepitant pondere.
O labor dulcis, labore digna longo præmia!
Lactis o novique terrâ fusa vini pocula,
Rusticisque inter choream dicta numeris carmina!
Falce cùm demessa multâ ducitur domum Ceres,
Horreumque (visu amœnum) flava vincit copia.

At brevi ludens Camenâ quid mei parùm memor
Cogito? cur o moraris, Musa, carmen ultimum?
Flebilem cur o moraris integrare neniam?
Vos Etonæ nunc valete multùm amata culmina;
Nota vos valete prata; tuque riparum torus
Semper udus, semper herbâ, semper halans floribus;
Me canente sæpe pressus, sæpe tritus hôc pede;
Non premendus, aut terendus passibus rursum meis.
Vos sodalium catervæ, vos valete amabiles,
Cum quibus nimis fugacem sæpe consumpsi diem!
At meæ reges juventæ, jure quos semper colam,
Vos valete! Quid loquar? quæ digna promam carmina?
Gratias curæ rependo: vatis ultimum melos
Audias, Etona mater; plaude, si merear, tuo;
Si nequis laudare, culpas nube (quod potes) tegas.

OCTAVIA ANTONIO.

Wellesley, A. D. 1779.

Si tibi non oculos penitus tua barbara pellex
Fascinat, uxoris perlege scripta manu.
Parva semel luxu data sit mora; perlege, solum
Hoc petit infido læsa marita viro.
Non mihi jam dudum invisæ natisque relictis,
Sed sibi quòd Marcus defuit ipse, queror.
Hei mihi! cur unquam te Cydni ad flumina visit
Pompa Canopeæ perniciosa ratis?
Victorem tum cæcus amor, tum dira subegit
Incautum assuetis te Cleopatra dolis.
Illa mali tibi prima lues, quam nuper iniquis
Conjugii tedis junxit adulter Hymen.
Inde toro furiam, quæ te, famamque, domumque
Diruat, heu! proprii funeris auctor, alis.
Nam neque, quòd placidè patiar mea damna, quietum
Te stupro speres luxuriare tuo:
Quæ me non movit, movet acrem injuria fratrem;
Ille domûs læsæ non levis ultor erit.
Ille ferox Phariâ posthac bellator in urbe
Cùm rapiet dextrâ regia sceptra tuâ,
Tum serò, quid iniquus Hymen, quid adultera, disces,
Gaudia pœnarum sint luitura genus.

Nempe tibi, quà sistra tubas strepitantia vincunt,
Corda graves belli dedidicere minas;
Barbaricosque inter luxus mollesque choreas,
Regina et patrios indidit ipsa metus.
Hinc, illam meritâ trepidantem morte secutus,
Infami poteris vertere terga fugæ.
Dum loquor, at forsan cupidis effusus in ulnis
Noxia damnosæ pellicis ora foves.
Quid facis, Antoni? scelerati lampade amoris
Funereum accendis nescius ipse rogum.
Scilicet amplexu dominæ fatalis inhærens
Dimidias victi projicis orbis opes.
O fuge Niliacæ Circes mala pocula! votis
Ne tibi contingant, heu! graviora meis.
O fuge Niliacæ Circes mala pocula! causam
Si poteris culpæ linquere, tutus eris.
Sic ego amicitiæ spero sub fœdera rursus
Cæsareas tecum jungere posse manus.
At tibi ne videar Romana Octavia fido
Hôc aliquid monitu consuluisse mihi;
Nec precibus semel aggrediar, nec questibus ullis
Ad thalamos profugum te revocare meos:
Sordet enim exoratus amor, longosque per usus
Neglecto didici sola jacere toro.

STELLÆ SPONTE SUA JUSSÆNE VAGENTUR.

C. Hayes. A. D. 1777.

Quid? mens Neutonî vitali lumine cassa
Rite suas repetet stellas, tacitæque recusent
Laudis opes Musæ, et meritæ præconia famæ?
Fallor? an huic ultro chorus assurrexerit omnis
Cœlituum, et socio exultans pia turba recepto
Ingeminat plausus? fas inter gaudia nobis
Tanta repercussos naturæ attollere cantus.

Quos soles adito, vel quæ nova sidera, cœlo
Illi cernere erit? qui terræ è pulvere tractus
Lustrare ætherios novit, mentemque per auras
Erigere, incertasque sequi per inania stellas.
Hic fontem æternæ lucis medium æthere solem
Constitui, et propriâ tellurem lege moveri
Edocuit; subeunt hinc nox alterna diesque,
Mobilis hinc variis annus describitur horis.

Protenus, ut septem vastum per inane planetæ
Flammiferum lustrant regem, queîs corpora opaca
(Dum gravitas centrumque petens simul incita cursus
Vis regit, et proprio quisque impiger axe rotatur)
Furtivos jactant radios et non sua tela,

Monstravit: quorum propior ruit igneus orbe
Mercurius, radiisque absconditur interfusus.
Proxima majori Venus est versatilis axe;
Illa dies noctesque et decrescentia sentit
Cornua; in occiduis modò clarior emicat oris
Hesperus, eoumque emittit Phosphorus ignem.
Succedunt Terra atque alieno lumine Phœbe;
Marsque rubescenti vultu; quem Jupiter ambit
Axe rotans celeri, multoque satellite cinctus
Effulget, tenuem emittunt dum cingula lucem.
Vix tandem apparet longo ultimus intervallo
Saturnus lugubre rubens; tamen annulus illum
Spectandus cingit, dum circùm luridus imbres
Colligit, et rapido stridentes agmine ventos.
Quò fugere artes veterum, figmentaque vana?
Fecunda ingeniis tibi, docta Britannia, cedit
Ægyptus; pariter cedit Babylonia tellus,
Monstraque Chaldæis fugiunt depicta tabellis.
Omnia jam lustrata; quis ampliùs æthera verti,
Ampliùs incertis jactatos casibus orbes
Credit, et exortum confuso è corpore mundum?
Veriùs, en, nobis summâ Neutonius arte
Naturam explicuit; necnon variantia Lunæ
Cornua, seu curvâ decrescens fronte tenebris

Veletur, lucemve emittat plena coruscam.
Lunai simul ille vices refluentibus undæ
Motibus aptavit; docuitque, unde æquora tanto
Impete in illisos scopulos rupesque sonantes
Incurrant; unde irriguas vice linquat arenas,
Atque mare in patrium violentior influat amnis.
Ille etiam horrendo fulgentem crine cometam
Infanda ignaris minitantem incendia terris
Signavit, vanâque homines formidine solvit.
Sidera præterea (quotquot sub nocte serenâ
Apparent, quotquot, cœlis disjuncta remotis,
Invento transmissa tubo lux vitrea densis
Eripuit tenebris) docto indagata labore
Effulgent, solemque suum, sua tempora, nôrunt.

CHORUS EX EURIP. IPHIG. IN TAUR. V. 1234.

Ossulston. A. D. 1793.

Clarus est Puer, optimi
Magna progenies Jovis;
Quem mater prope Deliam,
Præses ut foret artium,
Deposivit olivam:
Nec, Latonia, tu minùs,
Quàm potens citharæ Deus,
Audis casta puellula,
Audis arcitenens soror
Certis clara sagittis.
Illos à scopulo parens
Languida æquoreo tulit;
Inclytumque puerperî
Mox locum, et sobolis nova
Incunabula linquens,
Collis in viridi jugo
Constitit scatebras prope
Fontis Aonii; orgia
Turba quà Semeleïo
Divo festa celebrat.
Hîc diu excubias agit
Laureis nemorum in comis,

Et ciens vigiles minas
Parnassi sacra culmina
Custodit ferus anguis.
Volvens flammea lumina
Custodit penetralia
Oracli sacra: sed Deus
Conficit jaculis suis
Telluris grave monstrum.
Enecas, Puer, enecas,
Matris ambrosio sinu
Incubans; Puer, enecas,
Matris exiliens adhuc
Ludibundus in ulnis.
Occupas adyta illico,
Occupas, Deus; et sacro
Fultus in tripode, è throno
Respondens, Pater, aureo
Invocaris Apollo:
Invocaris ab ultimis
Præpotens regionibus,
Certus, veridicus, sciens,
Quicquid est, erit, aut fuit,
Invocaris Apollo.
Sede cùm Themis aufugit

Pulsa, noctivaga excitans
Spectra Terra parens jubet
Edocere, quid abditis
  Celent Fata libellis.
Ergo vaticinum decus
Cessat; at celeri simul
Avolans pede, constitit
Tristis ad solium Jovis,
  Quà coruscat Olympus:
Palmulasque tenellulas
Porrigens puer, " Hoc, Pater,
" Æde dedecus auferas
" Pythicâ, et nova somnia,"
  Supplici prece dixit.
Annuit Pater, annuit,
Ridens, quòd sibi vindicat
Sic opes proprias puer;
Ipse concutiens comam
  Sanxit auctor honores.
Annuit Pater, (improba
Terra cessit) Apollini
Inde restituit decus
Inclytum in siluâ, inclytum
  Pythicis decus antris.

Θεραπευτέον τοὺς Θεούς.

W. Way. A. D. 1791.

Nec vana Pindi somnia, nec moror
Commenta vatum; tollitur alite
Sublimiori, te tuasque
Aggrediens pia Musa laudes,
Jehova: nam quà sol habitabiles
Illustrat oras, te prece supplici,
Te victimis et ture adorat
Incola, te Dominum fatetur.
Si nocte cæcâ barbaricos rudis
Cantus ciere inscitia gestiat,
Si vallibus dumisque pergat
Religio celebrare demens
Ritus profanos, et vel imagini
Delira inani supplicet; at tibi
Altare pingui ture fumat,
Templa tibi capita alta tollunt.
Quà tendit agros Mexica divites,
Capti sacerdos de paterâ aureâ
Immitis effundit cruorem,
Veste sacrâ rutilisque gemmis

Ornatus; unà impellere gestiunt
Horrenda Solis tympana Virgines,
Et victimam circa cruentam
Barbaricas agitant choreas.
Ignota longè prospiciens freta
Potor Zaaræ Maurus, ut improbi
Nunquam Caribbæas ad oras
Servitii fera vincla ploret,
Offert procellis vota furentibus
Adusta tollens brachia. Ad Indicum
Qua tristia Esperanza pontum
Saxa rigens et inhospitales
Ostendit oras, incola barbarus
Fert voce Lunæ solicitâ preces,
Ut lætior ditaret arva
Fertilitas, et opima messis.
Quin cernis? ut se sponte suâ Indiæ
Colonus angit, sponte suâ necem
Excogitat lentam, et fatigat
Frigore suppliciisque corpus!
Cernis? feraces ut Syriæ ferox
Vastavit oras, ut miserabiles
Ultor Mahumedas per urbes,
Per populos fera adegit arma.

Quæ causa? mentem non amor imperî
Solus, nec atrox ambitio impulit;
Crudelior dirum excitavit
Cæca superstitio furorem.
Non sic beatis in regionibus,
Cœleste Christi quà jubar emicans
Caliginosam noctis umbram
Dispulit: o sacra mox per omnes,
Jehova, terras lux eat! o Sion
Excelsa rursum surgat, et ultimas
Illuminet diffusa gentes
Religio tua, solis instar!

‡ ADMONITU LOCORUM.

W. Herbert. A. D. 1794.

Lugete, o Charites Cupidinesque,
Et quodcunque hominum est amantiorum;
Valclusæ trepidæ dolete rupes.
Gelu pallidulum caput reflectens
Flos pulcherrimus aruit; sepulcro
Riget purpureæ decus juventæ:
Laura pallidulum caput reflectens
Somno composuit perenniore;
Torpent lumina lucidique risus,
In queîs gestiit ebrius Cupido,
Oris virgineæque castitatis
Libans ambrosias amœnitates.
Cernis? ut teneros fovens amores
Impendet tumulo fidelis ardor;
Ut desiderio locum pererrat,
Et caros nemoris colit recessus
Inhærens querulo Petrarca luctu:
Dum bustum gremio fovet calenti
Insolabiliter dolens, piisque
Algens lacrymulis madescit urna.

Ut testudinis aureæ sonora
Tangit flebiliore fila plectro!
Ut vox dulcior in dolore, Lauram
Valclusæ docuit sonare rupes!
Lauram flaminibus remittit Echo
Susurrans leviter; canora Lauram
Atthis populeâ gemit sub umbrâ,
Consono eliciens ab ore questus.
Ardent in memori sinu favillæ,
Et desiderio tepet fideli
Suspirans solitos amoris ignes.
Hinc caræ placidus tenebricosum
Suavi mœstitiâ fovet sepulcrum;
Lauram dum gemit, irritoque fletu
Nectit funereas per ora frondes;
Quod solatiolum sui doloris,
Quod solum superest amœnitatis.
Flebiles animæ! secunda nunquam
Vobis mellea verba melleasque
Indulsit Venus osculationes.
Lugete, o Charites Cupidinesque,
Valclusæ trepidæ dolete rupes;
Flatu nam gelidi recisus Euri
Flos pulcherrimus exolevit ævi.

OMNES UNA MANET NOX.

Chr. Bethell. A. D. 1790.

Qua tumuli circùm exigui, sparsæque per herbam
Gramineæ surgunt moles, et noxia taxus
Funebres pandit tenebras, hîc seria dulci
Tristitiæ mens indulget, dubitatque, timetque,
Quæ maneant post fata vices, quâ sede vagentur
Ignotâ, heu! nunquam redituri ad lumina Manes.
Omnibus hæc eadem sors est. Ubi fulmina belli,
Cæsareumque genus, Latii decus? aut ubi Victor
Ille jacet, qui Pellæâ nutritus in aulâ
Per cædes, per bella ruens, diademata Persæ
Abstulit, et totum pugnando miscuit orbem?
Non illi laurus prosunt, nec gloria ficta
Divini generis: veluti bos stratus ad aram
Concidit, et ponit media inter pocula vitam.
Quid famuli nardum, quid tetrum in corpus odores
Spargitis? incedit pompæ quis lugubris ordo?
Scilicet in magno sic condita Mausoleo
Ossa jacent regis: viridi at sub cespite vulgus
Vix paucis tegitur glebis; ubi rarus in herbâ
Apparet lapis, atque annos et nomina simplex
Describens præcepta rudi dat commoda versu.

Heu fragiles formæ veneres! heu flosculus ævi!
Tu leto superata cadis, tua lilia, Virgo,
Purpureusque rosæ marcet color; horridus omnem
Deformat pallor faciem; non dulcia labra
Solvuntur nunc in risus, non ullus ocelli
In tumuli tenebris honor emicat: hanccine vultûs
Ardebat speciem, tristes dum pectore amator
Ducebat gemitus? jam raptæ funere vermem
Per pulchras errare genas et candida circum
Colla juvat, putresque ultro depascier artus.
Hîc quoque, qui circum vicinos robore pagos
Certavit, crudo pugnam committere cæstu
Solenni in ludo fortis, nunc, heu! sine nervis
Vi leti superante jacet, gemitusque frequentes
Effundit moriens: non illi robora dextræ,
Non validi prosunt nexus: flammantia morbus
Viscera transcurrit, sævoque exæstuat igne.
Viderunt alii Alciden in rupibus Œtæ
Luctantem flammis; alii videre Milonem
Viribus implexum propriis: sic irrita tentans
Procubat, et latí stratus spatia occupat agri.
O miserum! quem summa dies extremaque fati
Raptim jussa vocant; dum vitæ pura parantur
Gaudia, dum florem carpit securus amœnum,

Deliciasque haurit placidas; non ille futuri
Providus, aut alium vivens jam prospicit orbem.
Tunc lymphata malo fertur mens vilia circum
Mœnia, tunc aditus omnes, si fortè daretur
Auxilium, lustrat frustra, fugientia captat
Gaudia, et exiguum implorat, quo possit iniqui
Hærentes sceleris labes abstergere, tempus.
Nequicquam; senii rugas viresque juventæ
Opprimit, heu! precibus mansuescere nescius Orcus,
Imperio sibi cuncta domans; fortissima corda,
Ignavique uno miscentur funere rapti,
Cum docto indoctus, cum paupere dives, eodem.

O anima! o terræ brevis incola! ubi ille laborum
Finis adest curæque tibi, ut natura tremendum
Horret iter, retroque in se fugit: utque per omnes
Vita tremens aditus, stans ipso in limite, cernit
Discidium! cùm jam connexæ compede firmo
Solvuntur partes, socio et te corpore letum
Separat, hoc terræ mandatur: tu petis altam
Ultro ingressa viam; posthac tu illæsa ruinam
Aspicies latè horrendam, cùm sidera tandem
Deficient radiis, cùm mistâ ardentia pugnâ
Concurrent elementa, et magni machina mundi
Solvetur flammis, neque erunt vestigia rerum.

* PROSPERO LOQUITUR.

M. Dawnay. A. D. 1794.

" At obligâstis (liberæ ite) vim satis
" Nobis ministram, Oreades; vos flumina
" Circum volantes, stagna, vel quæ verticem
" Pinûs tenetis et cupressi frigora;
" Et vos arenâ quæ procaces luditis,
" Sive influentem Tethyos spumam fugâ
" Exitis alacri, seu recedentem pede
" Ultro fugatis; turba, cui rerum Parens
" Formam negavit, aëri simillima,
" Et cui potestas, et voluntas tristior
" Datur nocendi; quæ, jubar dum luminis
" Tremuli Diana vibrat in terris, pede
" Orbem maligno ducis, et latè inficis
" Acido sapore tristis arva rustici;
" Ut inde nolint pascere offensi greges.
" Vestris et alis artibusque debeo
" Quodcunque feci; sedulus vester labor
" Meis secundos exitus rebus dedit:
" Operâ lubente servitutis et fide,
" Quam præstitistis vos, cohors promptissima,
" Munitus armis condidi solis jubar,
" Meridianâ luce ubi hauriret polum:

" Nolente ventos Æolo nutu meo
" Sæpe excitavi; spumei ut furor maris
" Cœlum vel ipsum verberaret fluctibus
" Tumultuosis; fulguri flammam dedi,
" Tonitruque vires; inde discidi arborem
" Duram Tonantis, ipsius telo potens,
" Et prominentis inde fundamen jugi
" Intremere jussi; pinus inde stirpitus
" Et volsa cedrus procidit: cantu meo
" Patuere busta, et evocati faucibus
" Rupere mortis, me volente, vincula
" Sopora Manes: artis hic lusus meæ.
" At at valete carmina et magici doli,
" Et quicquid olim dextera hæc rerum sciens
" Novare jura potuit, æternùm vale!
" Ergo potentem virgulam abditissimo
" Telluris ipse solus infodiam sinu,
" Et altius, redire quàm plumbo licet,
" Mergam libellos. Aëri vos liberas
" Alata reddam turba, nativo aëri.
" Quin ite, seu vos incubare floribus
" Juvet, vel alis insidere noctuæ,
" (Nihil morabor) ludite, ut lubet, vagæ,
" Nostrâ nec irâ, nec fatigandæ minis."

NEC SIBI CŒNARUM QUIVIS TEMERE ARROGET ARTEM.

Morpeth. A. D. 1790.

Diversas cœnandi artes unctamque culinam
Carmina quæ celebrent? hoccine vatis opus?
Quid juvat Aonias votis coluisse sorores?
Non facit ad doctos splendida cœna modos.
Nam quæ fumantem dignetur inire popinam
Libare ambrosias sueta Camena dapes?
Vos, quibus est lucro, precor aspirate precanti,
Cura dapum, (sic nunc floreat aucta) Coqui.
Seu vos juris amans variique perita saporis
Gallia felici nutriit alma sinu;
Seu jubet Angliacâ præstans pinguedine civis
Vos Britonum dignos ventre parare cibos.
Cuique modo proprii gustus propriique clientes,
Arbitrium luxu constituente suo.
His Indi piperis vires et aromatis ardor,
Tinctaque fumoso perna sapore placet;
Simplicis his juris coctus bene defluit humor,
Et sapit expressum fervida lympha bovem.
Sive albescenti penitus cooperta liquore
Gallinæ secto corpore membra natant;

Seu patina egregios argentea fundit odores,
Quà vario luxu frustula mista latent;
Quis pullos agno, quis avi dignoscere piscem
(Arte coqui gustum dissimulante) potest?
Hîc recubans succos inter boletus olentes
Miratur niveum se posuisse caput:
Hîc olera immutant naturam, albataque fervent
Lacte gravi, virides candida facta comas.
Deliciæ Galli, tenui placitura palato,
Exhibet albentem rana tenella cutem.
Quæ non cœnandi Gallis regio invidet artem?
O marte et luxu gens metuenda tuo!
Nec Dea robustis negat arridere Britannis,
Quæcunque egregiis præsidet illa coquis,
Quamvis ad solidam accingat sese aptior escam
Esuries nostræ luxuriosa gulæ;
Tectaque rancidulâ pinguedine membra ferinæ
(Nescio quo vini mersa liquore) voret.
Sed quò te memorem, testudo, carmine? qualis
Et sapor, et tingit pinguia frusta color!
Hâc olim cœnâ gestîsset Apicius uti,
Luscinias patiens deseruisse suas;
Lucullusque avium mutâsset sponte cerebris
Delicias, quales nostra culina parat.

SIMPLEX MUNDITIIS.

Sargent. 1766.

Quisquis, insani rabiem leonis
Et parum gratæ fugiens tumultus
Urbis, hanc forsan petis hospitalem
Devius umbram,
En, tibi lasso domus; hîc soporem
Fluminis suadet fuga, quà retortas
Lenta radices agitat sub arcto
Limine vitis.
Aureos hîc simplicitas penates
Ponit; hîc lætum tacitè licebit
Ingredi limen: priùs at superbos
Exue fastus;
Exue, angustæque animus nitorem
Sedis observans, sciat obsoletas
Pauperum sordes, sciat invidendos
Spernere luxus.
Sive fòrs limen subeas, puella,
Simplici mando nihil allabores
Cultui; splendet pudor apparatu
Gratior omni.

Quis novis unquam dabit aptiorem
Liliis formam? rosa num rubescat
Pulchrior, si quis maculet virentes
Murice frondes?
Enitet semper bene, cui venustum
Imbuunt dulces animum lepores,
Et leves risus, facilisque castæ
Gratia frontis.
Hîc tuos gressus mea fer puella;
En, tuo lentis capiti corona
Nexa verbenis avet innocentes
Cingere crines.

Ἵππων φειδόμενος μή μοι δευοίατο φορβῆς.

Moore. A. D. 1784.

Quæ fuerit melior species, quis sanguis equorum,
Expediam: si non Eleum Phœbus honorem
Invideat, sacrique relicto gramine Pindi
Pegasus Angliacam non dedignetur arenam.
Sunt qui per stadium cursu leviore feruntur;
Vulpem alii pavidique magis vestigia cervi
Ponè urgent; alii claris spumantia colla
Curribus adjungunt, durove ingloria nisu
Plaustra trahunt, segnisque jugis adduntur aratri.
Qui cupit insignes cursu palmamque petentes
Pascere equos, famamque notet stirpemque parentum,
Cui proavi partâ redierunt sæpe coronâ
Scilicet, insignemque auro cratera tulerunt.
Ultima nec sit cura notas tractusque figuræ
Respicere; emineant tenues procerius armi,
Membrorumque venus concinnior; alba sit una
Ungula, sed non omnis; in omni degener albet.
Sit brevis exilisque alvus, femorique propinqua
Tenuior; haud modicum parcè curvata decorem
Terga dabunt: auresque et summæ altissima caudæ
Ex apice armorum parili discrimine distent.

Proderit et mediis si stellam in fronte capillis
Induitur, badioque alios pulcherrimus artus
Crine, jubæ nigrum referat caudæque colorem.
Plaude etiam, si vivo ardens scintillet ocellus
Igne velut, latæque ad respiramina nares
Hinnitu graviore sonent. Haud ultimus ille
Audit equus; cui cervicis densissima radix
Paulatim minor excedit, quàque ardua summo
Addit se capiti, sensim tenuatur, et altè
Nascentem induitur gracili curvamine lunam;
Pectoris huic sit latus honor; teretesque rotundis
Cruribus incumbant humeri, (nam cursibus obstant
Crassi; tum, si pes mendaci offendat arenæ,
Præcipitat) tandemque obliquo ad summa reversi
Terga gradu coëant; ubi colli prominet arcus,
Corporis et summum ponit mensura cacumen.

Quicunque has potuit studio producere dotes,
Mirabor, si non primus victricia metæ
Signa volans repetat, celsique insignia colli
Concutiens (nec segnis enim, aut ignarus honorum)
Plaudenti domino dona haud indigna reportet.

Primus honos Arabum natis, et prima refertur
Nobilitas: quibus haud alius præstantior unquam,
(Quos vel Ericthonius, vel curru adjunxit Achilles)

Aut coram stare, aut celeres præcurrere ventos.
Proximus his animique et formæ prima Britannus
Jactat equus: tales nunquam Germania fetus
In campum tulit, aut Gallorum scabra propago.

Sed quos ad venantum artes catulosque sequendos
Pascit eques; brevius caput, et robustior adsit
Membrorum structura, aptique ad tædia nervi:
Non etenim viles animos, neque parva requirit
Robora, dumosos saltus conspersaque saxis
Avia clivorumque obstantia rumpere claustra.
Necnon sanguinei tales certamina Martis
Suscipiunt, variosque artis motusque meatusque
Ordinis instructi discunt; modò fronte superbâ
Arrecti vento insultant, modò gramina pulsant
Calcibus, aut transversa solo vestigia flectunt;
Agnoscuntque tubas, et pugnæ fulmina rumpunt:
Talis erat, quem vana umbræ simulacra trementem
Observans rectis in lumina solis ocellis,
Pellæus domuit princeps; pòst arma subire,
Molirique ictus, duroque assuescere bello
Instituit, victasque acri ruere impete turmas.

Sin potius, qui plaustra trahunt, pigrisque ligantur
Vomeribus, curas: color illis optimus ater,
Et major membrorum ordo, fortissima crura,

Asperior cervix, densum caput, amplaque terg
Depressa ex humeris validum sinuentur in arc
Tum magni per colla tori, diffusaque latè
Ungula; descendant hirsuti in pulvere cirri,
Imaque demissæ verrant vestigia caudæ.
Sic ubi substrictis ora indignantia frenis
Junxeris, et forti dederis retinacula collo,
Emicat exultans sonipes, currûsque volutum
Sentit onus; jamque attritæ se credit arenæ
Ocyor, auditoque rotæ stridore superbit.
Ast ubi jam fractas vires effeta senectus
Comminuit, scabra cauda pilisque hirsutior al
Pondere laxato pendet, dentesque politi,
Spiritus et quasso graviter pulmone laborat.
Tum demum assiduo fines impone labori:
Colla jugo solvenda, et non ignobilis otî
Præmia rorantes carpant impune per herbas,
Dum tandem emeritis vita eluctetur in auras.
Sic ubi sanguineis longùm versatus in armis
Consenuit, patriæque revisit litora miles;
Tecta fovet secura, et quà juvenilior ætas
Viderat ardentem studiis, jam fracta senectus
Conspicit exactæ titubantem in limite vitæ,
Lassaque felici componit membra sepulcro.

Δός μοι νῦν φιλότητα καὶ ἵμερον.

Lens. A. D. 1775.

An flebo, mea Delia, atque amabo?
An duro effugiam jugo expeditus?
Dum pascens avidos amore visus,
Heu! demens inhio tuis ocellis,
Dum melle oscula suaviora rapto,
Hospes sum superæ Deus coronæ:
Dum lustro miseros mei recessus
Cordis, dum gemitus noto metusque
Vanos, spes tenebris magis dolosas,
Et curas mihi luce veriores,
Hospes sum Stygii miser barathri.
Dum tecum sedeo, fugaciores
Horæ penniferâ volant sagittâ:
Sin absum, trahit omnis otiosam
Hibernis pigrior moram tenebris.
Sic angunt pariter citæ pigræque.
Cedo, pulchra nites; tibi Cupido
Aspirat, Veneresque Gratiæque
Aut crine, aut nitidis micant ocellis,
Aut ore excubias agunt genisque.

Verùm nec minùs aspera es, procaxque,
Ingrata, instabilis, vaga, infidelis;
Perjuras; miseram foves amantum
Ridens tristitiam, tuoque captos
Vis, ipsa incolumis, domare vinclo.
Ah! tædet satis; ah! valete amores.
Demens quid volui? proterva risu
Fallaci revocas; places jocosa,
Perjura, instabilis; places dolosa.
Sic te nequitiæ suæ ministram
Armavit proprio Venus nitore,
Afflavit radios suos ocellis,
Linguam blanditiis suis beavit;
Quæ das vulnera, tu potes mederi.
Sed nil proficio; nihil moveris;
Ah! flebo, mea Delia, atque amabo.

Σπουδαῖον ἐν αὐτοῖς οὐδέν.

Keate. A. D. 1791.

Ludere, nugari, nardum redolere, peritâ
  Ducere festivos mobilitate choros;
Perpetuum faciles in risum solvere vultus;
  Illepidum mirâ tollere laude jocum:
Hæ tibi erant artes, tibi primùm, Gallia, tales
  Rite fuit nugas excoluisse decus.
Tu quoque multiplices, quot finxit prava libido,
  Tot nôsti ornatûs instituisse modos.
Heu! exempla nocent vitiis imitanda; Britanni
  Hinc studia et mores dedidicere patrum.
Jam molles salit ad numeros, jam vestit et ungit
  Dedita curandæ nostra juventa cuti.
Quando erit, ut versas componant seria mentes!
  Quis Deus, huic morbo qui medeatur, erit!
Pande tuæ penetrale domûs, iterumque, Trophoni
  Accedat sociâ cum gravitate pudor.
Fallor? an ante oculos specus est patefacta, cohorsque
  Spissa per angustas itque reditque fores?
Ingreditur juvenis; video resoluta protervis,
  Dum salit ad portam, risibus ora quati.

En, redit; at quantùm mutatus: grande volutans
  Mente opus, et doctâ fronte senator erit.
Cerne vices, petulans tetigit cùm limina virgo;
  Ah! jocus, ah! prisci deperiere sales.
Jamque pios habitus et sanctum conspice vultum;
  Quis poterit Vestæ dignior esse focis?
Cui non ante fuit cœlum irrisisse pudori,
  Et sacra deliris exagitare focis.
Jurares sumpto Monachum prodire cucullo,
  Tam sanctæ speciem religionis habet.
Scilicet hîc Sophia est, fatuis inimica cachinnis,
  Hîc casti mores ingenuusque pudor.
At neque si Galli est levitas despecta, placebunt
  Illa severa tuæ nubila frontis, Iber.
Inter utramque via est gratissima; nec mihi mores,
  Heraclite, tui, Democritive placent.
Annon insanire putes, quemcunque movebunt
  Perpetui risus, perpetuusque dolor?

* Φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Lawrence. A. D. 1789.

Quid tu carcere splendido,
Quid tu, blandula avis, flebiliter doles,
Nymphæ deliciæ meæ?
Laudet nympha licet dulcisonum melos,
Et laudet querimonias;
Si non esca tibi est, ipsa parat cibum,
Palmâque auriferum decus
Pennarum Lalage verrit eburneâ;
Heu! tristis reminiscitur
Silvas Arabiæ carceris incola,
Silvæ et piniferum latus.
At non Arabiæ, stulta nimis, plaga
Tam tutum hospitium dedit:
Illic defuerant flumina, et horridus
Inter letiferum nemus
Serpens innocuos devorat alites.
At non hora caniculæ,
Siccantis bibulo sidere fontium
Parcorum scatebras, metus
Huic tantos ciet, aut terribilis draco

Fixo lumine fascinans
  Percussam, nemoris pernicies, avem;
Quantùm est carcere claudier,
  Et non posse lares visere patrios.
Ergo garrula amabiles
  Ploratus volucris murmurat, et Deæ
Dignata haud Cypriæ frui
  Blandis muneribus, solicitudines
Matrum respuit, et pii
  Nescit progeniem pignora conjugî.
Ut tandem reditus suæ
  Detur mœstitiæ, perpetuas preces
Ales parvula concitat,
  Et pennas dominæ suppliciter quatit.
Felices ter et ampliùs,
  Quos nativa tenet patria; quos domûs
Nativæ hospitium fovet,
  Et cum perpetuâ pace tegit quies.

* Πολλάκις τοὶ αὐτὰν δὶς μετίθημι κόμαν.

W. S. Rose. A. D. 1798.

Vix Chloridi alma voce acutâ ruperat
Hylax soporis vincula, et pressum manu
Momentum eburnâ argenteos dederat sonos,
Horam elocutum, cùm venusta desilit
Puella lecto veste tecta candidâ,
Mensamque variam quærit; hîc argentea
Dispôsta fulgent vasa mystico ordine,
Et illecebræ Cypridis blandæ patent.
Hanc pulchra nympha quærit, atque intentior
Speculo polito candidum explorat decus,
Vivensque vitro splendidum numen colens,
Huic genua flectit, huic ocellos elevat.
Mox et sacerdos propter aram numinis
Stat trepida, ritusque inchoat superbiæ.
Utrinque mensâ plurimæ tument opes;
Hîc mille gazæ, hîc varia terræ munera
Collecta rident; hinc odores congerit,
Spoliisque adornat impigra æmulis Deam.
Hæc arca dulcis Indicæ pulchris nitet
Aperta gemmis; spirat hâc Panchaia

Tus, atque odores integrat gratissimos.
Hic et venusta squameam exuit cutem
Testudo, et ipse ponit ossa eburnea
Elephas, ut armet pectinis vallum nitor;
Horretque nigra ferreis spinis seges:
Pulvisque, panni, literæ, vestes, libri,
Confusione nobili misti jacent.
Nunc et venusta corpus armis induit
Repentè nympha colligens novum decus,
Reparatque risus; dormientes gratias
Ciet per ora, et blandiores evocat
Vultus, ruborem purius suffundere
Genas gradatim cernit, atque emittere
Faces ocellos et corusca fulgura.
Anus labore temporis dispendia
Renovetque vultûs gratiam, et, fuco oblinens
Genæ ruinas pendulæ, languens jubar
Acuat ocelli; Chlori, tune ergo (excubat
Cujus comarum retibus ludens Amor)
Tabo veneni spiculum, vulnus ferens
Nimis ante certum, pollues, et irrito
Violabis ultro simplices molimine
Formæque honores, oris et risus tui?
Quin demum ineptis sit modus laboribus;

Fluant soluti liberisque flexibus
Vagi capilli per tuas colli nives;
Et elegantis lubricum formæ decus
Discincta vestis celet, et prodat simul;
Nec halitum animæ nardus incestet tuæ.
Nam blanda, Chlori, negligentia allicit,
Magis et juventæ corda devincit vagæ,
Adulteræ quàm comptus ille artis nitor,
Qui captat oculos, non inhæret sensibus.

NEC TAM AVERSUS EQUOS TYRIA SOL JUNGIT AB URBE.

Smith. A.D. 1787.

Vos agite, o arcana sophi quoscunque secutos
Naturæ juvat integros accedere fontes,
Dicite, queîs causis, quo fato, ab origine rerum,
Diverso diversa aptantur pectora cœlo.
Hîc æquæ leges, et amabilis umbra Lycæi,
Otiaque ingenuas elimant molliter artes;
Illic incumbens operi labor improbus urget
Propositum, vetitoque audax industria nisu
Imperat et ventis, luctantiaque æquora vincit:
Cædibus hîc pugnisque furit Mavortia proles;
Illic lenta quies, atque enervata voluptas
Languescit, mollique Venus suspirat in aurâ.
  Sæpe per attonitas vasto procul agmine gentes
Ingruit, et latè sparsit Scytha fulmina belli;
Quàque gravis sese tempestas intulit, unà
Reges, fana, Deos, rapuit: sæpe horridus armis
Contristata gelu et borealibus aspera ventis
Litora deseruit Bisalta, acerque Gelonus,
Cærulaque insuetis intorquens lumina regnis
Admisso prorupit equo; quo turbine victi

Luxuriæ cultas artes florentiaque arva
Submittunt nimiâ enerves æstate coloni.
Effera gens rapto fruitur, sensimque feroces
Emollire animos, blandamque inducere pacem,
Splendidiorque dies, et raris nubibus æther.
Quippe novos avidi fructus, nova poma, legebant;
Siccabantque novo spumantia nectare pocla.
Cur pergit sævo dominorum horrescere nutu
Infelix Asia? Europæ dum exosa tyrannos,
Quà possit, testatur adhuc se libera virtus;
Et fractas leges usque indignata, nepotes
(Quos tremuere olim refugo cum principe Persæ)
Degeneres procul, et quondam sua respicit arva?
Anne magis tepidi soles, et clarior æther,
Exuperare valent aurai simplicis ignem,
Pectoris unde oritur virtus, atque ingenii vis?
Ceu, lucem obscuro quæ latè vespere fundunt,
Marcescunt Phœbeâ effetæ lampade tedæ.
Anne opus est nobis boreali sidere, nervi
Unde habiles fiant bello, atque audacia corda?
Aut, ubi naturæ facies pulcherrima ridet,
Pollutâ tellure recedit languida virtus?
O indigna viro sententia! queîs eget auris,
Quo zonarum animus patitur se limite claudi?

Conscius ætherii generis viget ille, solutus
Per Libyæ deserta, per aspera litora Thules;
Imperat; excutiturque priùs sopita facultas,
Temperiemque vicesque novas, nova munia, sumit;
Invertit leges: terrena hæc forma fatetur
Imperium, atque humili purgata cupidine sensûs
Emicat, atque hominem cognatis inserit astris.
Non quia non primo mortalis fabrica partu
Hauriat ipsa parentalis quasi semina terræ:
Qualis enim poscit diversa colentibus arva
Terra labore coli vario; dumque omnia florent,
Quæque tamen proprio signantur munere tali
Indicio referunt affectus, corpora, mores,
Natalisque soli venam patriamque fatentur.

Ferrea gens lustrat montes, aversaque campi
Mitibus ingeniis: nam (quà robusta necesse est
Vis insit membris, quæ mitiget aspera sensim
Sudore arva gravi, atque obliquo frangat aratro;
Aut torrentis aquæ superimpendentia raptim
Flumina divertat, vel rustica tela capessens
Hìc silices ruat, hìc glebis et cespite velet)
Quid mirum! juga si quæ cultor iniqua labore
Perdomuit, virtute ferox defendit et armis.
Dumque suas arces, et saxea mœnia cernit,

(Quali pauperies, quali munimine gaudet
Vivida libertas) camporum insultet inerti
Luxuriæ. Quid mirum? infra torrentia sole
Cœlorum spatia, (æstivo quà Nilus ab alvêo
Errat, et Ægypto rorantibus incubat alis
Latior exundans, diffusaque semina vitæ
Volvit agens secum, et steriles fecundat arenas)
Si remo levis et patrio niger incola velo
(Sic etiam fluvii poscit natura solique)
Antevolat zephyros, verritque liquentia vitra;
Aut habili cymbâ vicinam illabitur urbem,
Quæ placidos inter merso fundamine fluctus
Attollit caput, et solenni incingitur undâ.

TEMPORUM VARIETATES.

Smith. A. D. 1784.

Nigranti madidum contristans æthera vultu
Sævit hiems; brevior contrahit hora diem.
Veste nitent niveâ montis latera ardua; cantus
Assueta ad nostros currere, lympha silet.
Omne silet, nisi cùm frigenti turbine perflans
Tellurem verrat concitus Eurus iter.
Ligna foco cumules, et ames tecta hospita, Phylli;
Non parcit teneris sævior aura genis.
Quin age, veris opes, Zephyro spirante, redibit
In croceo gestans roscida Flora sinu.
Cùm tu, virgineos inter pulcherrima cœtus,
Cæsariem referes flore tegente Deam.
Quin mox uberius mecum mirabere tempus,
Exoritur facies cùm nova; poma tument;
Poma tument, segetesque simul fervoribus æstas
Maturis, Zephyri quos aluere, coquit.
Tum propior currus, nimiique potentia solis
Aut antra aut densum suadet inire nemus.
Ne quisquam tacitos irrumpat, Nympha, recessus,
Cùm findes gelidas candida Nais aquas.

Mox æstas abiit, nimiique abiere calores;
Dulcia sub crebro jam pede musta premes.
At solita, heu! frustra quæres umbracula; silvæ
Mutatâ flavet fronde caducus honos.
Advenit Autumnus, dextrâ prætendit et hastam,
Qualem olim Bacchum turba secuta tulit.
Fert lævâ cornu, sonitus quo concitat aeres,
Dum trepidus cursu pervolat arva lepus.
In juga nunc clamore ferar; vel carmine quæram
Ante focos tecum condere, Phylli, diem.
I, loca ficta canas ridentia vere perenni,
O argumenti vane poëta, tui;
Quà semper spirant Zephyri, et constantior æstas,
Quà læta æterno cespite prata virent.
Gratior in partes diversas scinditur annus;
Quæque redit, transit quæque, jubente Deo.
Excitat ille hiemem; ver ille reducit; opima
Ille sata, et prelo fervere musta dedit.

* EXPLERI MENTEM NEQUIT, ARDESCITQUE TUENDO.
Sargent.

Major pars animæ, tenelle, nostræ,
Cui gratum toties cibum appetenti,
Carum nescio quid vocans, reporto,
O solatiolum meæ puellæ.
Hæc te delicias vocat suas, te
Præponit nitidis suis ocellis;
Hujus tu leviter sinu recumbis
Aut blandè assiliens modò hîc, modò illic,
Ludis, vel teneras per alba colla
Spargens innocuo manus cachinno
Labrum purpureis premis labellis.
Verùm quicquid agis, miselle, dulcis
Culpam nescit amor vocare, et illud
Os, quod suada lepore tinxit omni,
Ridens dulce minas patris coërcet.
Illos quis lepidos amabilesque,
Ah! quis sideribus pares ocellos
Fletu turgidulos sinat rubere?
Irascor tibi, mi tenelle, qui vel
Hærens in genibus tui parentis,

Annalesve notans tui negotî,
Misces innocuâ sales loquelâ.
Miselle o puer! o patris voluptas!
Ah! tecum grave nil pati recusam:
Si tecum peream, lubens peribo.
Labrum porrige purpuræque malas
Certantes Tyriæ rosisque; nam te,
Si fatum sinat, usque basiarem.

Οὐδέ τις οὖν ποταμῶν ἀπέην νόσφ' ὠκεανοῖο.

J. Hayes.

Naiades, fluviûm Divæ, Thamesina propago,
Æterno assuetæ prælabi flumine campos,
Sive inter riguas valles, flexosque recessus,
Seu magis aëriæ clivoso è tramite rupis,
Ducitis undarum jucundo murmure tractus,
Et labyrinthæo mordetis rura meatu;
Sistite, Naïades: vestras ego carmine laudes
Molior, obscuri linquens penetralia somni.
Vix crocea eoas præmisso lumine surgens
Tinxit aquas Aurora; poli statione moratur
Lucifer extremâ: citharam memor antè reponam,
Quàm vos aut radii, rapidive potentia solis
Cogat in undosas furtim properare latebras.
Nam neque sunt fontes procul, aut occulta sub undis
Atria; sunt thalami vobis, vitreumque cubile,
Et domus argenti, Canis impenetrabilis æstu.
   Cæruleæ salvete Deæ! vos numina Fauni
Rite colunt; Pan ipse pater Dryadesque corollis
Speluncam innectunt, quà pumice roscidus imber
Stillat, diversisque coruscant antra lapillis.

Vos amat ipsa Pales, pecudes hirtasque capellas
Numine alit vestro; fluvii hinc, potusque salubres,
Lustratique greges, et pastoralia sacra.
Necnon Naïadum sedem rivosque loquaces
Chloris amat; flores illic Dea provida fundit,
Ruraque odoriferis discriminat omnia donis.
Præterea, Divæ, vestris operata choreis
Vos celebrat Pomona comes, radicibus haurit
Dum latices variisque tumescit fetibus arbor.
Ipsi etiam tingunt scatebris salientibus alas
Lene susurrantes Zephyri, fessosque per artus
Protenus humenti redivivum rore vigorem
Concipiunt; quotiesque æstivo flumina sole
Vestra, Deæ, libant, diversos orbibus orbes
Huc illuc lusu intexunt; hinc arida prata
Et tenues recreant herbas aspergine guttæ.
Vos etiam agricolæ præsentia numina fertis
Sponte simul placidos gressus, cùm flumina clivo
Eliciens circùm inducit sitientibus arvis:
Sic vitia elutæ purgantur morbida glebæ.
Necnon et vobis pacis sunt gaudia curæ,
Pieridumque artes; testor, nec sanguine fuso,
Nec nece flumineas hominum gaudere puellas.
O Nymphæ, quoties vestra ad delubra Thalia

Fert incompositum carmen, laticesque salubres
Postulat; o miseris æquè mortalibus urnas
Solvite, si morbos fòrs leniat unda, vel omnem
Expediat pestis causam, et contagia pellat.
Vos autem arguto Thamesi faveatis amicæ;
Hoc Phœbus pater ipse velit, qui, culmine Pindi
Deserto, hîc cultusque novumque Helicona requirit.
Huic semper liquidi fontes, huic rite tributa
Vicini importent rivi; sic auctus Etonam
Musarumque domos æterno flumine lambat.

Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν.

Ossulston. A. D. 1793.

Cynthia perpetuos ut amoris suscitet ignes,
Fit sibi dissimilis, vult tamen una coli;
Pellere, et invitos revocare exultat amantes,
Sævitiâque frui dura puella suâ;
Et, quot agit risus, tot mitti spicula amoris,
Tot flagrare velit corda, perire viros.
At neque condecorat splendens sine fraude venustas
Ora, neque ingenuæ simplicitatis honor.
Quid si luxuriat proprio coma tortilis auro,
Si rosa purpureas ornat honesta genas?
Mille subit varii facies discrimina cultûs,
Et variâ dociles temperat arte vices.
Crede tamen, nimiæ pœnas dabis improba curæ,
Nec perdi illecebras cernet inulta Venus.
Anne ergo umbrosis vidisti livida in hortis
Lilia, fors vultu candidiora tuo?
Sed neque fas vidisse; tua est vis aurea formæ,
Et quicquid valeat sponte placere, tuum est.
Quid malè languenti properas accendere fuco
Nativas, biberit quas gena tincta, rosas.

Siccine lucidius radiabit fulgur ocelli,
Arsit inextinctâ qui priùs ipse face?
An meliùs penetret cuspis medicata veneno
(Ante nimis vulnus figere docta) sinus?
Siste Corinna manum; læsus fugit ipse Cupido:
Ne temeres dominam, siste Corinna manum.
Quippe fero tactu levis avolat ille; doletque,
Ingenuum colli si violetur ebur.
Ille vagos gaudens inter lusisse capillos,
Militiæ hæc servat dulcia castra suæ.
At famula ut longos ornaverit arte labores,
Heu! toties tortæ displicuere comæ.
Inde manus, collum, dentes, lingua, omnia sordent,
Nulla priùs miseris irrita tela procis.
Quin tandem ars cesset nimio temeraria cultu
Fecundi ingenium commaculare soli.
Sat nitet ipsa suo decore illustrata venustas,
Et vana ornatûs spernit adulteria.
Adstruere huic ultra caveas, mea Cynthia, laudes;
Nec, si Dî dederint, te superare velis.
Mille Cupidineas vibres sine fraude sagittas,
Et facilis proprio marte triumphus eat.

- - - - INGENIUM RES
ADVERSÆ NUDARE SOLENT.

G. W. Tighe. A. D. 1794.

SÆPIUS abruptis è nubibus emicat ignis,
Plurima turbato fulminat aura polo.
Nec minùs adversis ardet mens excita rebus,
Luminaque ingenii prodit operta sui.
Dum silet æquor aquis, fluitantque in puppe coronæ,
Et facilem impellit plurima Nympha ratem,
Navita securus jacet; indulgere Lyæo,
(Scilicet est curæ copia nulla) vacat;
Clarius at vires animique artisque renident,
Dum Notus, et tumidas eruit Eurus aquas.
Nulla triumphales mereat victoria lauros,
Si minùs à forti parta sit hoste, duci.
Scanderet haud curru Victor Capitolia, Pacis
Si foret æternâ janua clausa serâ.
Sæpe latet vates, pendente in pariete plectro,
Dum jacet ignotus Phyllidos ante fores.
Sæpe otî studiis vitæque in valle reductâ
Dat sibi desidiæ procubuisse toro;
Scandere quem dura impulerit sors ardua Pindi,
Assiduum aut veteres evoluisse sophos.

Inter Hyperboreas glacies camposque nivales,
  Quà riget hiberni sævior aura Jovis;
Barbara quot varias dudum gens extudit artes!
  Nec nisi Pauperies dura magistra fuit.
Dum fusus cedrorum ad odoros incola saltus,
  Quà tepido æternus flamine languor inest,
Desidiâ torpens etiam aurea poma recusat,
  Queîs ultro omniferum vestiit aura solum.
Pictis ergo toris divesque indormiat ostro,
  Et mens in luxu torpeat ægra suo;
Nec doleat sortem, cui fatum durius ipsis
  Ingenii elicuit semina tecta malis.

IN CALENDAS JAN.

Keate. A. D. 1791.

Russiæ audaces animos, gravesque
Gentium motus, nec adhuc subactum
Othmani bello genus, Austriæque
Turbida regna,
Musa mandavit fidibus; tumultus
Gallicos flevit, lacrymamque, parvum
Regiæ (quæ sola super) tributum
Præbuit umbræ.
Jane, nunc annum reparas, novumque
Postulas carmen; liceat Britanno
Pauca cantemus decori, meæque
O modò vocis
Omen accedat! tibi pace lætæ
Protenus vernent oleæ, tuamque
Albion felix tuearis, armorum
Inscia, famam.
Vane quid classes struis insolenti
Celtiber pompâ? quid in arma tanto
Prosilis motu, placidumque turbas
Sede leonem?

Ridet, et parcit generosa tristi
Albion iræ; tamen et triumphum
Innocens pugnæ peperit, nec emptas
Sanguine lauros.
At latet semper, nimioque adhæret
Gaudio luctus comes; heu! volantem
Regius fati haud potuit sagittam
Fallere sanguis.
Sit tamen curæ modus hîc piisque
Fletibus: vultu aspicias benigno,
Jane, Brunsvicî genus, anxiâque
Protege curâ.
Dumque sic parto fruitur triumpho
Georgius, florens hederæ eruditam
Præmio frontem decoret, sacrisque
Audiat ætas
Clara Musarum studiis; tuamque
Angliam leni, Thamesis, fluento
Irriges, mercesque feras superbo
Aureus amni.
Nec gravem tinctis agat Ister undis
Longius stragem, precor, hinc quiescant
Barbaræ gentes, stabilemque jungant
Fœdere pacem.

RECONDITAS AURI ARGENTIQUE VENAS.

A. Moore. A. D. 1785.

Telluris latebras, deserto culmine Pindi,
Quid prohibet tentare, et luce carentia regna?
At vos, o Lemures, sacros monstrate recessus,
Indigenæ: quà vel gemmis crudove metallo
Vena nitens eat argenti; quà ductile pondus
Cynthius, aut fulvum radiis concoxerit aurum.
Præcipuè ad medios fines, quà solis ab ortu
Linea divisum secat æquis partibus orbem,
Ingentes auri penitus latuere fodinæ:
Proximus argento locus est: inde æra remotis
Ordinibus plumbumque jacent, medioque recedunt
Orbe procul sensim: longèque sub axe polorum
Defossum gelidâ torpet rubigine ferrum.
Hinc aliqui sub verticibus concrêsse metallum
Omne putant; inde assiduâ vertigine terræ
Ad medium eniti, seque in nova corpora nisu
Induere: in plumbum ferri transire fodinas
Annorum serie; mox æra rubescere; deinde
Pallenti fluere argento, tandemque propinquo
Sole coqui mutata, et maturescere in aurum.

Nomina quin liceat variis memorare metallis
Quæ sint: ore rubens flavo sol dicitur aurum:
Splendorem titulumque refert argentea lunæ
Lamina: dilectum, cœlo pulcherrima forma,
Vindicat æs Cyprium Venus; hoc nam sæpe coruscis
Distinxit miranda notis, hôc dædala ludit
Arte rudi natura; expressaque discolor Iris
Curvatum decus et pictos discriminat imbres,
Aut stellata tumens pandit spectacula pavo.
Saturnus, tardo palans cum lumine, plumbo
Lætatur: ferro Martis tristissimus ardor,
At, prope qui solem levi circumvolat axe,
Mercurius proprios latices liquentis amavit
Argenti: magis haud illo subtile metallum
Exultat motu; et pulsu si triveris, inde
Conturbatur, et in minimos diffusilis orbes
Dimanans, speculis veluti splendentibus, almam
Effundit lucem, et simulacra objecta remittit.

Præcipuè hoc Venetis jactat vicina metallum
Idria, et occultâ penitus tellure laborat.
Ecce supercilio rigidi spiracula montis
Alta, angusta, patent; et longo tramite fertur
Per clivum in præceps aditus; tandemque videntur
Mersi nocte lares, et terræ informia templa.

Hinc illinc tristi sublustres ordine lychni
Dant dubiùm jubar: hîc ictus, et crebra sonare
Verbera, pallentique situ teterrima turba
Infelix quassis operi insudare catenis.
Nam vapor è terræ latebris venisque metalli,
Heu! nimiùm gravis exhalat: quem naribus æger
Dum civis semper bibit, et pulmone recondit,
Articulos tandem segnes contractaque membra
Fractus, inexhaustos absolvit morte labores.
Quid memorem, procul auriferas Ganginis ad undas
Quid faciant? quantas sudans exerceat artes
Hispanos variis cumulans Peruvia gazis;
Vel quà saxa Paros fodiat candentia, vel quà
Cælatam Chalybes durent ferrugine massam?
Angliacas artes potius patriumque laborem
Musa canat: quà sulphureæ carbone fodinæ
Torpescunt circùm, et latebris opus æstuat imis.
Hîc ferro terram exercent; pars rupta bipenni
Saxa ferit; pars implicitis stridentia plaustra
Ponderibus gravat; hic sordes turpemque saburram
Expulit; hic notæ sequitur vestigia venæ:
Fervet opus, crebroque ictu sonuere cavernæ.
Hîc etiam ingentes curvant penetralibus arcus
Artifices, trabibusque et vastis tecta columnis

Confirmant suffulta: nimis ne innixa supernè
Terra ruat, subitâque involvat cuncta ruinâ.
Dædala quin multo cælat laquearia signo
Exudans salis aut ochræ mordacior humor;
Pinguntur que citæ volucres, aut nubila saxo
Intertexta patent, et subterraneus æther.
At, ne fortè graves fumi spirantibus obsint
Sulphuris; exquirunt, tetros quà rima vapores
In medium vomat; hîc claustris longoque canali
Excipiunt: ipse in superas enititur auras
Ascendens vapor, et flammâ spiracula lambit.
Quinetiam subter latebras non lampade apertâ
Teda fugat noctem, tactu ne flamma procaci
Incendat putres auras, disruptaque solvat
Tecta: sed innocuam lucem torto axe rotarum
Icta silex jacit, et vivum scintillat in orbem.
Necnon, visceribus terræ qui exuberat, humor
Ne tumeat, mersosque ruat torrente labores;
Ignibus impulsa et clausæ conatibus undæ
Machina agit pressos latices, ductuque tuborum
Elicit: exultans fœdam per stridula saxa
Lympha viam secat, et bibulas fumo inficit auras.
Jamque sub extremos altâ tellure recessus
Venimus: haud tantos potuit jactare labores

Hungaria, aut Arabes prisci, aut America, terris
Quarta adjuncta soror; namque illis omnibus instat
Servitium: nobis libertas aurea pensum
Hortatur comes, et stimulos nitentibus addit.
  Quin (ita demissas penitus fodere cavernas)
Oceanus supra caput, et Nereides undas
Exercent spumante salo, ventosque secundos
Nauta vocat: sic dum liquidum fugiebat amantem
Pulchra rubens Arethusa, suprà devolvere fluctus
Cognatos audit Thetida, et sublapsa fatiscit.

Τέρπεό μοι, φίλε θυμὲ, τάχ' ἄν τινες ἄλλοι ἔσονται
Ἄνδρες.——

Bethell. A. D. 1791.

Quid tristes nutrire juvat sub pectore curas,
Gaudiaque ætati justa negare tuæ?
Nonne foret satius præsentia carpere dona,
Fortunæque hilari spernere fronte minas?
Sive tibi urbani lusus et gaudia festa,
Otia seu taciti ruris, amice, placent:
Nascentes horti liceat quà carpere flores,
Roscidaque ornatis nectere serta comis.
Inde superfuso stillabunt tempora nardo,
Mitiaque implebit flamina gratus odor.
Interea curas spumantia vina levabunt,
Argutosque lyræ vox comitata sonos.
Inde joci, risusque leves.—Quis providus horas
Hæc inter celeri flebit abire gradu?
Quid cum tristitiâ nobis? sit vivere curæ,
Donec mors inter gaudia sera venit:
Ah! subitò veniat sine flatibus; inde sepultus
Cognato immistus pulvere rursus ero.
Dum loquor, o quæ dia meas vox personat aures!
"Non devota neci victima totus homo est;

"At meritis Christi superatâ morte resurgens
"Digna feret vitâ præmia quisque suâ."
Jam victas do sponte manus: tua dogmata mitto,
Cum sophiâ valeas nunc, Epicure, tuâ!
Defigentne agilem terrestria gaudia mentem?
Suspicere ætherias non erit ausa vias?
O scelus hoc prohibe, Pietas; virtutis amore,
Et placidâ flagrent religione sinus.
Felix, ah! quicunque fugis commercia mundi,
Tutius ad cœli regna secutus iter.
Quà tandem concessa quies, et præmia justis:
Pax ubi parta animo, perfugiumque mali.
Quà nulla humectat lugubres lacryma vultus,
Aut miseros iterat mœsta querela sonos.
Quà mens corporeis vinclis resolutâ nitescet,
Ut stella, ætheriâ conspicienda domo;
Angelicisque choris meritò comes addita, felix
Usque Dei gratâ nomina laude canet.

NON, SI MALE NUNC, ET OLIM SIC ERIT.

L. Way. A. D. 1789.

Eos puniceis vecta rotis polum
Humentem ambrosiis spargit odoribus,
Cùm ver dulce susurris
Blandis invocat ambiens.
Aprilis viridans dum caput exerit,
Et laxans tepidos floriferæ sinus
Telluris, redivivis
Vestit prata coloribus.
Nuper sub gelidâ delituit nive
Naturæ facies, aspera conspici;
Tristis torpuit ales
Pigro muta silentio.
At cantu vario jam resonat nemus,
Dum nidum volucris quæque parans suum,
Venturi inscia gaudet,
Gaudet præteriti immemor.
Mens sola est hominis, quæ malè gaudium
Præsens consiliis inficit anxiis:
Ille et facta recenset
Vitæ, et crastina prospicit.

Risus, qui rigidas tristitiæ genas
Mulcerunt, recolit mens, lacrymantia
Luctûs suaviter ornans
Mœstis ora decoribus.
Dum spes grata bonas præcipiens vices
Mœroris picei nubila dissipat,
Venturæque diei
Prævisâ irradiat face.
Quà Luxus roseum ducit iter, pedes
Cognatus sequitur Mœror euntium;
Dum vestigia Curæ
Solamen premit insequens.
Tandem lætitiæ clarior emicat
Lux, curæ piceis tincta coloribus,
Certans fingere vitæ
Æternâ harmoniam vice.
Quem dudum invalidis artubus improbi
Vis morbi assiduo detinuit toro,
Si fors integra rursus
Vires restituat salus,
Hunc florum recreat gratior halitus;
Huic cantus avium blandiùs insonant;
Auras, æthera, solem
Nunc ipsum Elysium putat.

ERGA ANIMALIA SÆVITUR.

Morpeth. A. D. 1790.

Sæpius indignis assueta infantia ludis
Paulatim didicit sævior esse feris.
Nescia, quo doleant, heu! læsa animalia sensu,
Illicitæ furtim gaudia cædis amat.
En, puer intendit digitos oculosque fenestræ,
Quà volitans gyros lucida musca facit;
Viribus exhaustis dum præda exterrita cedat,
Ludibrium lentæ jam subitura necis.
Sæva manus pennas et crura trementia vellit,
Vel ferro in tenui corpora fixa rotat.
En, volucris cautæ densâ latet arbore nidus,
Texta laboratâ simplicitate domus:
Implumes servat fetus ubi sedula mater,
Functa ministeriis, qualia suadet amor.
Aggrediens sacros puer improbus ille recessus,
Spem teneram matris deliciasque rapit.
Quo desiderio, amissos quo carmine pullos
Illa dolens, silvis furta nefanda refert.
Omnis in amissâ sobole stat cura parentis,
Nec libat, pullis quas tulit ipsa, dapes.

Nec subit ingenium crescenti ætate benignum,
  At prava uberius semina pectus alit.
In taurum ardentem frustra frustraque minantem
  Urget homo sævos sævior ipse canes.
Fixus humo stipes luctantem detinet hostem;
  Mille subit nasus vulnera, mille latus.
Audaces gallos et non sua tela gerentes
  Vidimus alternam ferre, referre, necem.
Saltantes catulos quis viderit? hei mihi! quantis
  Illita vulneribus terga latusque rubent.
Dum miseros tandem excubiæ plagæque famesque
  Naturam cogunt dedidicisse suam.
O precor, has fugiant crudelia gaudia sedes!
  Innocua effuso sanguine Musa tremit.
Hîc juvenis socios cursu saltuque lacessat,
  Hîc pila sit tantùm pulsa, levisque trochus;
Dumque operi ingenuo studiisque incumbit honestis,
  Immemor haud famæ ludat Etona suæ.

SOMNIA, TERRORES MAGICOS.

Keate. A. D. 1791.

Thessalicæ fraudes, et Colchidis improba sagæ
Carmina, vel stellas altove potentia Lunam
Deduxisse polo, et veteris miracula Thebes
Interiere; jacent tua, Memnon, pulvere fœdo
Marmora, nascentisque chelys non inscia Phœbi.
At verò Angliacos vanus (quis crederet?) error
Corripuit sensus, animisque exæstuat ægris.
Hîc summa aërii raptim per gramina ferri
Dicuntur Lemures; hîc et Titania noctu
Instituit tibi, Luna, choros, saliensque per umbras
Mille dolos struit, et phantasmate ludit inani.
Illa, malus si fortè greges oppresserit æstus,
Aut subitò notos fastidit bucula saltus,
Immisit pecori morbos; illa arva pererrat
Incantata, solumque nocentesque inficit herbas.
Illam sæpe domum rediens sub vespere messor
Contremuit, retinensque pedem melos auribus hausit
Aërium; ut pallens vix audet tollere contra
Lumina, cùm silvam, aut desertæ fragmina turris
Invito prætergreditur pede; murmure luci
Obstupet; aut si fortè leves scarabæus ad auras

Strideat horrendum, aut parvâ inter gramina vermis
Lampade scintillet, tremulumque accenderit ignem.
Sæpe lares intra exiguos, fumosaque villæ
Limina, dum cinerem admotâ face suscitat uxor
Agrestis, tenuemque viro parat anxia mensam,
Somnia nocturna et visos, ah! credula Manes
Narravit; sæpe auditis trepidare videres
Exanimes pueros; dumque acto quassa remugit
Porta noto, in matris tutos tremefacta recurrit
Turba sinus, tristique oculos avertit ab umbrâ.
   At tu verte aciem, quà tristius incubat umbris
Mens inculta virûm, graviorque indocta fatigat
Corda metus; speculare Caledoniosque rudesque
Hebridas, Arctoo quæcunque ea terra Bootæ
Subjacet, et parvas magicæ sibi consecrat artis
Reliquias; neque enim siluerunt mystica ripâ
Carmina, Tave, tuâ, aut gelido quæ præterit Annan
Amne locis: Bardonum illic juga pristina Manes
Nunc etiam celebrant, veterumque audita lyrarum
Per colles sonat atque aurem delectat imago.
Quid memorem quoties cæci in penetralibus antri
Horrida præsago vates canit ore locutus
Prodigia? externâ seu fòrs herois in orâ
Flebile (prævisâ morientis imagine) fatum,

Agmina seu sævo pugnas miscentia ferro,
Ingentemque dolet confusæ stragis acervum.
O rudia, erroresque inter felicia tales
Litora, si vobis suaves torrentis Abonæ
Posthabitæ sordent ripæ: o dulcissima vati
Materies! neque enim ex alio sibi fonte furores
Effinxit, Macbetha, tuos; cùm occurreret atris
Saga ministeriis, tristique horrenda repleret
Tesqua sono; aut geminâ cùm pridem cæde madenti
Dira tibi speculi auguria, et rivalia regum
Spectra futurorum, et longus splendesceret ordo.
Quin age, ne serâ hîc quondam sub nocte, viator,
Avia deflectas vestigia; nec, face clarâ
Si micat accensâque volat vapor igneus aurâ,
Infido te crede duci; solet ille malignam
Lampada per dumos, per deformata perenni
Stagna situ trahere, aut fœdis loca lurida monstris.
Illic, si qua fides, obscœnâ Chelpius ulvâ
Tecta facit, cui cura lacûs, ingentiaque undæ
Imperia. O invise Geni, tibi sæpe sonantes
Per Schiæ scopulos, sanctæque in litore Childæ
Multa pias mater lacrymas effundit, inopsque
Rostra dolens avulsa et fractos navita funes
Te sævum in solâ sedet execratus arenâ.

O tandem hæ valeant nugæ; quid inepta moramur
Somnia? quid si rupta polo cecidere sereno
Fulgura, si vultu cœlum Boreale rubescat
Sanguineo, ardentemque fluens vapor ambiat æthram?
Non ideo populorum istis concurrere signis
Arma vides accensa; neque hinc devota tyranni
Colla tremant; soliti non cesset carpere luxûs
Gaudia, Sarranoque metus componat in ostro.
Quid ferrugineos paullum si Luna rubores
Induerit, Phœbusve oculis subduxerit orbem
Nube laborantem piceâ, latève cruentâ
Cæsarie rapti arserunt per inane cometæ?
Servat adhuc natura vices, solitoque recurrunt
Tempora circuitu, magnis neque terra dehiscit
Motibus, aut rupti casura est fabrica mundi.

Ergo animum intendas vero, rerumque latentes
Quære oculis causas; felix, qui pocula fonte
De Sophiæ, qui, dia, tuos libaverit haustus,
Religio! neque enim exterrent simulacra cerebri
Irrita; nec vacuâ refugit formidine pectus
Solicitum; dum, magne Deus, tua provida certo
Cura regit mundum imperio; tuus astra polumque
Et terras, variis tuus annum temperat horis
Spiritus, atque almis complectitur omnia pennis.

SUI DISSIMILIOR FIEBAT QUOTIDIE.

Western. A. D. 1784.

Lugete, o veneres facetiæque,
Lugete, o pueri aureæque nymphæ,
Et quantum est hominum venustiorum,
Et quantum est hominum jocosiorum!
Marcet forma; fugit levis juventus,
Festivusque perit jocus, salesque;
Risus pallidulo perit labello;
Fugit candida lux, ruunt tenebræ.
Quid flagrans nitor, aureusque fulgor
Frustra nos juvat? occidemus ultro;
Idem sol aliis pari caducis
Surget luce: quid irritis fugacem
Votis et precibus sequi juventam, et
Conamur manibus tenere frustra
Lapsam? Sisyphio labore saxum
Ingens trudimus; at sonante raptim
Vi devolvitur, et ruit dolentes.
O vanus dolor! o labor novandus!
Quis vitam penitus beatiorem
Jactat, dum canit, et scyphos inumbrat

Festivè redolentibus corollis?
Lætis cura subest comes, premitque
Junctus gaudia luctus: o voluptas
Mater tristitiæ, tuus brevis flos
Fulgens deliciis honoribusque,
Fulgens versicoloribus figuris,
Invitatque oculos, rapique poscit.
Quò jam gloria? quò nitens colore
Ascito facies comæque pulchræ?
Sordescis senio gravi, jacesque
Fallax umbra tui, procis relicta.
Anguis pelle novâ novoque cultu
Exultat nitidus; solent renasci
Hortis vere suo rosæ: at brevis lux
Nobis cùm semel occidit, sepulcro
Oblitos sopor, heu! perennis urget.

O quæ gaudia nostra devoratis,
Horæ, quæ omnia nostra devoratis,
Horæ pennipedes, mei dolores,
Paullùm sistite: vos rubente mane,
Vos tristissimus Hespero cadente,
Vos per dulcia Thamesina rura,
Nequicquam queror. O tenete cursus,
Dum sacrasque domos, et arva læta, et

Turres, et latebras amœniores,
Æqualem et studiis chorum fideque,
(Nunc desiderium piamque curam)
Spectans ore oculoque luctuoso,
Supremum doleo; o tenete cursus,
Horæ pennipedes, Deæ fugaces!

* ——— MAGICAS ACCINGIER ARTES.

Pepys. A. D. 1794.

UNDE novus tremor hic terræ? quo cinctus amictu
Turbinis obscuram noctis meat horror ad aurem?
Agnosco, propiore Deâ, crinalia vittæ
Sibila, vivarumque canum formas ululantes.
It Triviæ desuetus honos: quas exul ad oras
Nunc saltus, Diana, tenes? Quove arbitra flectis,
Luna, sub axe jugum? Quæ conscia saxa tuorum
Carmina jampridem didicere antiqua sacrorum?
Massylasne colis cautes, et Atlantos arenam?
Incola quà magici tua tympana concitat æris
Maurus, opem tibi, Luna, ferens; utcunque videris
Mole tenebrosâ triplices subducere vultus.
Nam neque ad Æthiopas virgâ Nilumque latentem
Jampridem Chaldæus ovat, nec Colchidos herbas
Spargit ab ignifero Medea volatilis axe.
Emathiæ siluere apices; nec tristis Erictho
Sistet iter fluviis; quoties sensura laboras
Arcanum ferale, luposque, canumque furores,
Arbitra et excitas Styge cantu subjicis umbras.
Jam neque Canidia Esquilias rumore sinistro

Territat, aut pueri impastas in philtra medullas,
Et virus lunare sacro despumat aëno.
Non vinclis exuta pedem, et vallata colubris,
Infernæ Veneri feralia licia nectit.
Armigeræ vicere manus; nil profuit Orcus,
Aut conjurato devotus ab aëre Dæmon;
Sacra nec Archimagi commercia; nulla piorum
Errores equitum, vel nexu deses inerti
Circeique dolis Armida heroas amoris
Continuit, flammis Ereboque accincta magistro.

Subter Hyperboreos apices, quà frigida cœli
Zona redit medio porrecta sub axe Bootæ,
Quà semestre poli superimpendentis opacum
Interiore diem gyro trahit annus in unum,
Regna æterna gelu, quà septem extrema trionis
Vim stabilem oceani premit aura nivalibus undis,
Montibus alternas stringit Lapponia valles.
Clauditur infernæ sedes ibi noctis, et umbræ,
Reginæque Hecates; ibi enim regione fugatas
Terrarum sibi collegit vis mystica nubes.
Spiritus ætheriâ quis vectus turbinis alâ,
Pennipedem brumam, et solidas ciet iste tenebras?
Scilicet in profugas equitat caliginis oras
Saga ministeriis intenta; tonare videbis

Culmina pinifera oceanique sub impete molem:
Vincula dissiliunt hiemis; compage solutâ
Collisas glaciale soli fluit æquor in undas:
Fit sonitus stagnis crepitantibus, et vaga passim
Insula composito solidum mare gurgite torquet.
Interea toto non secius aëre pugnam
Conseruere acies flammantibus eminus armis,
Bellorumque metu regum inscia corda fatigat
Auroræ borealis agens præludia cœlum.
Illa novas referente vices it prævia soli
Luce, potens longâ lunæ sub mense magistræ
Sistere damna, vel errantes sine lege cometas
Imperiis frenare suis; utcunque boatu
Tympana contremuere, silent elementa chaosque,
Signoque accurrit Geniorum serva potestas.

* Αὐτὴ δ' ἐφ' αὐτῇ πλεῖστα κέκτηται καλά.

Puller. A. D. 1790.

Cum frontis nitidam, frontis amabilem,
Instruxit propriis Phyllida honoribus,
Crinem, lumina, dentes
Ornans plus solito, Venus;
Miraris tenerum connubii torum
Quòd nunquam subiit, quòd roseam petunt
Nunquam vota puellam,
Et suspiria amantium.
Heu! rapto quoties spicula pectori
Spectantum inseruit fervida, quot graves
Movit forma dolores!
At vix ambrosiæ doment
Luctantes juvenum blanditiæ sinus,
Vix ardor gremio ferveat intimo,
Quin insana repellat
Flammam corde loquacitas.
Frustra suaviloquo lumine gaudium
Accendit, teneris non sine risibus;
Vultus si quid amandi,
Si quid fronte sedens Amor

Possit flexilibus vincere retibus,
Quæ labro, et tremulis imposuit comis;
Linguæ fulmina solvens,
Solvit, quicquid inest sinu
Percusso juvenis, voce, cupidinis.
Dum mordet salibus, dum fera concitat
Phyllis jurgia, languet
Frontis purpureum decus.
Quid si lumina, si commoveant genæ,
Dissolvit teneros lingua cupidines;
Nec vult sponsus iniquum
Stridorem juvenis pati.
Ut crines propriâ luxurie micent,
Ut labro ambrosius ros niteat tuo,
Linguam comprime, Phyllis;
Sic tu præniteas Venus.

AGNOSCO VETERIS VESTIGIA FLAMMÆ.

W. Frere. A. D. 1794.

Cui semel Idaliâ violârit corda sagittâ,
  Vividus æterno vulnere torquet Amor;
Dum raptim mediis inolescit flamma medullis,
  Imaque per tacitus diditur ossa calor;
Dumque latens venis alitur letale venenum,
  Ipsa favent morbo nescia corda suo.
Ah! fuge femineis puer inconsultus ocellis
  Obvius, heu! fatis obvius ire tuis.
Nec te ridentis capiat pellacia Divi:
  Prætexit vigiles risibus ille dolos.
Si semel imbiberint lentum tibi virus ocelli,
  Intima conceptâ peste medulla furet.
Excute Nesseam lacero de pectore tabem;
  Hærebit costis arctior illa tuis.
Tu licet ad Scythiæ glacialia transfugis arva;
  Sævit ad extremum non minùs illa polum.
Aut vagus ad Libyæ sitientes curris arenas;
  Gliscit vicino fervida sole lues.
Pratorum fugis illecebras et vallis amœnæ,
  Ruraque colloquiis apta cupidineis;

Et lustrans deserta, gravi stimulatus amore,
Fallere vis longâ numen, inepte, fugâ:
Improba te Lalages sequitur ridentis imago,
Voxque adeò auriculis nota loquentis adest.
Nusquam tutus eris: sin atria sancta subibis,
Et veteri tristes religione domos;
Castam devoveas æternâ lege juventam,
Cæcaque sacrati carceris antra colas:
Inter at antiquæ nigrantes ilicis umbras
Sub gelido tacitus pectore vivet Amor;
Inter et exanimes statuas, monumenta piorum,
Et toties flexo marmora trita genu;
Luce iterum solitâ furtim effulgebit ocellus,
Ille diu sacris languidus excubiis.

SERMONI DEMUS OPERAM.

Canning. A. D. 1780.

Sermoni, heu! nostro, multumque loquentibus ultro
Hoc vitium est; dictis mordacibus, et sale nigro
Absentes cessant nunquam quòd lædere amicos,
Atque adeò alterius vitiis illudere læti,
Ut sua respiciant nunquam mala: præterea quòd
De nugis agitur, quales contemnere mavult,
Quàm scire, egregium quisquis sapientis habere
Nomen avet: "Quænam audisti nova?" (Delia probris
Læta rogat, chartâ mendacior ipsa diurnâ;
Virginibus quædam ex illis, quibus invida vultum
Annorum series turpavit, et atra senectus
Innuptis tandem obrepsit; quibus una voluptas
Lædere, et insontes falsis maculare puellas
Criminibus;) "Quænam audisti? De Phyllide nunquid?"
Cui (pariter quam durus Hymen vota usque ferentem
Luserat, invidiâque etiam par Debora, et annis)
"Num Phyllis peccavit?" ait: tum Delia palmas

Ad cœlum tendens utrasque; "O candida virtus,
"Quando iterum terras vises? O forma venusta!
"Vana boni species! nostras, cœlum, accipe grates,
"Quòd non pulchra nimis, primo nec flore juventæ,
"His ego temporibus, nec tantùm ætate laborem.
"Nec sum adeò informis tamen: at pulcherrima Phyllis
"(Fama volat, soli sed non ego credula famæ)
"Phyllis habet natos, casta illa, pudica, gemellos."—
"Proh geminos! falsa ut veris quisque addit! ego autem
"Credula dimidio tantùm, quodcunque per urbem
"Fama serit: quin sunt fucata Amaryllidis ora,
"Crede mihi, falsæque comæ: sed, (proh dolor!) ipsa
"Horresco referens, modò quod narravit amica
"Parthenia infandum; maternos nocte penates
"Flavia cum servo fugit."—"Proh tempora! mores,
"Heu! quàm mutati à nostris: jam nulla decori
"Virginibus cura est, reverentia nulla parentum."
Talibus inter se gaudent sermonibus uti
Fœminei sero semper sub vespere cœtus,
Dum Theæ libant fumantia pocula: at ille
Elysio Divûmque fruatur nectare, quisquis

Intulit his terris primùm, et perfundere lymphâ
Fragrantes docuit frondes. Te mille parentem
Fabellæ species, opprobria mille fatentur,
Thea; tuo circumvolitant nascentia fumo,
Multaque delituere imis mendacia poclis.
Quinetiam ipsa tuos captans fit fortior haustus,
Adquiritque novas rediviva Calumnia vires!

Hoc agitat quamvis muliebris lingua, quid autem?
Nilne aliud dicunt homines? non seria vanis
Immiscent ludis? Libris, veterumque sophorum
Doctrinis incumbere amant, et quærere quale
Sit virtutis opus, quæ rectæ munia vitæ,
Et quæ Religio doceat? Nil scilicet horum
Dignum voce putant: his præceps alea cordi est;
Pellicibus, vel equis, pretiosis tempora curis
Insumpsere; dies transit; tum rite Lyæo
Dant hilarem noctem: mox stertunt mane supini,
Dum per declivem rediens sol currit Olympum.

Ast ego cum lectis potiùs conjunctus amicis
Rura colam parvosque lares: ibi rite sacratis
Musarum studuisse choris, et carpere flores
Doctrinæ, aut hortos inter nemorumque recessus
Cum Cicerone loqui, sanctosve audire poëtas,
Colloquioque frui dulci contingat; ut olim

Ille pater patriæ grata haud ignobilis otî
Gaudia carpebat, doctumque Platona secutus,
Egregiis usus sermonibus inter amicos,
Virtutis monstravit iter, veterumque sophorum
Præcepta evolvens, linguâ illustrata Latinâ
Reddidit, invenitque gravis medicamina luctûs.
Talibus o ego colloquiis sic quærere verum,
Et rerum arcanas penitus dignoscere causas
Semper amem, et veræ mores ediscere vitæ.

ACTÆ NON ALIO REGE PUERTIÆ.

Hallam. A. D. 1795.

Qualis ubi invisi fugit retinacula claustri,
  Purpureo exultim sole renidet avis;
Mox dominæ assuetos desiderat exul amores,
  Nec vaga libertas, nec sua silva placet:
At memor, at læsis iterans lugubria pennis,
  Pervolitat solitas irrequieta fores.
Sic puer, instanti quem per loca conscia Phœbo
  Sustulit altrici mater Etona sinu,
Respicit Henrici sedes, et nota revisit
  Flumina, ad Aoniam non taciturna chelyn.
Sæpe adeò memores pietatis pignora nati,
  Et grata ad veteres dona tulere lares.
Marmore hic Henrici jussit spirare figuram,
  Addidit antiquis hic nova templa focis.
Ille libros, res ille antiquæ laudis et artis,
  Quo tibi doctrinæ promoveatur honos.
Nunc quoque, nunc animos alio sub sole fideles
  Servat, et eximias mittit* alumnus opes.
Ecce tibi heroum Persis monumenta suorum,
  Ecce, tibi indigenas tradit, Etona, lyras.

* *Mr. Pote.*

Accipe, sancta Parens; nî me mea somnia fallunt,
  Hinc alia est serto palma futura tuo.
Necnon ipse, pari quondam pietate calescens,
  Huc, licet abfuero corpore, mente ferar.
Vellem ego maternis recubare diutius ulnis,
  Dilectâque vagus nectere valle moras.
Vellem ego. Sed fortuna vetat, sed serior ætas;
  Amplior est nostro scena terenda pedi.
Avocor. Ah! quanta in nostram patet area sortem;
  Prætrepidat dubio mens agitata metu.
At nemora hæc circum erranti, quæ nocte silenti
  Sæpe olim aërias obstupuere fides,
Dulcis amarities curarum in pectore surgit,
  Nescio quid mœstum, quid mihi suave movens.
Hîc primùm socialem animus spiravit amorem,
  Hîc cithara imbelles reddidit icta sonos.
At tu qui placidos mordes, Thamesine, recessus,
  (Sic nunquam anfractus deserat unda tuos)
Sis vigil arvorum custos; pluresque quotannis
  Ingenuo annumerent rura propinqua choro.
Jamque, diu puero sedes mihi cognita, (vitæ,
  Heu! parte abripior sic meliore meæ)
Jamque vale; te sæpe piis mea lumina votis
  Respicient: carum nomen, Etona, vale!

- - - - - Ὃς ἀναίτιος ἄλγεα πάσχῃ
Μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων.——

Dalkeith, A. D. 1789.

Cur sic dehiscat motibus intimis
Quassata tellus? Cur rapidi micant
Ignes per auras? Cur Sionis
Sancta adytis tremuere templa?
Quis jam tenebris eripuit diem
Obscurus horror? Sanguineis rubet
Sol ipse guttis, occupatque
Nox piceos tenebrosa cœlos.
Ruptis sepulcri spectra repagulis
Summittit Orcus sedibus intimis
Excita, sanctorumque manes
Attonitam volitant per urbem.
At, at, nefandum quid potuit nefas?
Eheu! Jehovæ Filius occidit,
Nostramque peccantum salutem
Innocuo redimit piaclo.
Hunc sæva non convicia, nec minæ,
Non insolentis militis impetus,
Nec mortis instantis dolores
Corda Deo stabilita terrent.

At ille morti fit modò debitus,
Tandem futurus victor; et inferis
Paullùm moratur, jam supremum
Sub pedibus domiturus hostem.
Quò, Mors, potestas? Quò stimuli tui?
Quos fert triumphos, quam sibi gloriam
Cognatus Hades? Nunc doletis
Imperii veteris ruinam.
En, quà resurgit morte potentior;
Nec usque dignus sub penetralibus
Dormire terrestris sepulcri,
Clarior haud humili volatu
Nativa visit sidera, et assidens
Dextræ Jehovæ, supplicium suis
Avertit, et proles parentem
Morte suâ precibusque mulcet.

EGERE VATES, ET SCRIBERE COGAS.

R. Smith. A. D. 1788.

Halat in apricis hortis rosa dulcior, almus
  Quam Titan, placidi quam Jovis aura fovet;
Hâc comptas ornante comas, pulcherrima virgo
  Intererit festis pulchrior inde choris;
Hæc etiam sacrâ suaves miscebit odores
  Cum myrto, Paphiæ rite dicata Deæ:
Non secus illustri florentior auspice surgit
  Callida principibus Musa placere viris.
Hospitio gaudens Hieronis, Pindarus audax
  Grandiloquæ aptavit nomina magna lyræ;
Carmineque Eleis palmis potiore, superbis
  Cum dominis claros nobilitavit equos.
Dicitur in Phariâ lusisse Theocritus aulâ
  Doride, Naïades quæ docuere, lyrâ;
Pocula moverunt lætam Mareotica Musam,
  Moverunt risus, o Ptolemæe, tui.
Ennius ipse pater dulces Aganippidis undas
  In Latios amnes et sua rura tulit;
Grandius at sonuit, simul ac patronus, et hospes
  Mandavit poto bella canenda seni.

Scipiadæ focus, et communis cœna Terentî
Finxit in urbanos verba diserta sales.
Cùm Maro cantaret formosam Amaryllida, vires
Ingenio Tuscus suppeditavit eques;
Mox etiam insonuit plectro majore, sub altis
Cæsaris auspiciis arma virumque canens.
Flaccus et instabilem Cynaræ mœrebat amorem,
Cùm fluerent inter mollia vina dies.
Sed neque sola suis arrisit Græcia Musis,
Nec sola ingeniis hospita Roma suis:
Hîc etiam ingenuæ sub nutu Cæsaris artes,
Hîc locus Aoniis hospitiumque choris;
Hîc humilem invîtant studia ad sublimia Musam
Præmia regali nobilîtata manu;
Invitentque diu! tantùm o sit digna, nec unquam,
Optime Rex, laudi desit Etona tuæ!

‡ NULLIUS AGRICOLÆ CULTU STIRPS TAM DIUTURNA,
QUAM POETÆ VERSU SEMINARI POTEST.

Bayley. A. D. 1795.

Blandius fusum reticente Cauro
Enitet cœlum, veterisque silvæ
Floreo halantem Zephyrus susurro
Ventilat umbram.
Quisquis es Phœbo nimius viator,
Nec latex lentum trepidans, nec herbæ
Rore vestitæ alliciant quietos
Carpere somnos.
Ira sopitæ gravior procellæ
Incubat luco, labefacta nutat
Pinus, et quassâ revoluta terrâ
Sternitur ilex.
Multa nec silvam Dea; nec vetustas
Sacra defendit, simul incitato
Proruit fatum pede; nî caduca
Rore Heliconis
Pieris tingat folia, et recentes
Imperet soli reserare flores:
Illa ventorum rabiem, et tonitrus
Ridet inulta.

Sic et incestos fugiens amores
Virginem laurus (modò nympha) famam
Servat, ævorumque capax perenni in
Carmine frondet.

Sic et Idæo rosa monte pallens
Sauciæ sensit Veneris cruorem,
Sensit, et vultu erubuit novato
Conscia luctûs.

Quin et argutos ubi blanda quondam
Musa Vallero increpuit canores,
Myrteam dulci lacrymâ Cupido
Consecrat umbram.

Sæpius primæ sub amica noctis
Immorans illic, dominæ fluentes
Laudet et crines, humerosque pastor
Laudet eburnos.

Dumque reclinem tegit illa vatem
Umbra Miltoni celebrata plectro,
Assidet rapto Genius, soporum
Mente veternum

Exuens: illi reserata cœlum
Atria, ac mistas acie phalangas,
Et levi sphæram harmoniâ vibratam
Pandit ovanti.

Θεραπευτέον τοὺς Θεούς.

Chr. Bethell. A. D. 1791.

VERUM age, qui magnum dubitas regere omnia numen,
Vane homo, quæ te fallit adhuc sententia? circùm
Omnia contemplare oculis, victusque fatere
Esse Deum. Neque enim rerum hic mirabilis ordo,
Nec tumida alternis et subsidentia rursùm
Æquora, nec mediâ peragit quæ pallida nocte
Luna viam, aut rediens sol rebus luce retectis,
Nec tempestates variæ (seu frigida cano
Bruma gelu, æstivis seu fervet solibus aër)
Graie, favent, Epicure, tibi. Quin rebus inesse
Major adhuc testis numen meliorque fatetur
Humani natura animi, quæ se quoque cœli
Progeniem jactat, magnumque per omnia clamat
Ire elementa Deum, et justo dare numine leges.
Ergo umbras sequitur varias portentaque vana
Religio; quà terra nives æternaque perfert
Frigora, quàque vagi sitientes inter arenas
Afri inculta tenent, vel quà Sol lumine lustrat
Occiduo, vel quà terras oriente revisit;

Omnibus est idem sensus. Te, magne Jehova,
Te Scythicæ gentes informique India cultu
Prosequitur, quamvis ululatibus infremat aër
Horrendis, quamvis distortis artubus omnes
Viminei ante aras saltant et limina Divi.

Hinc varii veterum ritus, et inania sacra;
Hinc nemore in medio aut altis in collibus olim
Oblatæ tibi, Bele, dapes: hinc numina falsa,
Omnigenæque feræ, et sævis satura anguibus Ibis,
Ad Nili ripam et pingues uligine campos
Culta priùs: neque enim terram latrator Anubis
Ubere ditavit gremio; tu solus honorem,
Magne, refers, tu vota, Deus; tu rura Canopi,
Plenoque undantes fecundas flumine campos.

Necnon te Druidum cultus, atque effera sensit
Religio; nam sæpe cavâ in convalle sub umbras
Silvarum horrendas, sævæ penetralia Monæ,
Vidit Luna (nefas) humano sanguine Divos
Placari, scissisque comis ululare ministros
Per nemora, et furias saltanti accendere turbæ.

Quinetiam, Æthiopum in campis et litore sicco,
Vela procul cernens labentemque incola puppim
Oceanum ventosque vocat; si forsitan alma
Tempestas pelago incumbat, sævamque carinam

(Quæ patriâ dulcique domo Zaaræque beatis
Finibus avellat miserum, et cùm conjuge natos
Servitio trahat addictos) voret æquore vortex.
  Extremos etiam populos divisaque lato
Oceano regna, et crebris freta consita terris,
Plurima longinquo quà tollitur insula ponto,
Quid memorem, quoties Divos cœlumque fatigant
Effusæ ad bellum gentes; quas omnis euntes
Turba ministrorum votis diroque ululatu
Prosequitur? Quid, qui noctu se sternere puram
Ad Lunæ faciem, dubiæque hinc omina pugnæ
Ferre solent? aut qui ad tumulos carchesia vini
Heroum, plumis et torto crine superbi,
Spargere amant, veterumque umbras mulcere parentum?
  Hæc adeò, quamvis tenebris immersa, fatentur
Te, tua sacra, Deus; nec, cùm præsumere gaudet
Elysias Indus sedes, (ubi fida recurret
Sponsa viro, et catulus vestigia nota sequetur,)
Nescius æternæ vitæ est; juvat umbra futuri
Scilicet, et vacuam ludunt insomnia mentem.
  At non quà sacri posuit vexilla triumphi
Christus, et edixit populis Messia salutem,
Non illic animos ad ritus ducit inanes,

Dira superstitio, non stratæ in pulvere gentes
Numina falsa colunt. Salve, Spes una piorum,
Sacra Dei soboles! per te, Messia, reperta est
Pura fides, tu primorum commissa parentum,
Magne, luis, scelerumque absterges sanguine labem.
Ergo erit illa dies, cùm jam non horrida ritus
India, non sancto jactans se Mecca sepulcro
Te, Mahumeda, colet: soli tibi, maxime, gentes
Demissis genibus laudes et supplice voce,
Christe, ferent; Solymasque ex omni parte reducti
Isacidæ patriam redivivaque mœnia cernent.
Tum fusci reges ad magni templa Jehovæ
Linquentes deserta ruent; populique feroces
Sacra colent, justasque, audito nomine Jesûs,
Component leges, et dulci pace fruentur.
Tum latos inter saltus, et inhospita dirâ
Regna siti, liquidi fontes et flumina viva
Erumpent scopulis: tum demum mutuus omnes
Junget amor populos, diffusaque regna tenebit
Una fides; unus servabit ovilia pastor,
Grex unus, pietate placens et crimine purus,
Divinum sacris epulis memorabit amorem.

* Τίς ὅλον ἀπογύμνωσι καὶ ἐπίδειξί σι;

Keate. A. D. 1789.

Sæpe sub argenteæ Lemures moderamine lunæ
  Saltu pallentes implicuere manus.
Tum lusus magicæ poscunt risusque puellæ,
  Et non invito dant Oberonte jocos.
Sæpe viatoris tali cinxere sub umbrâ
  Rite incantatum blanda corona caput.
Somniat hic magicos, quos nunquam vidit, honores;
  Somniat Idaliis tesqua vigere rosis;
Et fictos rivûm strepitus, atque audit, adempto
  Quale gemens nido dat philomela, melos.
Amotâque tuâ tandem, vaga Phantasi, larvâ,
  Conspicit inculti lurida cuncta loci.
Strix pro lusciniâ est, tetræ pro fontibus undæ,
  Et pro purpureâ sentis acerba rosâ.
Sic tu non proprium sumis tibi, Noxa, colorem
  Et pulchros habitus, et sine labe togam:
Et larvam castæ offusam splendore puellæ,
  Ut facies veræ dissimuletur anûs.
Tales illecebras talesque habet illa figuras,
  Quales quæ Cypriam vestis adornat heram.

Illic pampineo recubans lautissima luxu
  Lætitia, et socio cum Sale ridet Amor.
Illic et Charitum picti Venerisque decores,
  Et comes Idaliæ fida columba Deæ.
Castra tua intramus læti, incautusque venustam
  Mirifico sequitur miles amore ducem;
Nî prius assumptos excussit Pallas amictus,
  Et fis nativâ, Noxa, videnda togâ.
Tum furiæ informem vultum, tum cernimus angues
  Spicula in implicitis exacuisse comis.
Dum malè cognatâ Cædes stipata Rapinâ,
  Ebrietasque ipsis excubat ægra genis.
Tunc et avarities, tunc enervata libido,
  Et violata fides, et temeratus honor.
Te puer Alcides, Virtuti deditus uni,
  Signaque militiæ tempsit inepta tuæ.
Virtus nec vanâ decoratur veste, nec ori
  Falso fucatas induit illa rosas.
Lauta, tamen simplex; totâque in fronte nitescit
  Aurea majestas ingenuusque pudor.

CÆRULEUS TYBRIS CŒLO GRATISSIMUS AMNIS.

Puller. A. D. 1790.

Qua frondentibus arborum sub umbris
Volvens ambrosiam silenter undam,
Decurrit Thamesis per auspicatas
Etonæ latebras, sacramque lymphæ
Humectat gelido liquore vallem;
Hîc dum flumine Pallados quieto
Rorat castæ aditus, Apollinisque
Præterlabitur humido recessum
Cursu blandiloqui, pios adorat
Henrici cineres, adorat arces,
Quas blandâ instituit benignitate
Culturæ penetrale literarum.
Has nunquam fugit; at libens moranti
Dilectas fluvio alluit latebras,
Et per frondiferæ decora scenæ
Circùm ductilibus vagatur undis,
Se furtim vario trahens meatu.
Hîc cùm mascula ludit innocenti
Juxta flumina gaudio (venusta
Nugis) progenies, caput virenti

Exultim Thamesis levat fluento;
Et risu fruitur facetiisque,
Scenam prospiciens Pater decoram.
Seu cùm splendidioris aura cœli
Argutis Zephyri strepit susurris,
Si Musæ puer invocet tenellæ
Ad ripam, precibus calens, favorem:
At voci ambrosio sub amne sensim
Auscultat fluvii pater: sub imo
Confestim gremio elegantiores
Inspirat numeros, et indit almum
Furtim pectore gaudium tepenti
Idem purpureæ salutis auctor.
Tum surgit gelidâ supernus undâ,
Etonam et nitido intuens ocello,
Blandis alloquitur sonis recessum.
" O lene hospitium! o domus venustæ
" Præceptis sapientiæ benignis
" Henrici patriâ sacrata dextrâ.
" Hinc infantia dulce literarum
" Ediscit studium; hîc juventa subter
" Mentem præcipit æmulationis
" Flammam crescere, et excitare justo
" Doctrinæ illecebras sequi calore.

" Has dum flumine murmuro per arces,
" Quà ripis vacat otio juventus,
" Quàm pura in gremio emicat voluptas!
" Semper Pierides, pudica semper
" Hâc fundat documenta sede Pallas,
" Et dum Religio sinus fideli
" Accendit face, vindicet superbum
" Etonæ domus ordinem per annos."

‡ ACTÆ NON ALIO REGE PUERTIÆ.

W. Herbert. A. D. 1795.

En, ubi marmorei reclinis ad ora sepulcri
  Hæret in excubiis triste misellus Amor:
Ut placidè mœrens gelidam complectitur urnam,
  Humida dum fidis saxa rigat lacrymis,
E cinere exiguis queritur natura susurris,
  Vivit et in tacito conscia flamma rogo.
Dulce super bustum est rapti lugere sodalis,
  Et dare dilecto suaviolum tumulo;
Ipsaque per trepidos delabens lacryma vultus
  Illecebras suavi miscet amaritie.
Tupia ut tacitè malo suspensus ab alto
  Spectat adhuc patrios, dum sinit hora, lares;
Quà sociis olim sub amatâ molliter umbrâ
  Suetus erat furvo luxuriare choro!
Galliam et è puppi lento languore Maria
  Quærit avens, oculis persequiturque suis!
Ingemit, ut colles fugienti et saxa recedunt,
  Primus ubi in tenero pectore serpsit amor;
Mnemosyne, lapsas recolens dulcedinis horas,
  Languet deliciis emoriturque suis:

Suave tremunt sensus, et amabilis ingruit horror;
Stat sua cognato gratia cara solo.
Scilicet antiquis inter loca cognita ludis
Stringuntur tacitâ religione sinus.
Quis tibi jam sensus, qui subrepentibus annis
Hospes Etonensem visis amate larem?
Dum tenerâ lustras penetralia culta juventâ,
Olim deliciis conscia rura tuis.
Mens ut amicitiæ, luctu resoluta, priori
Largitur gemitus lacrymulamque brevem;
Seu molli desiderio sublapsa relanguet,
Aurea seu libat somnia phantasiæ.
Primævi redeunt blandâ sub imagine lusus,
Et cari, longum qui siluere, chori.
Nonne tibi, notos ubi permeat aura recessus,
Ebria mellito vulnere corda tremunt?
Nonne inter primis arva insignita Camenis,
Gliscit adoptivo pristinus igne calor?

MAGICAS ACCINGIER ARTES.

Bayley. A. D. 1794.

Lapponæ subter tenebras, atque Arctica semper
Horrida concretis nimborum montibus arva,
Silvifragis ubi Caurorum sternuntur ab iris
Culmina pinifera, atque ægrâ stridentia mole
Frenantur maria indigenæ torpore pruinæ:
Illic, ut perhibent, nive consita tecta domorum
Saga supervolitat; Dominæ famulantur eunti
Conscius ipse æther et turbinis ignigenai
Fulgura crebra, laborantisque ala ardua noctis.
Olli sacrâ herbâ, ac magicis oppleta venenis
Zona hæret lateri, queîs, ut data copia, sumtis
Temperat infernos latices spumantis aëni.
His addit candentis apri de viscere volsa
Pinguia, brumalis spatio jam flaccida somni:
Addit et infixo in dorsum bacchantis ab œstro
Cervi manantem rabiem, atque effossa sepulcris
Imis corpora, et in putrem liquentia tabem.
Exin sensuris torvo demurmurat ore
Verbum immane Notis; simul incita mugivere
Tympana; dissiluere simul compagibu' ruptis

Jussi orbes, et magna capacis mœnia mundi;
Turmatimque elementa, avido certamine pugnisque
Illisa, aërio sursum ingemuere tumultu.
Tempore puncto igitur, Neptuni roscida regna
Plangere, cœlorum tonitralia templa superne
Fervere, et horrificis stridoribus indupeditum
Ætheris aërium mare, et indignantia nubes
Bella ciere inter sese clypeata videbis.
Præterea nimborum equitatis desuper alis
Imæ protelò pervolgant avia noctis
Nictantes ardore faces flammataque spicula
Astrorum nutante polo; quippe ipsius omnis
Lunai mussavit honos, aurêique nitores.
  Scilicet ad tantas olim iras præcipitem dant
Numina læsa Magam, prece nî placetur emaci,
Et pia grassantes exurdent dona furores.
Quin stellata iterum liquidi laquearia cœli
Purpureos vegeti depascunt ætheris haustus,
Et pulso horrore, atque hiemalis vortice belli
Perfundit bibulam integrâ dulcedine terram
Sol pater, et placido Autumni convestit honore
Consita luce juga, æternasque aspergine valles.
Ne tamen alata hinc muscarum secla frementem
Cervum dilacerent, strepitantique agmine versent,

Sola hæc Lapponi studia, ut laxis glaciei
Compedibus, sedet ad scopuli pendentis in undis
Lætum apicem, et miratur aquæ liquidissima regna, et
Ridenti fluere alternum vertigine pontum:
Tum quondam instaurat sagæ pia vota, precaturque
Ut remoram externas vetet impediisse carinas.
  O stultæ errorum gentes, Acherusia vita,
Impia quas torquet rectâ ab regione viarum
Ista superstitio; quarum æterno laniatu
Horrorisque metûsque et acerbo volnere noctis
Exagitat, vivo et sepelit corda obruta busto.
Illa et Graiorum horrenti virtute superbas
Menteis fregit, agens vim religionis opacam,
Illa et inauditas Romana per oppida voces
Increpuit, domitasque nece excantare favillas
Ausa est Pyramidum caligine, et orgia pacto
Concelebrare Erebo, atque ipsis dominarier umbris.
Donicum Hyperboreos saltus expulsa fatigat
Immani imperio, et magicos induta tenebras
Ingenia occæcat populorum, nec rationem
Lumina præstrictæ patitur præpandere genti.

ADMONITU LOCORUM.

Frere. A. D. 1787.

Quo sensu antiquas hospes perlustrat Athenas,
Strata videns passim fana, sepulcra, domus!
Aut vix Romanam retinentia mœnia pompam,
Templaque barbaricas non bene passa manus!
Cuncta obit admirans oculis, passimque vaganti
Nunc trepidant sacro percita corda metu;
Nunc gemit antiqui miseratus nominis umbram,
Temperat et lenis gaudia mista dolor.
" Ergone," ait, " veteres artes operumque labores
" Excelsasque ædes una ruina premit?
" Hîc Gracchi, hîc spissâ circùm plaudente coronâ,
" Tullius intonuit libera jura foro.
" Hîc celebrans claros solenni more triumphos
" Consul quadrijugis nobilis ibat equis."
Inde loca heroum vel nomine clara sophorum
Observans tacitâ religione colit.
Mens nempe ipsa memor, quo nescio percita motu,
Hos monitus viso sentit inesse loco.
Quo pariter sensu, longo post tempore, alumnus
Jam senior campos lustrat, Etona, tuos.

Scilicet hinc turres venerandaque tecta tuenti
  Lætitia (at modico tincta dolore) subit.
" His," ait, " in campis meditatus, sæpe vocabam
  " Cultor Pierias in nova jura Deas:
" Sæpe etiam ludo spatia hæc celebrata fremebant,
  " Sive trochus, baculo seu levis icta pila est.
" Durato incisum testatur robore nomen,
  " Quasve tenet fidas sculpta columna notas.
" O felix, nova cui proles assurgit, Etona,
  " Perpetuumque recens læta juventa viget."
Sic pius arcano commotus pectora sensu
  Tempora lapsa diu, nec reditura, refert.
At mihi jam dulcesque lares sedesque paranti
  Linquere Pieridum, quid mihi mentis inest?
Scilicet hinc rapior diversæ in munia vitæ,
  Imparilem officiis vimque animumque ferens.
Hei mihi! quæ dicam? faveat modò multa volenti
  Dicere flebilibus mœsta Elegea modis.
Sed desiderio nimiùm mens icta fideli
  Obstupet, ad Musas nec facit ille dolor.
Hos, lector, grati quos scribimus, accipe versus,
  Munera, queîs pietas, qualiacunque, litet.

DEFERAR IN VICUM.

Keate. A. D. 1791.

Felix! Aonii cui sacro in vertice montis
  Labra Aganippeæ proluit haustus aquæ;
Quà sancti vates, et Phœbo digna locuti,
  Serta comis gaudent implicuisse suis.
Hîc, blanda Uranie dum lætas applicat aures,
  Grandia Miltoni nunc quoque plectra sonant.
Hîc qui nunc habilem soccum, nunc syrma potenter
  Induit, et ripis lusit, Avona, tuis.
Hîc etiam magni interpres præclarus Homeri
  Sedem habet in puris, umbra beata, locis.
Scandite jam nostri (si fas) juga summa Poëtæ
  (Non ea vulgari semita trita pede est),
Scandite, siquis inest animis divinior altis
  Spiritus, et vivo qui calet igne furor.
At quibus obscœni subter cœnacula vici
  Paupertas tenues elicit ægra modos:
Queîs nimis insano ne Musa exardeat æstu,
  Temperat admisso fracta fenestra gelu.
O miseri, nocti et tenebris vos tradite: vestra
  Convenit obscuro fœda Camena lari.

Hinc veniunt, quot habet mistis mendacia nugis,
Quot nimis illepidos charta diurna modos.
Hic proceres versu regemque lacessit iniquo,
Nunc grave vectigal, nunc nova bella canens.
Alter venali prostat testudine vates
Principibus, blandâ callidus arte loqui.
Carmine at innocuus tenero languescat amator,
Vulneraque, et flammas, spicula, fata, gemat;
Quin Musa hâc soccum, plantâ hâc induta cothurnum,
Ridiculis tentet seria mista jocis:
Dummodo Religio sit tuta; o dedecus! illam
Nunc petit insulso turba profana sale.
Nequicquam; teli ridet secura pusilli,
Frontis adhuc tollens, nec violata, decus.
At quorsum hæc? tineas ea pagina pascet inertes,
Aut piper, aut vili crustula veste teget;
Aptave potanti, flammam quæ subderet herbis,
Fumiferum bibulo suscitet ore tubum.
Jure etenim tales quæruntur carmina in usus,
Quæ nasci una videt lux, videt una mori.

RIDENS PERCURRAM.

Simons.

Ite procul Luctus, et siccâ tabe medullas
Cura gravis peredens; Stygio quam Cerberus antro
Tartareas inter formas gemitusque dolentum
Progenuit, sævoque tulit Nox horrida partu.
Ite procul, nigris loca quærite sola latebris,
Obscurasque domos, densam quâ verberat umbram
Nocturnis bubo pennis, aut quà aspera saxa
Cimmeriæque horrent piceâ caligine valles.
  At vos æternâ socias qui pace choreas
Ducitis, o lætæ præsentia Numina vitæ,
Euphrosyneque, et dulcis Amor, tuque alme Cupido
Huc ades, et Charites, Zephyro quas pulchra creavit
Purpureis Aurora toris, Cythereaque molles
Edocuit saltus, variisque excellere ludis.
Tuque adeò molli risu crispata retorquens
Ora Jocus, roseoque rubescens Gratia vultu,
Blanda veni; nitidâ qualis sub fronte Juventæ
Ludit, et ambrosio Veneris lascivit in ore.
At mihi (si dignos vobis persolvere honores
Aggredior) vestros, o Nympha, invisere cœtus,

Et miscere choros liceat; sic nulla lacesset
Cura, nec ambiguus peredet præcordia mœror.
At liquido voces argutas gutture alauda
Mane mihi fundat; pennâ dum præpete nubes
Fertur in æthereas, et cantu sidera mulcet.
Aut ubi ab æquoreis surgens sol aureus undis
Eoo rubeat cœlo, per densa roseta,
Perque racemiferas vites me lumine visat
Obliquo radius, pellatque a pectore somnum:
Jamque audire alto raucum sub culmine cornu
Clamoremque canum videor; dat silva sonorem
Sæpe repercussum, clausisque in vallibus Echo
Ingeminat lætas iterato murmure voces.
Quid memorem volucrum per florea rura querelam,
Agricolæve rudes cantus? seu vomere terram
Frugiferam findit, viridis seu per juga montis
Pascit oves, mollem solatus arundine amorem.
Necnon agrestes liceat coluisse catervas
Festivumque chorum; fuscus quà gramine pastor
Instaurans epulas te, frugum flava Creatrix,
Te, Lenæe, vocat, manibus per mutua nexis
Exercens saltus, et dulcia carmina fundit.
Aut, ubi jam siccas insana canicula messes
Torreat, umbrosâ stratus convalle calorem

Æstivi fugiam solis, nemorosaque carpam
Frigora, dum mollem fundit levis unda susurrum
Lapsa per irriguos vario sinuamine campos.
Nunc turritæ arces placeant, turbataque plebis
Murmura; quà fulgens, auroque insignis et ostro,
Picta triumphales agitat sub pace choreas
Turba ducum, gemmisque micant radiantibus aulæ.
Hîc pompa, hîc lepidi risus, et millia vitæ
Gaudia; per somnes juvenis sibi qualia vates
Fingit, ut ad lenes, undâ strepitante, susurros
Sternitur in ripam, viridique recumbit in herbâ.
Hæc, blanda Euphrosyne, præstes; sic vita per annos,
Æterno ceu vere, fluet, jucundaque fallam
Tempora, perpetuis furtim labentia ludis.

‡ VESTRIS AMICUS FONTIBUS.

Hallam. A. D. 1794.

Vos, quæ sub placido Thamesini fonte tenetis
  Perque relucentes avia regna domos,
Naiadum salvete chori; quarum usque capillos
  Lubrica cæruleæ gemmula rorat aquæ.
Vos mihi flumineo speluncas imbre micantes
  Pandite, ubi æstivum distinet umbra jubar;
Vos gelidum penetrale, ubi desuper amne riganti
  Humidior lassos suscitat aura sinus.
Pandite, quo sancto labens Thamesinus ab ortu
  Ditat agros lymphâ nobilitatque suâ;
Deviaque infractam subter spiracula terram,
  Quæ maris occultâ permeat unda morâ.
Ah! neque tum metuam pronos Hyperionis ignes,
  Nec tremet ardenti languida vena siti;
Si liceat vestros mihi perlustrare recessus,
  Et nondum humanos limina fassa pedes.
Namque olim, ut perhibent, fluvialem acclinis ad ulvam
  Candida Naiadis brachia sensit Hylas;
Sensit, et attonitus, "Quis me rapit," ille: loquentem
  Clauserunt thalamis vitrea regna suis.

Hîc sibi Nympharum æternos sortitus amores
  Subter arundineas incola vivit aquas.
Et recubat lentus, quà fracti in tramite saxi
  Propter muscosum murmurat unda jugum;
Nec memor Alcidis, qui duro exercita luctu
  Pectora habet, tantis illabefacta feris;
Cujus Athos vocem, et latè Pangæa volutant
  Culmina, Hylan totâ mente querentis, Hylan.
Felix ille puer! qui curâ exemtus edaci
  Otia agit gremio, Cymodocea, tuo;
Aut nitida instratis ornat spelæa lapillis,
  Quos lux cæruleâ fracta colorat aquâ;
Aut flores metit, in madido gemmantia saxo
  Texturus dominæ serta gerenda Deæ.
Felix ille puer! nec regna revisere solis,
  Nec velit occultos deseruisse lares.

Λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος.

Barnard. A. D. 1776.

Aurora ambrosio decora vultu
Pennas rore levi quatit madentes,
Effulgens roseo nitore fontem:
Leni murmure molliter susurrans
Ambit Ver nimiùm diu moratum.
Cur tanto Boreas fragore sævit?
Huc adsis leve ludibunda passu,
Et tecum Zephyri tepentis auras
Ultro, *Maia*, feras; ubi renatas
Almo flamine vividoque tactu
Submittens violas crocosque, florum
Ridebit vario colore tellus.
Salve, Nympha decens, resume sceptrum,
Et gressus Charitum sequatur agmen.
Surgas purpureo toro rosarum,
Quà circùm Elysio sopore vinctam
Myrtorum supereminet propago.
En, ut segnitiem moræque causas
Natura increpat, et gelu laborans
Nunc (mirum) solito caret tepore.

Omnis freta tuo favore languet
Telluris facies; cadunt honores,
Et Pomona dolet rigere gemmas
Succisas Boreâ, arboresque nudas
Longâ frigidulæ morâ pruinæ.
  Jam jam, dum loquor, aura leniori
Mitescit Zephyro, reduxque Phœbus
Cœlum purpureo serenat ore.
Ipsa instas precibus, benigna *Maia;*
Tuos præcinuere læta cantu
Adventus avium cohors; et agna
Exultans teneram salit per herbam,
Picto quam decoras nitore veris.
Fac, quàcunque tuos pudica flectas
Pulchros ambrosio decore vultus,
Ut Pax adsit, et aureus Cupido,
Blandisque Harmonie benigna Musis
Latè floreat, omniumque corda
Horas præcipiant beatiores.

SENEX MNEMOSYNEN ALLOQUITUR.

Gandy. A. D. 1794.

Si, flammæ monumenta meæ, meminisse corollas,
  Quas nostræ implicuit Lesbia blanda comæ;
Si quid sub patulâ recubantes ilicis umbrâ
  Ducere nos avidâ juverit aure fidem:
Te, Dea, quæ renovas decerptos tempore flores,
  (Si vetus, officio non minus apta tuo,)
Te precor, elapsas horas permitte reverti,
  Et memori redeat læta juventa seni.
Qualiter, occiduus cùm sole revixerit annus,
  Gratior est veri, quòd redivivus, honor;
Blandior est zephyrus, lenesque resuscitat auras;
  Pulchriùs in tenero gramine gemma tumet.
Mens mea non aliter, gelidâ resoluta senectâ,
  Æstu deposito fervere rursus avet.
Fas mea virgineis redeant suspiria mista;
  Fas lacrymæ lacrymis, et sine fraude doli.
O trepidos iterum liceat libare susurros;
  O prope cara olim flumina mente ferar.
Quà dubii alterno dedimus pia carmina voto,
  Quæ suasit pietas mutua, suasit amor.

Dum leviter strepuit, resonumque ad murmura murmur,
Et questum ad questus fida remisit aqua.
Aureus ille dies! at quid loquor? An fuit ætas
Dulcior hæc aliis? mollior hora fuit?
Fallor? an ignotos calamus diffundit honores
Hîc tuus; et multò gratior inde dies?
Quis pudor? accedat nova danda licentia nobis!
Incipe; quod verum si vetat, urget amor.
Dic mihi, quæ toties spem parvam animosque labantes
Somnia lenierunt (vera futura) meos.
At senio torpent animi; nec languida virtus
Facta suis revocat non aliena modis.
Delicias si Musa novas mea carpere nescit,
Ne saltem retro, quippe senescit, eat.
Integra perstet adhuc: quemque olim accendit amorem
Tu senis e memori mente perire vetes.
Ast o, siqua meis captata superbia votis,
Si feci, doleat quod revocare, puer;
Hoc, Dea, (sint leviora mei modò crimina) posco,
Paulisper valeas immemor esse tui.

———————Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Δακρύσας ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο.

L. Way. A. D. 1790.

ARGUIT occultos interpres lacryma sensus,
Indicis et partes, æmula vocis, agit.
Detegit arcanas infantia lumine curas,
Et fletu poscit, quem nequit ore, cibum.
Idem index sensus ætatis pandit adultæ,
Et prodit, pueri proditor ante, virum.
Sæpius hinc vero dum languet pectus amore,
Cura patet madidis testificata genis:
Utque per ætherios nigrantia nubila tractus
Umbratam retegunt, imbre soluta, diem;
Haud aliter, misera occultus qui pectora torquet,
Decipitur lacrymis egeriturque dolor.
Barbaries immota minis, immota querelis,
Agnoscit vires, lacryma blanda, tuas.
Sic quæ ventorum sprevere illæsa furores,
Stillanti furtim saxâ cavantur aquâ.
Ut læsam Æneas tenebris agnovit Elisam,
Lapsa est ingenuis conscia gutta genis.
Pompeii agnoscens Cæsar miserabile fatum,
Oraque fœdatis sanguinolenta comis;

Ingemuit visu, lacrymisque aversus obortis,
  Exanimem, recolens fœdera prisca, dolet.
Hinc ubi funestis lacrymosa Tragœdia pingit
  Heroum aut regum tristia fata modis:
Mulcet adoptivo sensim corda excita luctu,
  Et miras dotes flebile carmen habet;
Mollia in admissos solvuntur pectora fletus,
  Invita et duro lumine gutta cadit:
Lacryma sinceros acuit simulata dolores,
  Et gratum exercet callida Musa dolum.

ORE TRAHIT QUODCUNQUE POTEST.

R. Smith. A. D. 1788.

Est, ubi præruptæ findunt se in cornua silvæ,
Aridaque æstivis circùm loca solibus ardent,
Urbs antiqua, potens, quam Dîs et moribus æquis
Formicæ coluere diu; non mœnia tectos
Circumdant fines, neque propugnacula pontis
Desuper impendent; fractâ testudine (mirum)
Fictilia incrustant totam laquearia gentem;
Una superficies: hinc inde foramine pauco
Est aditus, parvæque intus longa atria plebis
Apparent; teritur diducto semita tractu
Per medium: simul incœpto locus unde labori
Suppetat; aura simul sedes pervadat in imas,
Et cava perpetuo lustret penetralia flatu.
In summo æternæ vigiles ante ora fodinæ
Nocte, die, alternis vicibus sua mœnia servant.
Scilicet hîc populo spes omnis, et horrea gentis:
Hinc sese solantur, et hinc secura sub altâ
Otia agunt terrâ, glacies ubi mitia poma
Abstulerit, mollesque gelu duraverit agros,
Nec quisquam aut altos furtim terebrare recessus

Impune aggreditur, vetitoque invadere passu
Custoditum iter: infractos non acrior hostes
Insequitur Scytha; si quando vel musca procaces
Ludit agens gyros plauditque sonantibus alis,
Sive æstiva culex vacuas prope cantat ad auras:
Illam implorantem dentatâ forcipe custos
Occupat, et morsu elidens levia ossa fatigat.
Hi ludi bellorum, atque hæc præludia martis,
Parva quidem: sin, mane novo cùm tota juventus
Effundit sese, et campos petit agmen apertos,
Sub noctem insidias prædator araneus egit,
Tenuiaque obsessæ opposuit sua rētia portæ,
Aut nidum effosso posuit scarabæus in antro,
Confidens galeâ et piceæ thoracis amictu;
Undique deprenso genus irritabile circùm
Funditur: hæ tergo insiliunt, hæ cruribus hærent,
Cornibus hæ pendent, duramque proboscĭda prensant.
Ille giganteo tenuem conamine turbam
Secum aufert fugiens: veteresque à sedibus imis
Dejicit innitens portas, atque aggerē rupto
Eruit, et vastas devolvit calce ruinas.
Apparet domus intus, et indigesta dehiscunt
Culmina.

Sicut ubi, effractis digito furace placentis,
Crustula (væ! mensis frustra expectata futuris)
Ante diem pascunt oculos mellita profanos;
Nescia non æquo indulget Susanna furori,
Et modò se felemque suum, modò numina clamat.
Tum verò trepidique senes, puerique fugaces,
Et formidantes, dirâ formidine matres
Mirantur miseros supra caput ire maritos.
Quà niger invasor cursu trepidante recedit,
Hæret adhuc, trahiturque sequens, fessumque trahendo
Impedit, et lateri suffigitur improbus hostis.
Ille autem, ut nigram videt increbrescere turbam,
Concidit; insiliunt illi, totumque pererrant,
Armaque scrutantur tenui distantia rimâ:
Deinde locum nacti dapibus, lacerata reportant
Corpora victores, et festo sanguine gaudent.
At tecta interea confusâ squalida mole
Pulveris, et mistis sordent granaria saxis.
Ergo omnis sese assiduâ respublica curâ
Accingunt operi: non illo tempore segnem
Floribus in mediis videas cessare juventam,
Aut terebrare nuces, aut dulcia mella morari.
Una domûs laceræ cura est, labor unus in illâ:

Hæ lapides, hæ ligna rotant, hæ pulvere rimas
Obducunt; aliæ congesta cibaria purgant
Ad solem, et siccant cœlo frumenta sereno:
Nec requies, donec renovatâ sede, petitâ
Fas impune frui per tot dispendia lauro.
Sic ubi, quem vexat damnosa peritia legum,
Justitia exeso victrix nudavit agello;
Ille animi fidens renovat se in prælia, donec
Victorem e laribus lites pepulere secundæ.

‡ CHORUS EX EURIP. HIPPOLITO, V. 733.

Storer. A. D. 1764.

STROPHE.

O QUIS me Deus auferat
Per montium cacumina,
Inter alatas avium choreas
Aurea tranantem validis laquearia pennis!
Quà vix æthere sol meridiano
Altior urget equos,
Superbientes ungulis volantibus.
Litora visam
Prærupta rauci fluctibus Hadriæ,
Cærulaque Eridani fluenta;
Quà desiderio rigent fideli
Ter miseræ Heliades
Amissum flentes Phaëtonta;
Solæque secreto imminentes flumini
Rore distillant liquido nitentes
Purius electro lacrymanti e cortice guttas.

ANTISTROPHE.

Jam nunc Hesperidum ferar
Arguta per rosaria;

Quà puellarum melos in recessu
Monticola arcano ingeminata repercutit Echo.
Illic non maris arbiter profundi
Pandit iter ratibus,
Sacro Deorum limen ambiens salo:
Quà grave cœlum
Vi sublevatum nutat Atlanticâ;
Ambrosios ubi terra pandit
Fructus ætheriis beata guttis;
Nectareusque fluit
Per sancta incunabula rivus,
Delubra regis proluens Saturnii;
Aureisque arbor cumulata pomis
Perpetuo instaurat Superûm convivia luxu.

Ἅπασι τοῖς δεομένοις ἐπικουρεῖν.

Herbert. A. D. 1789.

Musa, triumphali quæ sparsos pulvere currus,
Armatosque duces, et tristia bella celebras,
Desere funestas acies, ubi martia virtus
Languet humi, fusoque humectat sanguine terram.
Non tecum aggrediar belli rudis agmina vates
Indoctis resonare modis; non sola Britannis
Gloria sanguineo decorabitur alta triumpho;
Militiæ non solus honos: hîc lenius ardens
Pectoribus Pietas, circùm cœlestia fundit
Munera; quam populi indignas miserata querelas
Excipit, altricique fovet Britannia curâ.
Hæc placido sedet alma sinu, facilique dolores
Auxilio levat, et tristi dat pharmaca morbo.

Aspice Londini ingentem constructa per urbem
Atria, securos ægris præbentia somnos:
Si quondam arentes urit febris atra medullas
Pauperis, aut cæco nervis infusa veneno
Lenta latet tabes; si morbida tussis anhelat;
Hîc Pietas blando languentia membra cubili
Erigit; illa sinu miseros levat, illa gementes

Audit, et auditos gestit lenire dolores.
  Est ubi terrificis reboat clamoribus ædes
Perpetuos fundens gemitus; sonat aula catenis;
Seu fera bacchatur torvo dementia vultu,
Sive gravi torpet luctu, dum lurida bilis
Incubat, æternisque sinus mœroribus angit.
Ah! miseri, quos error agit! quali obruta nube
Divinæ pars lucis hebet! mors sola dolores
Finiet; hîc saltem, dum corpore languidus hæret
Spiritus, horrendos lenit pia cura labores.
  Hîc celsæ assurgunt turres, quà cæca senectus
(Cui neque purpureâ nitidus sol luce coruscat,
Nec vaga naturæ species; dum lumina torpent
Semper, et obductis horret nox una tenebris)
Hospitio excipitur, tutâque in sede quiescit.
  Parte aliâ, quos, peccati corda inscia, natos
Progenuit secretus amor, quos improba mater
Deseruit, tacitoque fluentem a lumine guttam
Immota aspexit, curâ perfuncta parentis
Nutrit amica domus, tenerosque tuetur alumnos.
Hinc alitur nova progenies, quos aptior ætas
Pro patriâ hostiles doceat prosternere turmas,
Dum virtus, dum membra valent; ubi corpore vires
Effetæ frigent, rursus patria ipsa gementes

Annoso mœrore levat; tutique recessu
Tranquillo exhaustos gaudent memorare labores,
Armaque suspendunt tremulis non apta lacertis.
Sic Pietas, sic dia viges; tecum Anglica virtus
Fundit opem miseris; aliis sit pompa triumphi,
Gloria sit, laurusque, et honori præmia martis.
Tu meliore petis majorem nomine famam;
Tu sanctas colis alma domus, ubi mille decoras
Mente iterant gratâ laudes viduæque senesque,
Te precibus celebrant, te patribus orba juventus.

‡ EX SIMONIDE.

R. Smith. A. D. 1788.

Ventus quum fremeret, superque cymbam
Horrentis furor immineret undæ,
Non siccis Danaë genis puellum
Circumfusa suum, "Miselle," dixit,
"O quæ sustineo! sopore dulci
"Dum tu solveris, insciâque dormis
"Securus requie; neque has per undas
"Illætabile, luce sub malignâ,
"Formidas iter; impetumque fluctûs
"Supra cæsariem tuam profundam
"Nil curas salientis, (ipse molli
"Porrectus tunicâ, venustus infans)
"Nec venti fremitum. Sed, o miselle,
"Si mecum poteras dolere, saltem
"Junxisses lacrymas meis querelis.
"Dormi, care puer! gravesque fluctus,
"Dormite! o utinam mei dolores
"Dormirent simul! o Pater Deorum,
"Cassum hoc consilium sit, et quod ultrà
"(Fortè audacius) oro, tu parentis
"Ultorem puerum, supreme, serves."

‡ NON EREPTA VITA, SED DONATA MORS.

W. Frere. A. D. 1794.

Felix oceani exactos post nauta triumphos
  Quem nimiùm spoliis mersit onusta ratis!
Subdola dum ridet placidi pellacia ponti,
  Et Zephyrus tacitas sternit amicus aquas:
Nec scopuli insidias, nec aquoso Oriona vultu
  Noverit, Æolias pertuleritque minas.
O mihi languidulos modò Cynthia claudat ocellos,
  Et premat ad tepidos me, foveatque, sinus,
Sic animam exhalem, nec adhuc vergentibus annis;
  Hôc mihi supremus spiritus ore tremat.
O ego cùm dominam aspicerem, quàm fortiter inde
  Riderem horrificæ lætior ora necis;
Nec quererer, quòd me properatâ falce resectum
  Mersarent Stygiis invida fata vadis:
Nam neque sic olim senium me triste jubebit
  Seriùs amissis indoluisse rosis;
Nec vetulo vivens juvenilis corpore fervor
  Virginei fastum coget obire chori.
At tibi, quæ teneram luges, pia mater, alumnam,
  Sit desiderio meta pudorque tuo.

Quid quòd adhuc viridi lasciva in flore juventæ,
Et ludo, et lepidis intererat choreis?
Quæ demessa puellari rosa pollice marcet
Invidiâ gremii, Cynthia, læsa tui,
Ah! qualis, quantùmque perit felicior illâ,
Decidua in gelidâ cui coma marcet humo.
Non secus informem vitat peritura senectam,
Et tristes Damalis morte beata vices.
Scilicet et perhibent defunctos corpore Manes
Dilectos iterum pervolitare locos;
Spectraque mortalis aciem fugientia visûs
Lustrare aëriis rura paterna choris:
Ad tacitam vates citharam post fata recurrit,
Insidet et chordis illacrymatque suis;
Corpore liber amans petit oscula nota, Chloësque
Impune ambrosiis excubat in labiis.
Ergo age, pone modum lacrymis: hæc deinde querela
Fac memor insculptâ stet super ossa notâ.
Hìc obitu jacet optato prœrepta, superstes
Dum formœ Damalis noluit esse suœ.

SOLVE SENESCENTEM MATURE SANUS EQUUM.

Bethell. A. D. 1790.

QUID labor, et studium valeat sine fine? senectæ
Otia quid seræ surripuisse juvat?
Nonne gravi fractas jam sentis robore vires?
Nonne animi incerto lumine flamma tremit?
Instent spe læti juvenes: hos excitat ætas,
Hos vigor, et meritæ laudis honestus amor.
Solvis equum, stabuloque abdis; ne spiritus annis
Deficiat, palmas dedecoretque suas.
Nequicquam furit, et rictus ostendit hiantes,
Cùm senium exarmat dentibus ora, canis.
Tu quoque cede locis, senio jam fractus inerti;
Conveniunt annis otia justa tuis.
Labitur ut leni vento ratis, arripe portum,
Nauta senex; dubio nec malè fide mari:
Mox fera tempestas turbatis sæviat undis;
At tibi jam clavo est et sine fune ratis.
Felix qui post cuncta maris discrimina, tandem
Ex alto incolumis litore cernit aquas!
Tunc aliis cursum monstrat, quæ flamina captent;
Quà saxa, et syrtes, quà vada cæca latent.

Castra senex linquat miles, gladiumque reponat;
Ne fallat vanas languida dextra minas.
Laude satur vates, senio obrepente, Camenis
Suspendat tacitæ fila sacrata lyræ.
Quid, rhetor, tibi cum causis? extrudere verba
Cui vix lingua hærens dimidiata potest.
Quid juvat, Hortensi, requiem invidisse senectæ?
Addita sunt capiti quæ nova serta tuo?
En, ubi Timoleon, jam captus lumine, sensim
Consenuit Siculis, non sine laude, plagis,
Audax privatus placidæ indulgere quieti
Commissum imperii sponte reliquit onus.
Hîc, modò servitio quas ipse exemerat, urbes
Ex damnis largas ducere vidit opes;
Audiit hîc memores plausus, hîc vota suorum;
Hîc meritus senium nobile cinxit honor.

HONOS ALIT ARTES.

Hallam. A. D. 1795.

Vallibus Ausoniæ, cùm pulsa Scientia longè
Cesserat, obducens Lethæo cuncta veterno
Spissa diu incubuit nubes, præterque repostos
Virgilii cineres dejectaque limina Tullî,
Doctrinæ et Latiis olim loca sacra Camenis,
Incessit monachorum ordo, dum Roma priores
Flebat adhuc laudes; quæque olim jura triumphato
Euphrati oceanoque dabat, defensa manebat
Reliquiis sanctis, facundi numine ligni.
  At mediæ accipiens præsagia læta diei
Gratulor; incipiunt magni procedere menses:
Eridani circum virides Arnique meatus
It liquidum cœlo murmur. Quis aënea transit
Vestibula umbrarum, præterque incognita soli,
Flammasque, glaciesque, et inhospita mœnia noctis,
Geryonis pennâ* invehitur? quis fervere cernit
Sulphureas Phlegethontis aquas, et flebile litus
Cocyti, et capita alterno liventia morsu?
  Te Charites, Petrarca, tuæ, sequiturque decoro
Melpomene fletu; teneras tua Laura querelas

* *Dante.*

Inspirat: resonant liquido vocalia cantu
Valclusæ nemora, et notos testantur amores.
Eia age, quam cerno pompam! tibi laurea lecti
Serta ferunt juvenes; meritas tibi maxima grates
Roma agit, Ausoniæ reduces amplexa Camenas.
At sensim immissæ lux dissipat alma diei
Cimmeriam latè noctem: salve, inclyta nutrix
Doctrinæ; salve, Italicis nova gloria fastis,
Magna domus Medicea: tibi Florentia raptas
Condonat leges; tibi dædala floret imago
Picturæ, spirantque novâ signa ærea vitâ.
Tu profugas sophiæ turmas, quando impia belli
Vis patriæ incubuit, longâque exercita clade
Mœnia Byzantî vix tandem effracta patebant,
Fovisti gremio; te præside Lascaris aureôs
Graiorum duxit Tiberina per ostia rivos;
Præside te veterum libros numenque Platonis
Musurus Latio infudit: novus ilicet ardor
Discendi Hesperiæ; triplicique excussa sopore
Stellatum caput atque oculi Sapientia lucem
Explicuit: juvat integros accedere famæ
Antiquæ fontes; juvat illibata referre
Pocula, et intactos Musarum carpere flores.
Tu verò ante alios, trinam cui Roma tiaram

Concessit, decus Ausonidum tutaris amico
Et sophiam hospitio. Quid si majoribus armis
Fulminat ad Venetos bello victorque superbit
Julius? innocuæ circum tua tempora lauri
Frondibus implicitis serpunt; doctrina triumphos
Instaurare tuo primùm sibi nomine gestit,
Longaque diffusi deducere secula regni.

‡ AD FLORAM.

W. Herbert. A. D. 1795.

Flora veni, quocunque polo, quâcunque sub aurâ
Detinuit gelidæ te mora longa viæ.
Conscia seu niveam quà Latmi ad saxa Dianam
Inter blanditas suasit amor violas,
Aut nemora Americæ Chilisque umbracula lustrans
Otia purpureo carpis odora toro;
Seu, quà flexanimo Circassia mollis Amori
Sacrat aromatici florea dona soli,
Nympharum ingenuo decoras languore pudoris
Cæruleos oculos aureolamque comam:
Eia age, rumpe moras; vernæ te spiritus auræ
Flagitat, et Zephyri vox rediviva tui.
Rumpe moras; glacie gemuit satis oblita tellus,
Fluminaque strepitus dedidicere suos.
Audiit, et vegeto stipata rubentibus Horis
Flora renascentem promit honore diem.
Sed cave, ne rigidis Boreas amplexus in ulnis
Illicito teneros stringat amore sinus.
Irruit ut cupidus, vitreo torpore labascit
Languida, et algentes horret inire manus.

Sed memor uxoris trepidante Favonius alâ
  Ipse catenatos solvet ab hoste pedes.
Tum Venus, et molli descendat Gratia curru
  Ambrosio teneras humida rore comas;
Læta Cupidineo modulamine consonet arbos,
  Silvaque mellitis conscia deliciis;
Tum juvet ad melici lugentia murmura fontis
  Inter odoratas delituisse rosas;
Dum cupidus Floram gemmato in gramine ludens
  Lascivis ambit suaviolis Zephyrus.
Scilicet et molli vacat indulgere veterno,
  Et Veneri lentam rite dicare lyram.
Fer typanum, fer Musa chelyn; quid mortis iniquam
  Prætrepidem querulo languidus ore vicem;
Lucet adhuc: jam funereo Mors horrida passu
  Obrepet, tacitas injicietque manus.
Interea ambrosiæ libantes dona juventæ
  Ludamus vernâ, dum sinit hora, die;
Sertaque Acidaliæ texamus florea Divæ,
  Dum lepidos menti spirat Hygea modos.

CHORUS EX ÆSCHYLI SEPT. AD THEB. V. 289.

Keate. A. D. 1792.

Eheu! quid acri mens trepidat metu?
Quid inquietæ solicitudines
Per corda grassantur tumultu
Letifico, prohibentque somnos?
Ut delicatis molliter incubans
Columba pullis, exitiabilem
Nidi inter illapsum latebras
Horruit aspiciens draconem;
Sic arma, sic turbata perhorreo
Letale belli flumen, ut ingruit
Immanis, effractasque tentat
Unda furens penetrare portas.
O quis sagittas, quis lapidum graves
Arcebit imbres? pergite, patrii
Tutela Thebarum geratis
Arma Dei! quid inhospitales
Quæretis oras? dum ruit arduis
Urbs victa Cadmi verticibus; dolet
Dum laureâ sacrisque circùm
Arboribus viduata Dirce.

Qualem hôc relicto litore lætius
Coletis arcem? quos alios nigro
Submittit antrorum recessu
Tethys aquâ potiore fontes?
At hostium diffringe superbiam,
Regnator astrorum, et rutilâ manu
Fugamque clamoremque victor
In trepidas jaculare turmas.
Eheu! labores præcipit anxio
Mens icta luctu. Væ miser, improbum
Quisquis tyrannum ægrique duros
Servitii patiere fastus,
Captis superstes mœnibus! Heu nefas!
Quemquamne vinctas ducere barbaro
Ritu puellarum catervas,
Ludibrium dominique sævum
Cubile passas! Proh dolor! ardui
Infantium clamoribus ingemunt
Colles, et immisti parentum
Æthera personuere planctus.
Fit dira cædes; latius omnia
Rapina vasto proruit impetu;
Fugamque funestamque Mavors
Sanguineo vehit axe cladem;

Mistisque fumus volvitur ignibus.
At tale quicquam ne videam, mihi
Contingat æterno antè mortis
Lumina composuisse somno.

PRO QUO BIS PATIAR MORI,

SI PARCANT JUVENI FATA SUPERSTITI.

Pepys. A. D. 1795.

Quid memorem Alcestin, pactam pro conjuge sortem,
Et vix Herculeâ fata redemta manu?
Hæmonium queîs demeruit Medea juvencum,
Actæum officiis queîs Ariadna procum?
Claruit in scelerum latebras, in lustra, sub udas
Montis itura domos exulis Emma comes:
Quæque viro exuctæ depulsa pericula mortis
Transtulit in venas Eleanora suas.
Præripuere satis veterum connubia laudes,
Experta obscœnos sunt hodierna sales.
Multa licet mulier, quàm ferre vicaria sortem
Conjugis, amplexus mallet inire proci;
Una* decus pietatis, in omnes nobilis annos,
Una maritali digna puella face,
Nec dotata minùs præstantis munere formæ,
Nec minùs antiquæ stirpis honesta domo,
Præstinxit veterum laudes exorta; suarum
Moribus infames sustulit una notas.
Non satis huic, sociæ tumidum per Atlanta mariti,
Orbe novo belli participâsse vices.

* *Lady Harriot Ackland.*

Non per barbara lustra, famemque, et frigus, et
 æstum,
 Arma per, et cædes, insidiasque necis,
Usque piæ studio famulari et munere curæ,
 Lassatum et gremio composuisse caput:
Passuræ spectandus amor graviora; rebelli
 Vulnera captivus luget inusta manu:
Per tristem pluviam, tenebrasque, hostesque, biremi
 Lintre paludosum navigat illa lacum;
Audet se solam nocturnis credere castris,
 Crudelemque moram fert vigilumque minas.
Mane expectanti neglecta immitius urit
 Membra gelu, trepidos mille pericla sinus.
Hostiles ambire duces dignatur, et unæ,
 Si liceat comiti carceris esse, preces;
Ægrotos ut amore animos, et conjugis uxor
 Leniat ipsa suâ vulnere fota manu.

OBSURDUERUNT AURES.

Bayley. A. D. 1795.

Undique subtiles rerum corpuscula motus
Excipiunt tremula, et vibranti percitus aër
Fluctuat impulsu undarum, quibus aura resultans
Pandit iter liquidum, vacuæque allabitur auri
Assiduus tenor, et zephyrorum sensifer æstus.
Hinc animo sonus advehitur, perque ima cerebri
Claustra, per implicitos vivatâ indagine nervos
Ductilis exoritur sensus; seu lubrica furtim
Murmura se insinuent, seu radat dissonus horror.
Quemnam ideo finem auditu causasque modosque
Dædala naturæ manus, et divina facultas
Addidit, expediam; neque enim positura, nec auris
Forma duplex, aut miro aptati ex ordine flexus,
Tenuiaque internæ sileantur texta fenestræ.
  Principio sinuosa bibens modulamina vocum
Exeritur lunatus helix, mollique refracta
Circuitu intortum transmittit concha sub alvêum;
Levis ea, ac facilis, varioque obnoxia tactu:
Haud aliàs Siculo sub fornice carceris, ille
Ingeminans sonor, et feti clamore susurri.

Jam verò interior domus et penetralia porrò
Stant muri conclusa sui et compaginis ossêæ
Præsidio; hîc variæ ambages, ac tortilis error
Septa inter spatia, et nexi per mutua calles.
Primùm adeò levis angusto spiramine tractus
Ducitur e conchâ; hunc propter viscosa recessum
Cera linit, nimiique obtundit acumina venti:
Illa etiam, nî vana fides, virosaque novit
Vulnera serpentum et rigidos expellere morsus.
Nec tamen huic nullum deducto tramite guttur
Conjugium tenet, ut tepidum e pulmonibus imis
Sursum agitat flatum: quòd si modò frigore vesper
Contigerit, plenosque obstruxerit inde meatus,
Nequicquam adversas cassus fragor increpat aures.
Tenditur hinc typani atque imas membrana latebras
Protegit objectu, vehemens ne sæviat intus
Stridor, et impulsæ doleat textura medullæ;
Quatuor huic cæco famulantur rite locata
Ossa ministerio, sonitûsque volubile fingunt
Flumen, et obsignant numeros; sive inde rigatur
Harmoniæ melos, aut tristi discordia tactu.
Quid memorem cochleæ et labyrinthi condita tecta,
Vestibuli varios aditus, ternumque canalem;
Aut socios sensus nervorum, ubi musculus unus

E tribus afficitur, suaque intus regna feritque
Excubias oculorum et linguæ vivida signa;
Inde tremor cordi, et communis gignitur æstus?
Quid varios referam ut variis animalibus usus
Auditusque modum apposuit genitalis origo,
Et magni vox ista Dei? quid hiantia terræ
Viscera, prægnantesque sonanti horrore latebras?
Est ubi perpetuis Scythica Angermannia saxis
Nutat in oceanum, pelagique immania perfert
Verbera plangentesque iras; stupet inscius alto
Navita, jactarique ratem, latèque minari
Innatum tonitru scopulorum, et conscia ponti
Præliaque fremidasque vices; si fortè procellam
Fugerit, atque illum trepidantem ingentia tangunt
Murmura; tum attonito jacet omnis pectore sensus;
Nec nisi torpentem reficit lux crastina vitam,
Hactenus horrorem dixi, tergentiaque aures
Agmina clangorum; nunc te, quæ dulcia plectri
Fila regis tremulumque melos, zephyrosque sequaces
Mutantem calamum, et liquido suspiria cantu.
Te, Dea, te nemus argutum lenesque loquuntur
Rivorum lapsus, melicæ te fluctibus æther
Concitus harmoniæ; quoties philomela sub umbram
Nescio quid lugubre iterat, morientibus ipsa

Immoritur numeris, et languens assonat echo.
Tuque etiam septem varians discrimina vocum
Blandimenta soni insinuas, quæcunque relaxant
Mollia claustra animi, vivisque per intima nervis
Consortem incutiunt sensum; dia unde voluptas,
Et fontes lacrymarum, et belli præscius ardor.
  Ah miseri! quibus ad primæ cunabula vitæ
Deficit auditus, fraternoque obruta damno
Vox silet æternùm! ergo illis neque grata puellæ
Alloquia, aut tacti ingenitâ dulcedine nervi
Profuerint; duræque insultans lingua catenæ
Fœdum aliquid mussat; nulla his commercia læti
Sermonis, nullæ illecebræ: stant marmoris instar
Ad vultum expressi, socioque lepore cachinnus
Nequicquam sonat, et puerorum balba loquela.
His tamen auriti inseritur vis major ocelli,
Aspectusque loquax; stridat modò lamina serræ
Exile, atque illuc sua surdus verterit ora
Unde sonor crepuit; neque non ardentior ira
Multiloquo nutu patet, aut dictata voluntas.
Sæpe etiam, digitis affixo nomine, fas est
Solvi animum in voces; sed enim vibrantia labra
Observant alii, et quondam narrantis in ore
Ponitur interpres manus, et secreta figurat

Tactu consilia, et dubios sub mente timores.
Scilicet has artes ususque industria finxit
Humana: at parili genitrix Natura vicissim
Officio juvit, tandemque ubi flammea febris
Desiit, illa prius strictum se tendere jussit
Auriculæ introitum, et liquidos sentire canores.
Usque adeò totam penitùs se corpore miscens
Organaque artusque et latitantia retia nervorum
Irradiat motu vitali; donec ad omnes
Incubuit partes geniali flumine virtus
Indigena, atque ingens hominis sese explicat ordo.

‡ Βάλε φέγγος Ἠριγένη.

W. Herbert. A. D. 1795.

Salve, roscida Lux, rotâ
Vecta purpureâ; humido,
Phœbe, qui thalamo maris
Verticem aureolum exeris
  Majestate coruscâ.
Jam tollens nebulis caput
Splendidis properas comis,
Montiumque virentium,
Silvarumque nigrantium
  Purpurare cacumen:
Jam diem tremulam vibrans
Scintillas vitreo in vado;
Roribusque micantia
Prata et irriguas doces
  Erubescere ripas.
Eia, roscida Lux, rotâ
Vecta purpureâ veni;
Fervidumque Cupidinem
Huc tecum, et Venerem, Jocosque,
  Affer in jubare aureô.
Floreos pede lubrico
Deserunt Zephyri toros

Melle nectareo illitos,
Et diem reducem halitu
  Suspirante salutant.
Ambiunt teneras rosas,
Et thyma, et violas graves;
Alis dum trepidantibus
Gestiunt comites levi
  Excitare veterno.
Eia, versicoloribus
Pennulis vaga Somnia,
Deserentia pectorum
Sedes, molliter avolant,
  Telis pulsa diei.
Eia, (pennigeri velut
Cœtus Idaliæ Deæ)
In Chloës teneris genis,
In Chloës, vaga Somnia,
  Lusitate papillis.
I cito Zephyrus pede,
Suave olentia lilia
Liba; pervolitans crocos,
Mellis ambrosium elice
  Omni flore liquorem.
I, Chloën Zephyrus meam

Dormientem in amaraco
Mulce blandus odoribus;
Donec excutiat levem
Otiosa soporem.
Aura, quæ vitreum bibis
Rorem e gramine floreo;
Aura, molliculo halitu
Virginis propera meæ
Ventilare cubile;
Ventila ambrosiam comam,
Ventila niveos sinus:
O examina mollia,
Ventilate tenellulum
Ludibunda labellum.
Mox ubi extulerit toro
Nympha purpureum caput,
Suscitans oculi jubar;
Languidosque represserit
Lento pollice somnos:
Basiantia virginem
Dicite, scatebras prope
Limpidas, priùs excitum
Sole, me citharâ Chloën,
Me, cantâsse protervam.

Οὐκ ἔστι τοὔργον τλητόν.

Peers. A. D. 1794.

Qua tristi tiliæ jacent sub umbrâ
Cognatâ cineres humo reposti;
Quà pro marmore sculptilique busto
Instaurat liquidos rosarum odores,
Verterumque gemit suum Cupido:
Illic flebilis umbra conquiescit,
Quæ spe credula subdolisque votis,
Quæ desiderio nimis fideli
Libavit vetitos amoris ignes.
Longum scilicet inquietus ardor
Ad præcordia fervit, et virentis
Sensim germina adusserat juventæ.
Nunquam illi placido sopore mulcens
Fessos composuit quies ocellos;
Nunquam pallida cessit ægritudo:
Ex quo te, Caroletta, te tuosque
Suspiravit amans puer lepores.
Sæpe, heu! sæpe misellus inter umbras
Illætabile per tenebricosam
Noctem carpsit iter, gravesque nimbos;
Et secum nemorique montibusque
Flevit solicitus suos amores.

At vos, qui Veneris facem in medullas
Hausistis placidamque mutuamque;
Vos (nam noscitis inquieta quid sit
Febris) parcite, si doloris angor,
Si desiderium puellæ amatæ,
Et spe cassa fides, sui impotentem
In dirum facinus necemque adegit.
Injussu ille Dei (Deus sed unus
Vitæ est arbiter, arbiterque mortis)
Se detrusit in otium sepulcri,
Heu! ausus propriâ perire dextrâ.
Tuque o, simplice quæ sepulta busto
Dormis, umbra, tuæ immemor puellæ,
Esto sancta! nec inscius dolorum,
Supremam invideat soporis horam,
Insultetque humili puer sepulcro.
Quid, quòd reliquias tuas fidelis
Insculpti haud tituli notatque marmor?
Quid quòd Religio severa mœstum
Damnat vulnus? at ipsa deprecata
Iram numinis, imminente pœnâ,
Orabit veniam, tibique inustam
Delebit lacrymâ cadente labem.

‡ NON OMNIS MORIAR.

Bayley. A. D. 1795.

Suave, sub argentêæ nocturna silentia lunæ
Pallentes circum tumulos et avita morari
Hospitia umbrarum; quà desuper horret opaco
Vertice ferales inter taxos cyparissus,
Spiratque indigenam sacra per confinia noctem.
Sæpe ibi disruptâ spectat tellure viator
Ter quater aëriam manes agitare choream,
(Spectat, et obstupuit) nictantiaque agmina rursum
Claudere se in tenebris, notæque occumbere morti.
Hîc mihi divino sit mista horrore voluptas,
Dum sedeo; hîc tristi bubo importuna querelâ,
Et siqua effractæ circum volat atria turris,
Stridat avis: fremidæ (per me licet) ite procellæ,
Has perflate arces, grassantique omnia motu
Concutite; hunc nullo fas est turbare furoris
Impete, qui juxtà tacitus meditatur, et intra
Templa suæ mentis latitat, fruiturque tumultu
Securus venti furiarum et fulminis iræ.
Quare age, materiem et brutæ retinacula carnis
Discute, Mens animi; paullum tua gaudia vitæ

Mecum agita; quis te maneat post funera sensus,
Mutandumque larem, et venturos inspice casus.
Scilicet ætherias quo tempore visimus auras,
Ingenito luctu morbisque obnoxia membra
Humanam induimur sortem; per saxa periclis
Consita, per vada mœrorum, et caliginis umbris
Obscuri ferimur; donec sub iniqua viarum
Elapsi, optamus multùm, multùmque timemus
Tradere decursæ pallentem lampada vitæ.
Hei mihi! ventoso malache languescit in horto,
Et viridans apium, et flores beneolentis anethi,
Qui sua turbineæ submittunt culmina brumæ;
Verna ubi vox Zephyri, rediitque tepentior aura,
Libant purpuream genitali e cespite vitam;
Nos magni, et magno jaculati splendida nisu,
Cùm semel occidimus, vacuæ sub limina terræ
Membra damus longo fati cohibenda veterno.
Hiccine sit finis? telisque afflicta laboret
Corporeis anima, et fœdi contagia leti
Æternùm exiguas inter sopita favillas
Hauriat? o frustra divini spiritus ignis,
Frustra aureôs amplexa polos, si dura quietis
Excipiunt vincla, et surdâ sub nocte coërcent.
Nonne, soporatos urgent ubi nubila sensus,

Mens studio ruit exsomni, liquidosque pererrat
Aëris exultans tractus, jam jamque volatum
Præcipit ætherium, et patrii commercia cœli?
Haud alii fidens voto plagasque catenasque
Hospitis externi tolerat, dum spondet habendi
Cæruleos ultra montes sibi gaudia tecti
Indus inops; ibi blanditum sol mitior ignem
Vibrat, ibi nullus scuticam minitatur Iberus,
Nativi ut propter ripam projectus Orellanæ
Et comitum bella, et veteres decantet amores.

Contemplator item, maturo ut leniter ictu
Emoritur scelere intactus, lætamque triumphat
Prospiciens sortem; tamen, heu! tamen alma diei
Lumina deserere et lacrymam mœrentis amici,
Solicitat sensus suavi languore morantes:
Non aliter, Thamesine, tui prope murmura fontis
Vidimus ambiguâ puerum dulcedine solvi;
Suadet enim vitreæ ridens pellacia lymphæ
In molli recubare sinu; sæpe evolat ille
Ardens fluminei amplexûs, madidumque retractat
Sæpe pedem, et blandos pascit sub corde timores.

Nos trepidi interea, lucisque libidine tacti,
Permolli desiderio tenerisque jacentem
Prosequimur lacrymis et fuso flore sodalem;

Marmoreosque super fastus animataque busta
Instruimus; quasi vivatâ de laude resurgens
Spiret adhuc sursum, ac memores virescat in annos.
O anima! o nostrum lutei dignata subire
Conjugium trunci! perituræ, i, vulnera vitæ,
Labemque ascitam, atque indignos exue morbos.
Ergo ubi cognato fremuere elementa tumultu,
Naturamque hausit terrasque et cærula ponti
Torrenti Chaos exitio; cùm jam ignea noctis
Arbitra fraternæ ingemuit dispendia formæ,
Astraque purpureas longùm posuere choreas;
Hos inter motus fractique tonantia latè
Mundi discidia, et flammatos fulminis imbres,
Tu, simul humanæ abjiciens ludibria massæ,
Ipsa capax fati ridebis, et alite cursu
Nativumque polum, ac diâ radiantia luce
Regna petes; surdâ neque enim miraberis aure
Sphærarum melos; angelicâ dum cincta coronâ
Percipis ætheriæ vivacia secla juventæ.

‡ CASSANDRA LOQUITUR.

Bayley. *Vide Æschyl. Agam.* A. D. 1795.

Quo, Phœbe, quò me numinis impetu
Raptam fatigas? præscia sanguinis
Calco pavimenta, et morati
Strage novâ saturanda ferri.
Sic, dira pellex, sic malè sospitem
Agis maritum? retia conspicor
Orci! ut per incestos recessus
Fila micant sociata fato!
Eia, eia, taurum diripite impiæ
Cornu juvencæ! nec mora, concidit
Revulsa cervix; ora tabo
Funereum cumulant lebetem.
O ut fugaces Atthidis induam
Obscura pennas! sic vada patrii
Visam Scamandri, Dîs sinistris
Et Danao vitiata lecto.
Vos aræ avorum, vos sociæ mihi
Valete turres! auferor, auferor,
Stagnisque Cocyti morabor
Luctisonum modulata carmen.

Fallorne? an extra limina consident
Infantium umbræ? jam video manus
Ut propriis stillant gravatæ
Visceribus patriâque cœnâ.
An luctuosæ Tantalidis domo
Damna insolenti murmure concinunt,
Stuprumque fraternæque mensæ
Prodigium, latitante Phœbo?
Sub castra Trojæ prælia regius
Conjux facessat; dormit adultero
Imbellis amplexu, inque ovantem
Cæca lupus meditatur arma.
Infanda pellex! naufraga mitior
Te vel Charybdis: non tamen ampliùs
Impune gaudes, aut inulta
Sacra facis Stygio parenti.
Quin me peremtâ non sine vindice
Damno triumphas; exul, io, redit,
Qui, cædis ultor, cæde sacrâ
Non sine Dîs satiabit ensem!

Ἡ πολιτεία τῶν ἀνθρώπων τροφή.

Grenville.

Non illa ingenuas artes sacrasque camenas
Terra fovet, quam non æquali sacra tuetur
Jure Themis, legesque suo moderamine servans
Exercet molem; et toto se corpore miscet.
Huic quoque se comitem adjungit gratissima virgo
Libertas, summis primum quæ montibus orta
Gestiit obscuros sylvarum habitare recessus,
Aviaque injustis loca non penetranda tyrannis,
Arrecto capite exultans gressuque superbo.
Hanc tandem, ut valles humilesque inviserat agros,
Et præsens urbes hominum cœtusque beârat,
Montanâ veneranda Themis deduxit ab arce,
Delectamque sibi concordi fœdere junxit.
  Deinde ubi lex nata, et rerum civilior usus
Pectora formârat, studiis simul aucta secundis
Enituit, cultuque suo pulcherrima virtus:
Tum variæ viguere artes, laudisque cupido,
Et patriæ prædulcis amor; tum nomina famâ
Inclyta; queis solidas vires animumque ferocem
Inspirans ultrò Mavors nascentibus acres

Misit in arma viros; queis Musa arrisit alumnis,
Pallasve, aut duplici Phœbus celeberrimus arte.
Tum sævam instituens Lacedæmona lege severâ
Spartani jecit nova fundamenta Lycurgus
Imperii, crevitque diu virtute magistrâ
Nequicquam omnigeno tentata dolore juventus,
Spernere fortis opes, vitam et pro laude pacisci.
Hinc ea, quæ Graiæ communia sacra salutis
Sacrilegâ Persarum ausa est prohibere rapinâ,
Thermopylis manus oppetiit; cui nomina et arma
Immotamque fidem, certosque in morte triumphos,
Prosequitur gratæ decus immortale camenæ.
Ast alias claræ, queis dispar cultus, Athenæ
Sanxerunt leges et mitia jura Solonis:
Ille etiam fautor vatum Phœbique sacerdos
Doctrinæ incubuit, sacrique ex arce vocavit
Parnasi faciles musas ad Cecropis urbem.
Salvete O! studiis domus inclyta, Palladis arces!
Socratici jucunda favi quà mella liquabant;
Quà præceptoris memorantem dicta Platonem
Oreque facundo juvenes divina docentem
Audiit, attentisque Ilyssus constitit undis.
Mox Sophoclis pleno sonuerunt docta theatro
Carmina: mox blandi gratus lepor iste Menandri

Concussit populum risu: sic bella severæ,
Sic doctrinam olim leges docuere politæ.
At grata ingentis recinit Brittannia nomen
Alfredi: sapiens posuit fundamina legis
Angliacæ, rex ille simul, populique patronus.
Salvete, O Britones! quos præsens Musa faventi
Aut patrius Mavors nascentes viderit ore!
Anglia, Pieridum Martis Sophiæque clientes,
Nomina clara tulit nullum peritura per ævum.
Cedite, Romani victores! cedite Graii!
Cede, Solon! tantis tuque ipse Lycurge magistris!
Hîc major legum Prudentia; fœdere certo
Libertasque Themisque et regis justa potestas
Cum populi hîc coëunt (concordia mira) salute.

NULLI FAS CASTUM SCELERATO INSISTERE LIMEN.

Brougham. A. D. 1765.

Siste pedem, quisquis tacitæ penetralia silvæ
  Visis, me dominam villa nemusque colit.
Me celebrant humili pastores carmine Lyden,
  Claraque vicinæ filia dicor aquæ.
Has Corydon ficus et amatam viminis umbram,
  Felici hæc posuit dulcia poma manu.
Huc teneram adduxit vitem, quæ desuper antro
  Impendens prono palmite torta viret.
Ipse salutiferos antri prope limina flores
  Sparsit, et obliquo gramine veris opes;
Arboribusque viam decoravit, et ordine fructus
  Disponens tenero cespite texit humum.
Hîc recubo, facili rivus quà murmure somnos
  Invitans jugi flumine ducit aquas.
Cùm placidam cantu adduxit philomela quietem,
  Sopitum decorant florea serta caput.
Aurorâ redeunte vigil mea rura reviso,
  Unde meos fugiunt noxia quæque pedes.
Nulla venenatos hîc nectit aranea casses,
  Nulla ferox tepido tegmine vespa latet.

Securos huc flecte pedes; interritus antro
  Succede, in puro si tibi corde fides;
Si labis metuens probitas, scelerisque pudendi
  Nescia mens sacros audet inire lares.
Sic te fluminea salices nemorisque recessus
  Excipiant, sic te silva salutet herum.

Μέλεος εἰρήσεται αἶνος.

J. Anstey. A. D. 1776.

Musa veni ambrosios sertis redimita capillos,
Indue et albentem simplicitate togam.
At, precor, incorrupta veni; mendacia tollas
Carmina; sint puræ libera fila lyræ.
Qualem te memorant Saturno rege beatis
Rite epulis sociam concinuisse Deûm.
Ne tua dignetur falsæ præconia laudis
Barbitos impuris prostituisse modis.
Quòd si demulcens patroni divitis aures
Permutas numeris pôcla dapesque tuis,
Sint tibi inornatumque caput crinesque soluti,
Sint calami fragiles et sine voce lyræ.
Virgilius musis Flaccusque indigna locuti
Debuerant numeris indoluisse suis;
Carmine dum celebrant venali Cæsaris aras,
Quem timuere ducem, vel coluere Deum.
Sic, Lodoix, te Musa canit, fingitque triumphos,
Usque tuis solers nectere serta comis.
Heu! lucro invigilare juvat; sic Anglica sordes
O argumenti vane poeta tui!

Dum Caroli inservis famæ, vel facta tyranni,
 Impius in patriam qui tulit arma, canis.
Nonne tua, Elysiis errat dum vallibus, umbra
 Materie ingenium commaculâsse dolet?
Aoniis precor ipsa cadant insignia fanis,
 Et sit Castaliæ decolor haustus aquæ,
Immeritis si munus agens venale sacerdos
 Turpis Apollineas inquinet ulla focos.
At dignos quæ laude viros celebrare paratur,
 Cui bene virtuti consonat icta chelys,
Hæc canit immortale melos; per sæcla vigentem
 Aoniæ hanc comites, hanc quoque Phœbus amat.
Altera sed pereat; nec sit, quæ flebilis urnâ
 Ad latices Pindi colligat ossa, soror.

* ARIDA NE SICCIS URANTUR SEMINA GLEBIS.

Herbert. A.D. 1788.

Flora per æstivos quæ nuper languida campos
  Plorâsti amissum sole premênte decus,
Eia age, vivaci nitidum caput indue myrto,
  Lætaque purpureas funde per arva rosas.
Mille simul viridi surgant in gramine flores,
  Surgat odorifero fertilis herba croco.
Adsit honos violis, quoniam tibi prisca venustas
  Redditur, et decoris vis rediviva tui.
Jam neque sol pingues æstu terit aridus agros,
  Nec perit in duro messis opima solo.
Tum malè languenti marcebat in arbore fructus,
  Et gemuit sicco pulvere tetra Ceres.
Flumina vix tardo fluctus volventia lapsu
  Paulatim arentes destituere toros.
Terra novos æstu passim diduxit hiatus,
  Axeque flagranti sæviit atra canis.
Rara boves duro plorabant pabula campo,
  Dum querulus fessos pastor agebat oves.
Nec bene maturos cernens Pomona decores
  Frugiferis jacuit languida facta toris.

Tu quoque, cui violis festas ornare corollas
  Mos fuit, et flavas nectere flore comas,
Non læta assuetos sparsisti in rura lepores,
  Nec fuit æstivæ gratia prisca rosæ.
Nunc, ubi laxatis ceciderunt nubibus imbres,
  Indue nativum per tua rura decus!
Ipsa viget Natura novos induta colores,
  Tu quoque fecundâ, Flora, vigebis humo.
Rideat agresti rursum gravis annus aristâ,
  Herbaque frugifero crescat opima solo.
Crescat, ut in Lybicâ surgit nova messis arenâ,
  Nilus ubi liquidas annuus urget aquas.

‡ EXTREMO AUTUMNI SUB FRIGORE.

R. Smith. A. D. 1788.

Aspice marcentes agros et pallida rura
Versicolore comâ, variis ubi frondibus umbræ
Infuscant nemora, atque alienum induta colorem
Pingitur occiduæ tellus discrimine silvæ!
Huc solam invitant nemorosa crepuscula Musam,
Perque vias olim virides lætique ruinam
Veris et extremum comitantur Oreades annum.
Intereà, placidæ gremium telluris obumbrans,
Pura quies ruris gaudet penetrare recessus,
Incertusque sui tremit inter nubila cursûs
Ventus, et aërii pendet levis ala Favonî;
Rorantesque bibunt nebulæ rursusque remittunt
Mollius ardentem spatia inter lucida Phœbum.
Nunc tibi, quem Natura trahit, quemque auspice Musâ
Mitis ad integros duxit Sapientia fontes,
Et rerum occultas docuit recludere causas,
Nunc tibi degeneres animos et inania tempus
Fallere consilia, et vacuam contemnere turbam,
Atque inter miseras luctantia pectora curas.
Tu major, parvique super proscenia ludi

Immotus, fragilesque metus humilesque videbis
Subjectas pedibus spes, et terrestria vota.
Illic solicitâ vacuum formidine pectus
Musarum et dulci sophiæ mulcebis amore,
Securamque coles tacita inter rura quietem.
Sed nemorum et silvarum umbras, et quicquid amœnum
Rus præstat sophiæ, rapiet bruma horrida; pectus
Humanam hinc suadet sortem meditarier anni
Occidui exemplum, et tristem expectare senectam.
Nonne vides, ut continuo lapsæ ordine frondes
Arenti infuscant vacuos velamine campos,
Et tremula in cumulos flaventes sibilat aura!
Atque ut præcipiti decussæ turbine frondes
Nunc raptæ ventis mistum glomerantur in orbem!
Ut nunc obscurat delapsus frondeus imber
Aëra, et incertis fertur, ludibria, ventis!
O anni informis facies! O lugubris horror
Telluris! nunc omnis ager, nunc herba fatiscit
Marcida, et æstivos natura amittit, honores;
Rura gelu dum claudit hiems, lateque procellas
Bruma agit, et rigidis aquilonibus asperat auras.

‡ ——QUIS MEMBRA MOVERE
MOLLIUS ?

W. Herbert. A. D. 1794.

CASTA, fave, Diana! tibi nam sæpe solebat
Ludere Mænaliis festa chorea jugis.
Teque, Venus, molles spirat cui Gratia risus,
Advehat ambrosiâ turturis ala rotâ!
Teïa dum magicâ tangit dulcedine chordas
Musica, virgineis non aliena choris;
Quâ spirante melos, facili turma excita motu
Solvitur, et graciles implicat arte pedes.
O teneri passim pueri, teneræque puellæ,
Ludite festivâ, dum favet hora, die!
Ludite! jam tacito obrepit pede tarda Senectus;
Jam vocat in Stygias luridus Orcus aquas.
Cerne, puer, liquido ut mollis velamine vestis
Defluit! ut pressos vix tegit illa sinus!
Ut flos luctanti in gremio suspirat odores!
Virgineo ut varium subrubet ore decus!
Pallidulus color huic, et Amoris lenta voluptas;
Celatus niveis excubat ille genis:
Huic fervens nitet ore salus, labroque rubescit
Simplicis in tenero purpura sola rosæ.

Dum radios vibrans et vivi fulgur ocelli
  Corda Cupidineâ sauciat illa face,
Hæc placido risu et vultu demissa modesto
  Urit scintillâ languidiore sinus;
Alligat at duplici vinctam dulcedine mentem
  Risus, et ingenuo blandus ab ore sonus.
Sed leviter saliens terram dum pulsat, agitque
  Ad numerum motos læta chorea pedes,
Quæ tunc deliciæ, trepido quis sensus amanti,
  Dum victa indomito vulnere corda micant!

* TUQUE TESTUDO RESONARE SEPTEM
CALLIDA NERVIS.

Lamb. A. D. 1793.

MERCURIUS chordis armat chelyn; icta dederunt
  Ilicet ad tactum stamina dulce melos.
Inventor salve citharæ! Testudinis aureæ
  Ad numeros aptat docta poësis opus.
Seu memorat belli cantu graviore tumultus,
  Quà decorat laurus sanguine parta duces;
Pocula seu resonat festi dithyrambus Iacchi,
  Cùm caleant hausto pectora læta mero;
Suavius aut spirat tenerum modulamen amoris,
  Aptata et levibus mollia verba modis.
Audin'! ut impulsis varians præludia nervis
  Demodocus magno pectine fila ferit.
Iliacos celebrat casus Danaûmque labores,
  Et serâ obsidii diruta tecta morâ.
Vate sonante melos virtus languescit Ulyssei,
  Et cadit ad grandes lacryma fusa modos.
Aspice, Thebani currum per sidera raptans
  Albus olor superat lucida templa poli.
Plectra movet vatis divino percitus igne;
  Victor ad Alphei præmia poscit aquas.

Laudantur celeres sublimi carmine currus,
  Tædia victori fama rependit equo.
Intereà grave martis opus fusumque cruorem
  Indulgens cyathis Teia Musa fugit.
Illi non animo, quæ nexit Olympia, serta,
  Retulit et durus qualia dona labor:
At potius ridet connexâ Cypria myrto,
  Et nocte in mediâ tempora vincta rosis;
Festivo tenerum modulamine laudat amorem
  Vinosique canit gaudia festa Dei.
At non sola dedit citharædo Græcia nomen,
  Est Britonnm docto pollice digna chelys;
Nec meritam illius carpent oblivia famam,
  Cui coluit noctu seria Musa lyram.

* IN OBITUM COMITIS DE WALDEGRAVE.

Kinnaird. A. D. 1794.

Ite leves cantus, hilaresque valete Camenæ;
Flebilis accendat nenia triste melos.
Tuque sepulcrali frontem redimita cupresso
Seria lugubres præcipe, Musa, modos.
Jam vates ficto non orat adesse labori,
Non puer Idæus, non tibi flendus Hylas.
Heu nimis in veros Elegeia vocata dolores,
Suscipe, quod pietas ultima poscit, opus.
Hoc, dilecte puer, tibi munere fungor inani,
O matri, o nostro nuper adempte choro!
Qualis agro, nondum plenos expertus honores,
Imbre vel immiti flosculus ungue perit:
Sic cadis ante diem; si quâ fata aspera possis
Vincere, pollicitus nobiliora tuis.
Nam, viduæ spes prima domûs, præstare parenti
Debueras, rapto conjuge, vivus opem.
Teque olim, primis si qua est fiducia cœptis,
Agnôsset primos inter Etona viros.
Si placidi mores valeant, si gratia formæ
Et mens virtutes explicitura suas,

Dignus eras, cui fata darent productius ævum,
  Spes neque conceptas rumperet hora necis.
Sed frustra, vitet quod quisque, cavemus in horas;
  Omnia pendemus stamine, Parca, tuo.
Hinc audita parum quæ vox, "Cave flumina," dixit,
  " Hæc loca non tenero sunt adeunda pede."
Hinc, veteris flos mane domûs atque ordinis hæres,
  Volveris exanimum vespere corpus aquis.
At, Thamesine, licet fato superante misellum
  Obrueret pueri flebilis unda caput,
Qui fuerint luctus, conamina quanta sodalûm,
  Hæc licet exciderint irrita, testis eris.
Quin tu siste queri, pietas hoc poscit, inani
  Neu desiderio conficiare, parens.
Quæ tibi delicias vis funere mersit acerbo,
  Transtulit e nostris in meliora locis.

‡ ADRASTUS LOQUITUR.

W. Herbert. A. D. 1795.

Dî, quorum auspicia infractos tueantur amores,
Queis pura hospitibus luceat ara focis,
Accipite hanc animam, meque ultro exolvite fatis!
Heu nimium lentas illa dedere moras!
Scilicet et dudum, invisæ ludibria sortis,
Debueram fratri non superesse meo.
Tum poterat virtus leviori conscia probro
Nobilior tacitæ mortis obîsse viam.
Quin semel incestâ trepidaverat illita cæde;
Hospitii nondum læserat illa fidem.
Proh pudor! O miserande parens, tibi talia reddam?
Hoc tibi pro grato pignus amore dedi?
Sol, qui purpureo circumspicis æthera curru,
Aurea paulisper sistat habena rotam!
Dum te deliciasque tuas, lux alma, supremùm
Haurio, flagitiis o temerata meis!
Sed quid adhuc invisa fovens confinia vitæ
Illicitam necto languidus ore moram?
Ter Saturnius intonuit per pura diei;
Ter sævo increpuit numine læsus Hymen.

Apparent diræ facies, ultricia Divôm
  Numina, et in Stygios me vocat umbra lares.
At tibi per tacitos, puer o miserande, recessus
  It comes, et tenebras purus inaurat Amor.
Te cæsum ante diem, te dulcia lucus ovantem
  Excipiet molli myrteus Elysio.
Quòd si respicias Erebo me dura ferentem,
  Nec poteris luctu mitior esse meo,
" Hic" (saltem dices) " fatis congressus iniquis
  " Ultor adest culpæ non levis ipse suæ."

TANTUM RELIGIO POTUIT SUADERE MALORUM.

Bayley. A. D. 1795.

Ergo insolenti pulvere verticem
Turpesque vultus exere! Io, Salem,
Io, triumphales corollas
Indue purpureamque lucem!
Votisque et omni lætitiâ strepat
Incensus aër! Ultor adest; adest,
Qui barbaros Jaffæ tyrannos
Sternet humo dominamque gentem.
Illi leonis pectora, cui malè
Obsistat auctis Turca furoribus,
Utcunque densatæ phalanges
Sacra fremant Saladinis arma.
Quin urbs ministro exhorreat Ascalon
Vallata fluctu, nuper in intimis
Cui nutriit silvis juventam
Albion, edocuitque regem
Quo more bella ac nomen ad ultimas
Extendat oras, quà Lebanon viret,
Palus et asphalto calescens
Stagnat iners et odore tetro.

Huic irruenti, sis licet hostica,
Natura, cedas! nam neque turbines
Frangunt, neque invictum moratur
Pestiferi gravis aura cœli.
Videsne? tota ut fluctuat exteris
Judæa signis! Gallicus hîc sedet
Lupus, triumphantique Turcæ
Non humilem meditatur iram.
Huc, queîs dolori læsus honor crucis,
Ultura virtus convocat, et pio
Impellit afflatos tumultu,
Et socium exacuit furorem.
Quàm bellicoso murmure personat
Eoa tellus! æthra cruoribus
Stillat; sagittarumque nimbo,
Phœbe, tui latuere vultus.
Ut terror agros vestit! ut horridùm
Hastilium imber ferreus increpat!
Ensesque plangunt, et refractis
Scuta tonant violata pilis!
Lunata cedunt agmina; barbaræ
Cedunt catervæ. Tolle caput, Sion
Regina, prostratamque gentem
Et viduas miserare matres!

Adibit ergo tutus inhospitas
Viator oras, quo Solymæ vocant
Ædes, ut instauret sacrato
Cum lacrymis rata dona busto.
At te, Britannum lumen, in ultimum
Laudande tempus, (si qua pium nefas
Ad arma movit, perque leti
Sanguineos equitare campos)
Te, magne victor, nuda licet gemit
Causam laborum, patria te petit,
Germanico dum vinctus antro
Indecores trahis æger annos!
Redi! morantem flagitat Albion!
En, ut redempto brachia porrigit!
O perfidi ulciscaris olim
Vincula et invidiam tyranni!

VOCAT LABOR ULTIMUS.

Bayley. A. D. 1795.

Qualis ubi exiguæ decurso lumine vitæ
Ferali occubuit corpus inane pyræ,
Exuvias anima et socii commercia trunci
Rursus avet, trepidos pervolitatque rogos,
Et frustra amissum desiderat orba calorem,
Marmoreo assistens, quà jacet ille, solo:
Haud alius penetrat sensus, quem serior ætas
Avocat amplexu, mater Etona, tuo.
Haud alio afficior, quem mœstum et multa morantem
Flagitat in proprios Granta noverca sinus.
Auferor! at socios linquenti et dulcia prata,
Lusibus et studiis conscia prata meis,
Nescio quis menti suavis subrepit amaror,
Tactaque blandito vulnere corda micant.
Ah! quoties melicæ natalia rura Camenæ
Sic temerè errantem detinuere pedem!
Ah! quoties mihi me Thamesini ad murmura fusum
Naïadum magicæ surripuere fides!
Nunc mellitam adeo redolentia flamina vitam
Suspirant trepidis ebria deliciis;

Auraque dividuo visa est mihi quæque susurro
Et tenui longum voce referre vale.
Sentio, et exoritur medio ex languore voluptas,
Lacrymaque in plenos officiosa metus.
O nemus, o dudum noti penetralia luci,
Et mihi quæ secto cortice nomen habes,
Ulme, precor vivas! nec te Jovis ignea tangat
Ira, neque Æolio turbine verrat hiems!
Et tu, qui templa Henrici saltusque virentes
Præfluis, Aonio gurges amice choro,
Lenior Icarios in te canis inferat æstus,
Nec turbet liquidas ala sinistra Deas!
At, quoties multâ vitreum caput exeris undà,
Coralio madidas impediente comas,
Respice et hanc sedem, ludis ubi crebra juventus
Pennipedem exercet, dum sinit hora, diem.
Atque utinam suaves, tua quos habet unda, canores
(Si quando exequias concinit albus olor)
Et mea vox animans summo modulamine possit
Solvere in argutum conscia corda melos.
Tum canerem, quicunque olim studio auspice tollens
Finxit ad hos pueri labra tenella sonos.
Te canerem! Ast humili sociem quid grandia nervo?
Non ea sunt nostris attenuenda modis.

Inde silet pietas: sed enim priùs agmine puro
Camus arundineas volvet in arva moras,
Et priùs, externo si quondam in sole relegar,
Oderit hæc facilem dextera surda chelyn,
Quàm mihi de gremio species tua cedat, Etona,
Langueat aut tacito vividus igne calor!

FINIS TOMI SECUNDI.

Londini: Typis I. et I. B. Nichols, et S. Bentley.

TOMUS III.

MUSÆ ETONENSES,

SEU

CARMINUM

ETONÆ CONDITORUM DELECTUS.

EDITIO ALTERA, AUCTA.

OPERE ET CURA

GULIELMI HERBERT.

TOM. III.

ETONÆ:

IMPENSIS T. INGALTON.

PROSTANT VENALES APUD R. S. KIRBY, LONDINI.

1817.

MUSÆ ETONENSES.

Εἰς τάφον Ἁρμοδίου καὶ Ἀριςογείτονος.

Wellesley. A. D. 1778.

Δοῦλοι καὶ θεράποντες, ἐφύβριςοί τε τύραννοι,
Ἔρρετ' ἐλευθερίης δειδιότες τέμενος.
Οὐδὲ γὰρ ἐν βιότῳ ὑμᾶς ἔτλημεν ἴδεσθαι,
Μισοῦμεν δ' ὑμῶν πάντ' ἔτι κᾆν ἀΐδῃ.
Ἀλλ' ὅςις γενεῆς καὶ Ἀθηνῶν ἄξιος ἀςὸς
Τιμᾷ τῶν ἀγνῶν τὴν ἰσότητα νόμων,
Δεῦρ' ἴτω οὗτος ἀνὴρ μάλ' ἐπευφημῶν, ὅτι τῇδε
Κειμένω, ἰσχυρὴν συνθεμένω φιλίαν,
Παλλάδος ἐν θυσίαις ἐσπείσαμεν αἷμα τυράννου,
Δουλοσύνης τε πόλιν λύσαμεν ἀργαλέης.
Οὐδὲ γὰρ, ὦ Κούρη δυςλήμων, σὴ μόνον ὕβρις
(Καίπερ τῆς οὐδὲν δεινότερον τελέθει)
Ὦρσεν ἐν ἡμετέραις ὀργὴν φρεσὶν, ἀλλὰ τὰ πάτρης
Πήμαθ' ὑφ' Ἱππάρχου δέσμασι τειρομένης.

Τὸν δ' ἐν μέσσοισι κτάνομεν φυλάκεσσι, τύραννον
  Αἰσχρῆς, ὡς εἰκὸς, τισαμένω κακίης.
'Αλλ' ἐπὶ νῷ εὐθὺς πᾶς ὁ στρατὸς ὤρνυτο δούλων,
  Καὶ λίπομεν γλυκερὸν μηδ' ἀέκοντε φάος·
Αἰὲν γὰρ βέλτιον 'Αθηναίῳ γένετ' ἀνδρὶ
  Τὸ θνήσκειν πόλεως θέσμια σωζομένῳ,
Ἢ τὸ ζῆν, γαίῃ τ' ἐνὶ πατρίδι φέγγος ὁρᾶσθαι
  Οὐράνιον, δίης χωρὶς ἐλευθερίης.
'Αλλ' οὐ δουλείων στυγεραὶ φονέων χέρες, ἡμᾶς
  Πέμψασαι δνοφεροὺς εἰς ἀΐδαο δόμους,
Οὐκέτ' ἄρ' ἡμέτερον κλέος ὤλεσαν· ἀλλὰ τὸ πάντων
  Αἰὲν 'Αθηναίων ζήσεται ἐν στόμασι·
Οἳ καὶ σὺν κιθάραις καὶ σὺν μελιηδέϊ φωνῇ,
  Νήδυμον ἐκ κυλίκων οἶνον ἀφυσσάμενοι,
'Εν δαίταις μύρτον μέλψουσι, καὶ ἐν κλαδὶ κρυφθὲν
  Ἆορ, ὅ ῥ' ἐσπάσαμεν λύτορε δουλοσύνης·
Καὶ τέκνοις λέξουσι, καὶ ἀβλάπτοισι γυναιξὶν,
  Ὡς σφᾶς ῥυσαμένω μηδὲ θανεῖν δέδιμεν.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Πολυξένη ἤδη σφαγησομένη.

Dampier. A. D. 1766.

Ὁρᾶτέ μ', ἄνδρες, παρθένον τὰ νυμφικὰ
Τέλη λαχοῦσαν Ἅιδος ἐν πικρῷ λέχει;
Ἥκω δ' ἄλεκτρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη,
Νεκροῦ τ' ἀμοιβὸς, δῶρον ἀψύχῳ πόσει·
Νέατόν τε φέγγος ἡλίου λεύσσουσ' ἐγὼ
Σεμνοῦ γε δεύσω γαῖαν αἵματος ῥοαῖς,
Καλὸν πέσημα τυγχάνουσ' ὀλωλότι.
Ἀλλ' οὐχὶ χερσὶ προσθίγουσα σὸν γόνυ,
Οὐ λευκὸν ἐκνεύουσα πρὸς πέδον κάρα,
Αἰτῶ σε, δεινὰς ὡς σχάσῃς θυμοῦ πνοὰς,
Ξίφος τε· σὸν γὰρ οὐδαμοῦ λέγω κράτος.
Θυμοῦ δι' ὀργῆς οὐ φόβος μ' ἀναπτεροῖ·
Οὐ γάρ τι μεῖζον ἢ κατακτεῖναί μ' ἑλὼν
Δύναιο, Πύῤῥε· τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχεις.
Ὦ λῆμα μῶρον, ἢ καθυβρίζειν δοκεῖς,
Τύμβῳ με τὸ πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβὼν,
Κἀτίμασαί με, κατθανεῖν ὁρμωμένην;
Τί γάρ με δεῖ ζῆν, κλέος ἐπεὶ τὸ μόρσιμον;
Σφάγιον γὰρ οὔ τι Δαναΐδαισιν ἱκόμην,
Ἀλλ' ὡς Ἀχίλλεως καλουμένη δάμαρ·

῾Ως ῞Εκτορος τε χἀτέρων ἐσθλῶν κάσις.
῏Η γάρ με Πρίαμος ἔθρεψεν, ὡς φίλον, πατὴρ,
Καὶ παρθένευεν ἐν δομοῖσιν εὐσεβῶς
Βασιλεῦσι νύμφαν, οὐχί πω λείαν δορός,
῞Οταν γε Φρυγίης παντελῆ μοναρχίαν
Εὔθυνε, θάλλων εὐμενεῖ τέκνων σπορᾷ.
Οὐ ᾽γὼ γὰρ, ἥν τις πατρίδ᾽ ἀΐξάσας δορὶ
Λόγοις ἰάπτοι, βάξιν ἀλγεινὴν φέρων·
῏Ην δεσπότης τις, συντιθεὶς γέλων κακοῖς,
Δάκρυα χέουσαν πολλὰ, καὶ πολλῶν ὕπερ,
Βίᾳ πρὸς αἰδοῦς ἑλκύσει μιάσματα.
Οὐδείς ἐλεύθερόν γε σῶμ᾽ ἀναγκάσει
῏Η σιτοποιεῖν, ἢ πέδῳ κοίτας ἔχειν
῾Ρυσὰς ἀναγκῇ, βασιλικῶν ἐκ δεμνίων.
Τοὐμὸν γὰρ οὐ γενναῖον, οὐδ᾽ ἄρ᾽ εὐγενὲς
᾽Ες δοῦλον ἥξει, καὶ ξένης ἐπὶ χθονὸς
Καθ᾽ ἡμέραν λυπηρὸν ἀντλήσει βίον.
Φεῦ· φεῦ· δόμοισιν αἵτινες τυραννικοῖς
Δούλειον ἦμαρ εἶδεθ᾽, ὡς κακῶς ξένους
Κληρούμεναί πω δεσπότας ἐπράξατε.
Οἵας λατρείας ἀνθ᾽ ὅσης δόξης τρέφει
Ζηλωτὸς ἔν γε τῷ πρὶν ᾽Ανδρομάχη χρόνῳ.
῾Υμῖν γε θάνατος φίλτρον οὐ μικρὸν φρενῶν,
᾽Επεί γε δούλοις οὐ βιώσιμος βίος.

Ἀλλ' οὐκ ἔγωγε δεσπόταις σεμνὸν κάρα
Βασίλισσα δώσω· κατθανοῦσα δ', ὡς ἔχρην,
Βήσω πρὸς ᾅδου θανασίμους οἰκήτορας.
Ἐπεὶ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς ὅ,τι βλέπω,
Ἀτολμίαν μεθεῖσα, καὶ δέους ἄτερ,
Ξίφει παρέξω τήν δέρην εὐκαρδίως.
Τοῦ ζῆν γὰρ αἰσχρῶς κρεῖσσόν ἐστι κατθανεῖν.

Λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος.

Anguish.

Μειδιῶσ' ἰοπλόκαμ' Ἀφροδίτα,
Ὀμμάτων στάσδοισ' ἄπ' ἔρωτα, θυμὸν
Ἅτις ἀνθρώπων τε θεῶν τε δαμνᾷς,
Τᾷ χοροποιῷ
Εὔστολοι Νύμφαι Χάριτές θ' ἕπονται
Ἠρινῷ φαιδραὶ στεφάνων ἀώτῳ,
Αἰθέρος γλαυκῶ διὰ τυῖδ' ἄγοις σὸν
Χρύσεον ἅρμα.
Ἀδὺ πνείοισ', ἱμερόεν τ' ἰδοῖσα
Ἔγρε', εὐνὰν ἀμβροσίαν λιποῖσα·
Ἔνθα νῦν μακρῷ σε δαμεῖσαν ὕπνῳ
Νεκταρέῳ τε

Μαλθακοῖς ἀμφὶ σκίασαν κλαδοῖσι
Εὐθαλεῖς μύρτοι. Χαρίεσσα, χρυσέῳ
Τὸν πόθον καὶ τὰν φιλίαν ἔχοντι
Ἔγρεο κεστῷ.

Παυσάτω κρυμὸν Βορέας δυσαῆ·
Τάκεται κόμας ῥόδον, ἔτ' ἄεισεν
Πρωϊνὰ κόρυς· σέθεν ἐκμαραίνετ'
Ἄλσε' ἀπέσας.

Σὸς πόθος θέλξεν νόον, ὡς χρονίσδεις·
Ἀλλ' ὑποζεύξαιεν Ἔρωτες ἅρμα,
Καὶ τεῷ δίφρῳ προΐτωσαν Ὧραι,
Εἶαρ ἄγοισαι

Ἀνθιμὸν λειμῶν' ἀνά· Ναΐαδές τε
Λύσαντ' ἀχράντων δροσερᾶς καταχῆ
Ὑψόθ' ἐκ πέτρας λιβάδων ἄωτα.
Αἶψα δ' ἀηδὼν

Νῦν μινυρέσθω γλυκὺ, κόσσυφοί τε
Ἠρίν' ᾄδωσιν· Ζέφυρός τε μολπὰν
Τέμπε' ἐς Πίνδον τε φέροι, λιγειᾶν
Δώματα Μοισᾶν.

Ἠνὶ, σὺν χοροῖσι θεὰ προσέρπει,
Τᾶς ἐμᾶς εὐχᾶς ἀΐοισα· χαίρει
Γαῖα, κ' αἰθὴρ πορφυρέος, γελῶσιν
Ὥρια πάντα.

Ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται.

W. Frere. A. D. 1794.

Ὡς ὅτε ναῦς πετάσασα λίνου πτέρυγας βαθυκόλπου
Πομπαίοις οὔροισι διαπρήσσουσα κέλευθον
Ὑγρὰ θέει κατὰ κύματ' ἐρισμαράγοιο θαλάσσης·
Ὣς θαρσέων ζοφόεντα βάθη διὰ, νυκτὶ ἐοικὼς,
Ἤιξε ἄναξ Ἐρέβευς, πτέρυγας μεγαλωστὶ πετάζων
Εὐρείας, σκολιοὺς δὲ μυχοὺς περάασκεν ὀρέων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μέλανος κοίλην ὅγ' ἵκανε φάραγγα
Ταρτάρου ἐσχατίαν, φλογεροῦ πέρας ἢ πέλεν ἄντρου·
Ἔνθα ἑ κωλύσαντο πύλαι, στιβαρῶς ἀραρυῖαι
Χάλκῳ ἠδὲ σιδήρῳ ἀμειλίκτῳ τ' ἀδάμαντι,
Ὑψηλαὶ, δύσοδοι· περὶ δὲ φλογὸς ἀκαμάτοιο
Ἄσβεστον σανίδας μένος ἔβρεμεν ἀμφ' ἀδμήτους.
Πὰρ δὲ δύω φρούρησαν ἄϋπνα σμερδνὰ πέλωρα,
Σπηλαίων ἐπίουροι ἀμείλιχοι ἠεροειδῶν.
Ἔνθα μὲν ἀνθρώπῳ ἐναλίγκιον ἔπλετο εἶδος,
Σώματος ἄχρι μέσου, κούρη βαθύκολπος, ἀμύμων·
Νέρθεν ὄφις πλεκτοῖς σπειρήμασιν ἀμφιέλικτος·
Κυάνεοι δ' αἰεὶ σκύλακες περὶ γαστέρι κοίλῃ
Ἄλλοτε σειόμενοι μὲν ὑλάκτεον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἔντερα μητρὸς ἀναισχύντου πάλιν ἂψ ὑπέδυντο.

Ἔνθα δέ οἱ ὄσσοις ἰνδάλλετο μορφὴ ἄμορφος,
Ἡ στιβαρῶν εἵστηκε φύλαξ ἑτέρωθι πυλάων,
Φάσμα δυσειδὲς ἐοῦσα, ἐοικυῖα σκοτοέσσης
Σχήματ' ἀτεκμάρτῳ Νυκτός· θοῦρον δὲ κράδαινε
Δεξιτερᾷ ἐν χειρὶ βέλος, σκῆπτρον δ' ἑτερῆφι
Ἔσχε μέλαν· ζοφόεισι δ' ἐφίζεσκε κροτάφοισιν
Ἴνδαλμα χρυσέου στεφάνου, κόσμημα ἄνακτος.
Τὸν δ' ἄρ' ἀπειλήσαντα Σάταν προσέειπεν ἀταρβής.

Χάζεο, Ταρταρέου τέκνον σκοτοειδὲς ἀβύσσου,
Ὅστις ἐὼν φρουρεῖς πυριθαλπέα τήνδε φάραγγα·
Χάζεο, μηδὲ θεῶν πεῖρα μένος οὐρανιώνων.

Ὡς ἔφατ' ἀχθόμενος· τῷ δ' αὖ κεντούμενον ὀργῇ
Φάσμα δόρυ βριαρὸν κρατεραῖς ἐπεσείσατο χερσίν.
Εἱστήκει δ' ἑτέρωθι Σάταν, θοῇ ἀλκὶ πεποιθὼς,
Δεινὸς, ὑπόδρα ἰδών· οἷός ποτε Σείριος ἀστὴρ
Λυγρὸν ἀπαστράπτεσκε, πυρίπνοος ἠὲ κομήτης,
Ἐκσείων δειλοῖσι βροτοῖς πόλεμόν τε νόσον τε.

Καὶ νύ κεν αἰνὰ μάχης βαρυπενθέος ἔπλετο ἔργα,
Εἰ μὴ ἄφαρ μετέειπε κόρη μετὰ τοῖσι δίμορφος.

Λευγαλέου παύσασθε μόθου, μὴ συγγενὲς αἷμα
Οὔλια μαινομένων βέλε' ἀμφοτέρωθι μιαίνῃ.
Εἰ μὴ ὅλως Ἄτης τὸ πάλαι φίλον ὤλετο κάλλος,
Παῖδα τεὴν γνώριζε, ἄναξ, γνώριζε δάμαρτα.
Ἣ ποτ' ἐπουρανίων ἁγίῳ μακάρων ἐνὶ οἴκῳ

Ἔκθορε σῆς κεφαλῆς, καλὸν τέκος. Αὐτὰρ ἔπειτα
Ἔν γε τεῇ φιλότητι δαμεῖσα πυρίβρομον ἄντρον
Σοὶ ἅμ' ἀφικνεόμην, τοῦ νῦν φρούρημα φυλάσσω.
Ἔνθα βαρυνομένη δεινὸν μογερὰ τέκον υἷα,
Τὸν στύξασ' ἔφυγον, μήτηρ περ ἐοῦσα, μύχοις τε
Ἐν πᾶσιν Θάνατον κέκραγα· μύχων δ' ἀπὸ πάντων
Ἀντεβόα Θάνατον, Θάνατον, διδυμόθροος Ἠχώ.
Ἀλλ' ἄγε, νῦν διάβηθ' ἀρρήκτων φράγμα πυλάων,
Ὄφρα νέῳ ἐνὶ κόσμῳ ἐμοῦ τ' ἀρχὴν Θανάτου τε
Στηρίξῃς.—Ἦ, καὶ μεγάλην κληῖδα λαβοῦσα
Ὑψηλὰς ἐπέτασσε θύρας καναχηδὰ βρέμουσιν
Μυκώσας θαιροῖς. Αἱ δ' οὐ πάλιν ἂψ ἐθέλουσαι
Κλείεσθαι, πυρὸς ἀκάματον μένος ἐκπνείουσιν
Κάπνοιο στροφάλιγγι μεμιγμένον αἰθαλοέσσῃ.
Ἐκ δ' ὥρμησε Σάταν, χάεος δ' ὑπὲρ εὐρέα κόλπον
Ἵπτατο λαιψηρῇσιν ἀμειβόμενος πτερύγεσσι·
Καὶ Θάνατος μείδησε, ἑοῦ ἀέκητι προσώπου,
Δεινὸν, ἀμείλικτον· δὴ γὰρ φρεσὶν ᾗσιν ἔολπε
Ὠμοβόρον φονίῳ κορέσασθαι γαστέρα δόρπῳ.
Ἐκ δὲ Νόσος Πόλεμός θ' ὡρμήσασκον, καὶ Ὀϊζύς·
Ἠδ' Ὕβρις στονόεσσα, πανάγρυπνοί τε Μέριμναι,
Δεῖμός τε, Νέμεσίς θ', ἥγ' Ὕβριος αἰὲν ὀπηδεῖ
Ἴχνεσ', ἐχιδναίῃσιν ἀπειλοῦσα σκυταλῇσιν·
Καὶ Δῆρις γενέτειρα Φόνου, Λώβη τ' ἀκόρητος.

Οὐ πρὶν παυσόμενοι ταραχῆς δεινοῦ τε μόθοιο,
Πρὶν Θεὸς, ἀνθρώπου μορφὴν καὶ σάρκα τάλαιναν
Ἑσσάμενος, πάλιν ἐς Στυγίην ἐλάσασκε φάραγγα,
Ἐν χθονὶ δ' οὐράνιον μειδᾶν ἐπέταξε γαλήνην.

---

* Κέλομαι εὗδε βρέφος.

Crooke. A. D. 1793.

Εὗδε, βρέφος, κέλομαι, τεὰ δάκρυα πένθος ἀέξει
 Μητρὸς ὀδυρομένης, δύσμορον εὗδε βρέφος.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ μάλα μακρὸν ἐπὶ χρόνον οὐδ' ἀλιτούσῃ
 Μόρσιμον ἀγρυπνεῖν, καὶ κακὰ πενθέμεναι.
Ὡς σὺ μὲν, υἱὲ, πατὴρ σὸς ἐφαίνετο πᾶς τις ἀληθὴς,
 Τεμὸν ὅτι ψευδὴς ἥψατο θυμὸν ἔρως.
Ἔμπεδος ἔτος, ἔφην, φίλος ἔσσεται· εἰσὶ δ' ἄπαντες
 Ἄνδρες ὑπερφίαλοι, συνθέσιαί τ' ἄνεμος.
Πολλάκις ἀγρύπνου τεὰ καλὰ γελάσματα, τέκνον,
 Μητέρος ἀργαλέην ἔσβεσε κηδοσύνην.
Ὁππότε γὰρ μελέῃ φιλότητι φρὲν ἤθελε πείθειν,
 Τοίη μὲν δολεροῦ πατρὸς ἔλαμψε χάρις.
Πάντα διεξιέναι τί δὲ τὸ πλέον; εἶδεν ἐμαυτῆς
 Κεῖνος ἄρ' εὐπειθῆ, καὶ μάλα, τὴν κραδίαν.
Τειρομένην πενίῃ καὶ χλευάζουσι γέλωτα
 Νῦν μὲν ἐρημαίην ἔκφυγε, καὶ μελέαν.

Ὡς δ' ἐπ' ἀληθείας κείνοιο μὲν ὄνομ' ἔρασσα,
Ναὶ σύγ' ἐμϐ μάρτυρ, ὀράν', ἔρωτος ἔση.
Τϐτο γὰρ ὁππότ' ἐγὼν χαριέστατον ὄνομα φαίην,
Τὀμὸν ἔτι προτέρϐ κῆρ πυρὸς αἰσθάνεται.
Νῦν σε μὲν εἰσορόωσα, τεῷ ἐνὶ βλέμματι λεύσσω
Ὄψιν ἄρ' ἀκριϐῶς, νήπιε, πατρὸς ὅλην.
Ἐκ δὲ τεῶν χεύσει στομάτων ὄπα μειλιχὸν αὐδὴ,
Καὶ σέ ποτ' ἀνδρείαν πάτριον ἀμφιϐαλεῖς·
Καὶ πατρὸς χάριτες τέκνον ἀγλαΐσϐσιν ἅπασαι·
Ἀλλὰ σὺ φεῦγε δόλϐς, φεῦγε κακὰς ἀπάτας.
Νηπίαχον γελάσας, καὶ θυμὸν ἀκηδέα θρέψας,
Μητέρος ϐκ ἀλέγεις πότμον ὀδυρομένης.
Εἴης δηθὰ κακῶν, φίλε τέκνον, ἄπειρος ἀπάντων,
Οὔτ' ἄρα κηδοσύνην γνώσεαι ἡμετέραν.
Ψυχρὸς ἔρως ἡμῖν, ψυχρά τ' ἀμέλεια φιλϐντων
Στήθεσι τραυματίαις ὕστατόν ἐστι πάθος.
Ὦ μοι ἐμῆς ἄτης· τόσσαις γοόωσαν ἀνίαις
Τίς δύναται θέλγειν στήθεα προσδοκία;
Ἦν μὲν ἐτόλμησεν λείπειν στενάχϐσαν ἀκοίτης,
Ἔσσεται ἀλλοτρίων τίς ποτ' ἀρωγὸς ἐμοί;
Πήμασιν, ὅσσα δ' ἐμοὶ δυστήνῳ μοῖρα δέδωκεν,
Σὴ ἀγανοφροσύνη οἶδεν ἄκεσμα φέρειν.
Εἴη· νῦν δὲ, βρέφος, καταπαύσειν ταῦτα μάθοιο
Δάκρυα, καὶ στοναχὰς μιγνύμεν ἡμετέραις.

Εὐσεβίας, σοφίας, ἀρετῆς ἀγνοῖσι κελεύθοις
  Ἔστιν ἐμοὶ ἤβην εὐτρέπισαι σφετέραν.
Στήθεσι νῦν δὲ τεοῖς ταχέως, γενναῖε, μελήσει,
  Μητρὸς πραΰνειν ἄλγεα δυστυχέος.

His saltem accumulem donis.

Forster. A. D. 1771.

Ὕμμας νῦν, δάφναι, σύν ἀειθαλέεσσι μυρίκαις,
Κισσῷ τε χλοερῇ, καὶ ἐσαῦθις ἔπειμι ταράξων
Δρεψόμενος καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, πρίν περ ἵκεσθαι
Ὥραν, πόλλ' ἀέκων, Λυκίδας ὃκ' ἀπώλετ' ἐν ἅδᾳ.
Ὤλετο γὰρ Λυκίδας, καὶ ἐδένα λεῖψεν ὅμοιον.
Τίς Λυκίδᾳ κεν ἀναίνετ' ἀειδέμεν; ὅτι καὶ αὐτὸς
Μώσαισιν φίλος ἔσκε, καὶ ἁδύ τι αὐτὸς ἄειδεν.
Οὐκ ἔτι νῦν ὑγροισιν ἐνὶ λεχέεσσι θαλάσσας
Ἄκλαυτος φορέοιτο, ἢ ἐν ψαμάθοισιν ἑλιχθείς.
Νῦν Ἑλικωνιάδες τῶ πένθεος ἄρχετε Μῶσαι,
Ἄρχετε, καὶ Λυκιδᾷ λιγυρόν τι ἀείδετε Νύμφαι.
Μὴ νῦν ὀκνήσειεν ἀειδέμεν ἁδύ τι Μῶσα,
Ὥς τις ἐπ' ἡμέτερον λύπης καλὰ δάκρυον εἴβοι
Τεθνεῶτος πολὺ σᾶμα, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισιν
Εἰρήνην ψυχῇ τε καὶ εἰδώλῳ χαρίσαιτο.
  Ὥρεσιν ἀμφότεροι τεθραμμένοι ἦμες ὁμοίοις,

Ἠδ' αὐτοῖσι νομῆες ἐν ὤρεσιν, ἐσδόμενοί τε
Ἐν βήσσαισιν ὁμῶ εἰώθαμες ἄμφω ἀείδειν.
Εἴομεν ἀμφότεροι, ὄκ' ἐν ἄλσεσιν ὑψικόμοισι
Πρῶτον ὑπαὶ νεφέεσσ' ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς,
Γηθοσύνω δροσεροῖς δάπεδον στειβόντε πόδεσσιν.
Πολλάκις ἐσδόμενοι μὲν ἀκούομες, ὄφρ' ἐπὶ νυκτὸς
Κάνθαρος ἐρχομένης λιγυρὴν βόμβευσ' ὀλολύγην,
Ταῖσι δρόσοις βοσκόντε τὰ ποίμνια, ὄφρα κεν οὗλος
Ἕσπερος ὠρανόθεν ἀπεβήσατο· χαῖρε δ' ἀκούων
Δαιμοίτας ὁ γέρων, καὶ πολλάκι τέρψετ' ἀοιδᾷ.
Ἀλλὰ βαρὺς νῦν πότμος ἐφίκετο, νηλέες ἦμαρ·
Ὤιχετ' ἄρα Λυκίδας, καὶ ἐς ὕστερον οὐχὶ νέοιτο.
Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦσθ', ὄκα πόντος ἀμείλιχος ἐς Λυκίδαο
Ἦλυθ' ὀδυρομένω γλυκερὸν στόμα, πᾷ ποκα Νύμφαι;
Ἦ ἄρα παίσδοισαι Δρυϊδῶν ἐπὶ σάματ' ἀοιδῶν
Ἀρχαίων, ἢ μὲν κατὰ Μώνην εἰνοσίφυλλον;
Οὐ μὲν ἄρ' ἦσθ' ἱεροῖς ψυχρᾶς ἐπὶ νάμασι Δήβας.
Ἀλλὰ τιή μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμὸς;
Αἶκε παρασταίητε, τί κεν ποιήσατε, Νύμφαι;
Οὐ γὰρ Καλλιοπὴ δύνατο φίλον Ὀρφέα σῶσαι,
Ὅς περ φίλτατος ἔσκ' Ἑλικωνίῳ Ἀπόλλωνι·
Τῆνον μαινόμεναι κραδίαις Βακχοῖο θυγάτρες
Ἔρριψαν ποτ' ὄρεσφιν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρεσθαι
Ἀκτὴν ἐς Λέσβοιο θοοῖς Ἕβροιο ῥεέθροις.

Non omnis moriar.

W. Herbert. A. D. 1795.

Στροφὴ α΄. κώλων ιϛ΄.

Χρυσέων οἰκήτορες λεπ-
τοὶ μελάθρων, Διὸς αὐ-
λὰν παρὰ στιλπνὰν, πτερύγων
ποικίλαισιν πεισυνοὶ εἰρεσίαις, οἱ τει-
ρῶν στρωφᾶτε λάμποντας κύκλους
θείαισι σὺν ἁρμονίαις· οἵ τε δρόσου
πορφυραῖς ἀκτῖσι βεβρεγμένοι, εἰν
ἠρινοῖς κοιμᾶσθε λέκτροις ἀνθέων·
δαίμονες ἀέριοι,
πνευμάτων ἁγνὰ θαλερῶν γενεὰ,
ὑμῖν διὰ μαρμάρεον
σκιρτόωσαν

Ἀντιστροφὴ α΄. κώλων ιϛ΄.

Ἀμφέπειν Ψυχὰν στίβον κου-
φαις παλάμαισι μέλει·
στάθε᾽ ὄκκ᾽ οὖλα Θανάτου
λῦσε χείρ· ἐξήλατο δὲ πτερόεσσα φλὸξ
πηδήσασα θνατῶν δεσμάτων,

καὶ γεύσαιο θεσπεσιάων κυδιῶ-
σ' ἀδονᾶν. Ὑμεῖς ὁδὸν ἀμβροσίαν
ἄνθεσιν ϛρώννυσθε, λεπτοῖσι πτεροῖς
ὑψόθι τρεσσαμέναν
ἤρεμ' αἰωρεῦντες, ἰοπλοκάμων
κόλποισιν ἔνι ζεφύρων.
Οὐ γὰρ, ἀβρᾶν

Ἐπῳδὸς α΄. κώλων ιέ.

Ὄκκα παρηϊάδων χλώ-
ρισσ' ἄωτον μαλθακὸν,
σβέννυται αἰθέριος σπιν-
θήρ· πρὸς εὐῶδες πέδον Ἠλύσιον
νίσσεται· κεῖθ' ἀγλάϊσμ' αἴ-
γλη τε παννύχιος ἐκ-
λάμπει· ῥοδόεσσα χλίδαις γαῖα φλέγει,
μυρσίνων θ' ὕλη τρέφεται
μακάρων ψυχᾶν ἕδος.
τὰς πονηρὰς δὲ δνοφεροῖς ὑπὸ κευθμοῖς
ἄντρον ἀμειδήτου πιέζει
Ταρτάρου· δειναῖσι παγαῖς
ἔνθα πυρὸς βρέμεται
Φλεγέθων, ἔνθα ϛοναχῶν
κυάνεος Κωκυτὸς ἕρπει.

Στροφὴ β'. κώλων ιϛ'.

Ἡ κυλίνδονται πέριξ, στρόμ-
βοις ἀγρίων ἀνέμων
ἄσπετον δινευόμεναι.
Τὼς δι' ὄρφναν τᾶν μελανοπτερύγων ψυχά-
ων εἴδωλα δείν' ὠρύεται,
κλαγγαῖσι μετ' οὐρανίαις.—Σοὶ δ' ἔστι γᾶ,
ἔσθ' ἕδος φυλᾶν, Μαόμηδα, τεᾶν,
ἀφθίτοις θάλλοισα χάρμαις ἔαρος·
κεῖθι δ' εὐπλοκάμων
στάθεσσ' Ὡρᾶν συνθέμενοι φιλίαν
ἥρωες ἔρωτος ἰαύ-
οντι τέρψιν.

Ἀντιστροφὴ β'. κώλων ιϛ'.

Ἔστι δ' ὀρφναίαισιν αὐλὰ
φρασσομένα νεφέλαις·
τείχεα στίλβει φλογοέσ-
σαις κεραυνοῦ λαμπάσ' ἀελλόποδος· τηνεὶ
Ὤδινος πυρώδης ἱζάνει
κόλποις νεφέων ἔνι· κάλλισται πέριξ
γαυριῶσι ψυχαὶ, ἀφυσσόμεναι
νέκταρ εὐῶδες, τὸ θείας ἄμβροτον

δῶρον ἐλευθερίας·
καὶ σιδηρᾶ τεύχεα σὺν παλάγῳ
ἐν χείρεσι πληξάμεναι
καλλινίκοις

Ἐπῳδὸς β΄. κώλων ιέ.

Θεσπέσιον γανόωνται.
Οὐδαμῶς οὐδ' ὄλλυνται
πνεύματος ἀθάνατον πῦρ·
ἄλλα δ' ἄλλο κληρονομεῦσιν ἔδος·
καὶ τεὸν, *Φάλκνηρε, ναῶν
ὃν βρέμοντι πολέμῳ
πεπτωκότα κλαίομεν, ἐν κύκλοις χλιδᾷ
οὐρανοῖο, δρεψάμενον
χλοερὸν δαφνᾶν γάνος.
τὶν πόθῳ γὰρ μειλιχίῳ, δακρύων τε
στασδομένους λεπτᾷ δρόσῳ, πλέξ-
ωμεν ὕμνοισι πτερωτοῖς
Πιερίδων στεφάνους·
τὶν ἀοιδάων σὺν ἁβραῖς
χάρισιν ἐκπέμπωμεν οὖρον.

* *Capt. Falkner.*

Quorum operâ liber est.

Moore. A. D. 1784.

Φιλlάταν θύγαlρα ἄναξ Ὀλύμπω
Πέμψε τὰν Ἐλευθερίαν ἐπ' αἶας
Φρερὸν ἀνθρώπων ἔμεν'· ἁ Θεὰ δὲ
'Αςέρι ἶσα
Κάππεσεν δι' αἰθέρος· ἐς δ' ἄρεραν
Κέκροπος φοιlᾶ Πέλοπός τε νᾶσον,
Ἔγχος ἀῤῥηκlόν τε χεροῖν φοροῖσα
Αἰγίδ' Ἀθανᾶς.
Ἄσμενοι δέξανlο κόραν πολῖται
Τῶν θεμίςων καὶ πόλεως κραlεῖσθαι,
Χ' ὁππόκ' ἂν τύχῃ, πολέμω ςρατῶν τε
Ἔμμεν' ἄνασσαν.
Ὡς ἀγῷ ἐν Θερμοπύλαισιν ἀυlὰ
Φασγάνῳ θύονlι παρίςαl', αὐτὰ
Φοινίως κλεινὸν παlρίδος τυράννως
Τὸν Θρασύβελον
Ἐκβαλεῖν ὤρινε. Τόκα κραlεῦσαν
Ἐθνέων Ῥώμαν διδύμως τε Γράγχως
Φίλαlο, Βρύτως τε καλῶς κlανένlων
Εἵνεκ' ἀνάκlων.

'Αλλ' ὄχ' ἂν χαμαὶ τὸ κλέος πρόκειτο
'Ιτάλων, πέφευγε Θεά· τὸ δ' ἁβρὸν
Γαλλίας φῦλον λίπε, καὶ βιβῶντας
Μακρὸν 'Ιβῆρας.
Τὼς ἔβα· χέῤῥος δὲ πρὸς ἄρκτον ἰσθμὸς
Φαίνετ'· ἁ δ' ἰδοῖσα φυγᾶς ἀπέστη,
Καὶ βαλοῖσ' ἔγχει μιν ἀπέσχισ' ἀπεί-
ροιο. 'Ο δ' αἶψα
Πλήγμενος πήδησε· μέσῳ δὲ πόντῳ
Νᾶσος ἐστήρικτο σὺν ἀντιπύργοις
Αὖθ' ὄρεσσ'. 'Ελευθερία δ' ἐπ' εὐρὺν
Πόντον ὁρῶσα
Εἶπεν·—Αὐτᾶ νᾶσος ἐμὰ κάλα περ,
Οὔνομ' 'Αλβίων, δαΐφρων, κρατίστα,
Φιλτάτα γ' αὐτῷ Διΐ, φιλτάτα τῷ
'Εννοσιγαίῳ.
Τὶν δ' ἐγώ, (πάλαι γὰρ ἐγὼν παρήμην
Δεξίᾳ τῷ Ζανὶ Κρόνω κρατεῦντι)
Τὶν μόνᾳ δώσω βασίλισσαν ἦμες
Γᾶς τε καὶ ὑγρᾶς.
Κρείσσον' αὖ 'Ρώμας μεγάλας τυ δείξω,
Κρείσσον' 'Ελλάδος· τὺ μέγιστα πράξεις
Εὔσταχυν Δάματρος ὁμῶς τ' ἀνεῖσα
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

Οὐδὲ πω δείσῃ τὺ μένος τυράννων
Οἰκόθ'· οὐδ' ἀνδρῶν δαΐων, ἐμεῦ σε
Ἀμφιβαινοίσης, στόλος ἔνθεν ἀρχᾶς
Σκᾶπτον ἀποίσει.

Pulsatusve parens.

Blount A. D. 1774.

Οἷον κνέφας νὺξ ἤγαγεν δυσχείμερος·
Οἷός τε τυφὼν αὐτίκ' οὐράνιον ἄχς
Ἔσκηψ'· ἀήτων μαίνεται λυγρὸν μένος,
Βροντή τε δεινὸν ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς.
Ταρβοῦσ' ὁδῖται· πύκν' ἐπαυλίων σταθμὰ
Ζητοῦσιν ἄνδρες βουκόλοι· Λέαρ μόνος
Ὁρμᾷ κατ' ἀγρούς, ἄλλοτ' εἰς τὸν οὐρανὸν
Τείνων ἀμαυρὰ χεῖρε, γυμνὸν ἄλλοτε
Στῆθος πατάσσων, (κρατὸς ἠγριωμένου
Πάντη δὲ αὔρας αἴσσεται λευκὴ κόμη)
Πικρούς τ' ἄγων ἀχαριστίας τέκνων γόους,
Λέγει στενάζων—Ὦ Διὸς φλόγεον βέλος,
Μένος τ' ἀήτων, οὐρανοῦ τ' ἀφ' ὕετοὶ
Ἀθέσφατοι πεσόντες, οὐχ ὑμᾶς κακῶς
Ἔγωγε λέξω γ'· οὔποθ' ὑμᾶς φιλτάτας
Ἐκάλεσα παῖδας, οὔποθ' ὑμῖν ὤπασα

Πατρῷον ὄλβον, σκῆπτρα, καὶ τυραννίδα·
Ὠφείλεθ' ἡμῖν οὐδέν· εἰ δ' ἄγ', αὐτίκα
Ἐς σῶμα τοὐμὸν βάλετε πορφύρον μένος.
Ἄτιμος, ἄθλιός τε, κἀσθενὴς γέρων,
Ὧδ' ἵσταμαι· δεινοὶ δ' ὅμως ὑπήρεται
Ὑμεῖς ἄρ' ἔστε σὺν τέκνοις ἀνημέροις,
Ὧδ' εἰς ἐμὸν κάρηνον ἐξορμώμενοι.
Τί τοῦτο δ' ἐστι; φεῦ· κόραι κυνώπιδες
Ξίφη φέρουσαι πλησίον θρώσκουσί μου.
Δός μοι μάχαιραν αὐτίκ' ἀμφιδεξίαν,
Ὡς εἰς θυγατρῶν δυσμενῶν θύσω σφαγάς.
Φεῦ· δειλὸς ἀγαθῆς ποῖ παρεπλάγχθην φρενός;
Ποῖ γῆς πάρειμι; ποῖ πλάνησιν ἤλυθον
Νυκτὸς δι' ὄρφνην; ἀλλά, Ζεῦ, πανύστατον
Σὲ νῦν προσείπω, παῖ Κρόνου βαρύκτυπε,
Εἴ σ' εὐπρεπῶς δικασπόλον κικλήσκομεν,
Ἐμοί γε πράξον τοῦτο· τοῖς ἐμοῖς τέκνοις
Οὔποτε γένηται τέκνον· εἰ δ' αὐταῖς γένος
Τίκτειν ἀνάγκη, τοῖον ἐμπεφυκέτω,
Ὃ τὰς τεκούσων ἀθλίων παρηΐδας
Ὀφθαλμοτέγκτοις πυκνὰ πλήθη δακρύοις·
Ὡς τοῖς ἑαυτῶν ἐκμάθοιντ' ἀλγήμασι,
Τί δ' ἐστι παῖδ' ἀχάριστον ἐν δόμῳ τρέφειν.

Θέμις γὰρ ἐςί τις ξεινὴ Θεά.

James. A. D. 1766.

Τήναν τὰν κώμαν τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύττει,
Ἣν κάμψας ἕλκοις, ξεῖνε, πόκ' ἔνθα πόδας·
Βάσκ' ἴθ', ἵνα δρυΐνω ὑπὸ τὤλσεος ἄγρια φύλλα
Ἀρχαίως λάσιον δῶμα ὑποσκιάει.
Τηνεὶ εὐκρίθῳ περί τ' ἀμφί τε ἄρχει ἀρούρᾳ
Εὔκριτος, ὁ ξείνοις ἄφθονα πάντα νέμων.
Τυτθὸν ἄπωθε βλέποις σακὸν ποθ' Ἑωσφόρω αἴγλαν
Μικκὸν, ἄσαμον ἰδεῖν, ἀψόφω ἄγχι ῥοᾶς.
Ἀλλὰ σύγ' εὐσεβέως ἱερὸν, ξένε, βαῖν' ἀνὰ χῶρον·
Κάδδ' ἐπὶ τὰν χλοερὰν τάνδε γεωλοφίαν,
Ἅνπερ ὁρῇς, ὄζοις περὶ δάσκιον οἰσυΐνοισι,
Σπένδ' ἀπὸ τᾶς κράνας ἐκ καθαρᾶν παλαμᾶν
Ἀέναον τὸ διαυγὲς ὕδωρ· ἐπὶ δ' ἄνθεα πάσσε
Ἥδυμ'· ὁ γὰρ τηνεὶ εὕδετ' ἐν ἀσυχίᾳ
Δάφνις ὁ μαλοβοτὴρ πολυΐδρις, ὁ πάντ' ἐς ἄεθλον
Ἀγροίκων κλυτὸς ἦν, καὶ μελίγαρυς ὄπα.
Ἀλλ' ὅγ' ὑπαὶ μαλεροῖο τάλας κατετάκετ' ἔρωτος·
Τόνδ' ὑπεροπλίῃ τεῖρεν ἀπιςοτάτῃ
Λευκοχόροια καλή· ὁ δ' ἄρ' εἵλκυτο εἰς ἀΐδαο,
Καίπερ ἐν ἁλικίας ἄνθει ἴουλον ἔχων.

'Αλλὰ κακῶς ὀδύνᾳ ἀνίαισί τε λευγαλέαισιν,
Δάκρυσί τ' ἦνθε δίκα θεῶν ἀπολισαμένα
Τάνδ' οἱ ἀπιςοσύναν· ἐπεὶ ἐδ' ἐνὶ δώμασι χρυσὸς
Μυρίος, ἐ πομπὰ τὰν φρέν' ἔτερψε γάμω·
Οὐδ' ὅσ' ἀπαὶ Δάφνιδός γε παρήγαγε θυμὸν ἄπιςον
Πρώτην ἐς θαλάμες ἀνδρὸς ἀφνειοῖέρε,
Τακομένᾳ χραίσμησ', ἤ ἀπέτρεπε κῆρα βαρεῖαν·
'Αλλ' ἴθι, καὶ λυγρὸν μυθὸν ὁδοιπόρ' ἔρει·
Αἰχ' ὑπομιμνήσκῃ νύμφᾳ τιν', ὅτ' ἐδ' ἂν ἔρωῖι,
Οὐδ' ἂν ἀληθείᾳ πλἕτος ἔτ' ἶσον ἔχοι.

Hic est quem promitti sæpius audis.

Ossulston. A. D. 1793.

"Αρχέῖε τἕ μέλεος, Σολύμαιαι ἄρχέῖε νύμφαι,
Σεμνότατόν τι λύρῃ μελεῖᾷ· τίνα δ' ἄνθεα δρέψει
Μἕσα Θεῷ, τιμῶσα τίνας ςεφανώσει ἀοιδάς;
Οὐ γὰρ ἐνὶ κορυφῇ Πίνδε, ὅθεν ἱερὸν ὕδωρ,
"Υπνος ἔτι γλυκερός· τὰ δὲ δένδρεα πάντ' ἐν ὄρεσφιν,
Οὔρεά τ', ἠδ' ὕλη, λειμὼν δ' ἄρα πᾶς ἐμαράνθη.
'Ως δέ ποῖ' 'Ησαίε ἔκαε φρεσὶν ἀκάμαῖον πῦρ,
Καὶ πειθὼ μελίγλωσσος ἀπὸ ςόμαῖος θεολήπῖε,
Θεσπέσιον γέρας· ὡς ἔπεα πῖερόενῖα λάβοιμι,
'Ηδὲ λύρην ἁγίαν, γλυκερήν τ' ἐν ςήθεσι φωνήν.

Ἦρχ' ὠ'νήρ·—Τίκτει ἡ παρθένος, ἄρσενα τίκτει
Παῖδα, Θεῦ βρέφος· ἐκ γένεος μαντευθὲν Ἰεσσαι
Δένδρον, ἰδοὺ, φύεται, καρπός τ' εἰς οὐρανὸν ἵκει·
Φύλλα τε τὰ δροσόεντα, τά τε γλάγος ἄνθεα δεύει
Ἀθάνατον· περὶ δ' αἰθέριος πτερὰ σείεται ὄρνις.
Φάρμακα νῦν ὄζοι μελιηδέα πάντοθεν ἄκροι
Στάζουσιν, θεῖόν τε ῥοαῖς καταλείβεται ὕδωρ.
Ἐγχέετ', ὦ νέφελαι, κατὰ γαίην ἐγχέετ' ὄμβρους
Καρποφόρους, φιαρήν τε δρόσον· τὸ δὲ δένδρον ὀπάσσει
Ἡσυχίαν, σκιερόν τε τὰ φύλλ' ἄμπαυμα καμοῦσι.
Οὐ γὰρ ἐν ἀνθρώποις φόβος ἔσσεται, ἢ κακὴ ὕβρις,
Οὐδὲ βίη· τίκτει δὲ βροτοῖς μελιηδέ' ἀοιδῶν
Ἄνθεα, καὶ πλοῦτον, καὶ χρήματα πάντα, καὶ ὕπνους
Εἰρήνη μαλακοὺς, εὐδαιμονίην τ' ἐρατεινήν.
Φεύγετε ῥίμφα, χρόνοι· ταχέως τερψίμβροτος ἠὼς
Ἡδὺ φάος θνητοῖσι φέροι· πολυφεγγέες αὐγαὶ
Χαίρετε γῆς, δνοφερῆς γῆς ὄμματα παμφανόωντα.
Γείνεο Παῖ· σοὶ δῶρα χαρίζεται ἀγλαὰ, σοὶ χθὼν
Τὰ πρωτεῖα δίδωσι, τά τε ῥόδα, τόν θ' ὑάκινθον.
Σοὶ γὰρ ὅσ' ἠώοις τρέφεται κάλλιστ' ἐνὶ κήποις
Αὐτομάτην δρέψονται· ἑῷ εὐειδέα κόλπῳ
Γαῖα φέρουσ' ἐφύπερθ' ἁπαλοῖς γαῖ' ἄνθεσι κοίτην
Στέψει ἐπιχθονίην, λευκὸν γάλα δακρύσασα.
Πᾶς δὲ γέγηθε βροτὸς, πᾶν θ' ἑρπετόν· ἐκ δὲ θεμέθλων

Νευςάζει Λεβάνε τρομέεσα θυώδεος ὕλη.
Οἷον ἐνὶ κορυφῇσιν ἐσείσαλο κέδρινος ὅρπηξ·
Οἷον ἅπαν περὶ δένδρον· ἕκας, ἕκας, ὅςις ἀλιἶρός.
Γηθοσύνῃ πρόδρομος φωνὴ φαιδρύνει ἔρημον
Τέρψει· γαῖα Θεὸν, Θεὸν ὄρεα μακρὰ βοῶσι.
Ὑμνεῖτ', ὦ πάνίες βενοὶ, πᾶσαί τε φάραγγες·
Οὐρανόθεν γὰρ, ἰδὲ, λάμψεν σωἰήριος αὐγὴ,
Φρέριον ἦγε βροἰοῖσι μέγ' ἔρχεἰαι· ἔρχεἰαι αἰὼν
Χρύσεος, ἀνθρώπων τε νέα γενεὴ καἰαβαίνει.
Ἦλθε θεοπροπίας χρόνος ὕςαἰος; ἠδ' ὁ δέδορκεν
Ἥλιος εὐσεβίας, εἰρήνης τ' ἄκρον ἄωἰον.
Ὑμνεῖτ', ὦ κωφοί· ἐ γὰρ ςόμα γ' ἔςαι ἄφωνον,
Οὐ σκότος ὄμμα καλύψει, ἐν ἤμαἰι παμφανόωνἰι
Παιδὸς ἀνιςαμένε· σκοἰόεισι γὰρ αὐτὸς ἐπ' ὄσσοις
Ἡδὺ φάος χεύσει, βλεφάρων τ' ἄπο νύκἰα διώξει.
Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ σκοπέλων κορυφαῖς τράγος ἅλλεἰ' ἐλαφρὸς
Ἥβης γηθόσυνος κράτει, ἢ τις ὀρειδρόμος ἐλλός·
Ὣς χωλοὶ ἀλκῇ τε πεποιθότες, ἠδὲ πόδεσσιν,
Γυῖά τε τὰ τρομέονἰα χορὸν περὶ κυκλώσεσι.
Οὐδ' ἔτ' ἐνὶ βλεφάροις δειλαίης ὄμβρος ὀπωπῆς
Ἔσσεἰαι, ἐδὲ γόε θνηἰὲς νέφος ἀμφικαλύψει,
Οὐδὲ φόβε. Θεὸς, ἠνὶ, Θεὸς περὶ πύργον ἐρείσει.
Ὡς δ' ὅτε τις ποιμὴν ποἰαμὸν καἰὰ δενδρήενἰα
Βεκολέων ἐὰ μῆλα, καὶ ἤμαἰα πάνἰ' ἐν ὄρεσφιν

Εὖ ἔπῖαι, νύκῖας τε καῖ' αὔλιον αὐτὸς ἀγείρει,
Πάνῖα δ' ὁμῶς φιλέει, μαλακαῖσί τε χερσὶ τιθηνῶν
Βρῶμα φέρει πάνῖεσσι, φίλοις δ' ἐν ςήθεσι θάλπει·
Ὡς ὁ Παῖὴρ ἀνδρῶν κακὰ μὲν δειλοῖσι βροῖοῖσιν
Ὥσει νωλεμέως, μάλ' ἀμυνόμενος περὶ τέκνων.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔθνος ἐπ' ἔθνος ἐνὶ κραῖερῇ ὑσμίνῃ
Ἀνςήσει φθόρον· ὐδὲ φόνῳ πεπαλάξεῖαι αἶα,
Αἵμαῖι ἀνδρομέῳ χαίρυσα τε δηϊόῖῆτι·
Οὐδ' ἔγχη, κυνέας τε, καὶ ἔνῖεα, καὶ θανάτοιο
Κῆρα, καὶ ἀργαλέον συνάγυσ' ἠσθήσεῖ' ὄλεθρον.
Ἤδη ἐν εἰρήνῃ ἀνθῶν γάνος ἡδὺ γελάσσει
Τερπνότερον, καὶ καρπὸν ὑπερβριθῆ φορέσυσι
Δένδρεα, θαμβήσει τε ἰδὼν λειμῶνα γεωργός·
Πάνῖοθι γὰρ τὸ κρίνον, καὶ τὸ ῥόδον ἄγριον ἔςαι
Γαίῃ ἐπ' ἀνθεμοέσσῃ· ὁ δ' ὑρανὸς ἐκ νεφελάων
Ἀερίων ἐραῖεινὰ καῖὰ χθόνα δάκρυα χεύσει.
Πολλάκις εἰαμενῇσιν ὑπὸ πνοιῇς ἀνέμοιο
Ἥδιον ἡ καλάμη ψιθυρίσμασι νύκῖα μαλάξει·
Ἔνθα πάρος μὲν ἔην ὄφις αἰόλος, ἔνθα τε φωνὴ
Ἑρπεῖῦ ἐν θέρμαις κεκληγότος ἠελίοιο.
Πᾶν δὲ κακὸν βροῖοῖς σκεδάσει Θεὸς, αὐτὸς ἀμύνῖωρ
Πᾶσι μέγας, καὶ γῇ παῖρίαις ἀρεῖῇσι ἀνάσσων.

Οὐ γὰρ ἐνὶ σμικραῖς πόλις ἡ τίκῖυσα καλήσῃ,
Ὅτῖι τεῶν φύεῖαι τειχῶν ἄπο καλὸς ὅδ' ὄρπηξ,

Ὃς κατ' ἅπαν θνητῶν γένος ἐξανθήσεται ἀνδρῶν.
Ἴσασ', ἄνασσα πόλεων, ἠδ' ὀφθαλμοῖς ἀναδέρκου.
Ἠνὶ γὰρ ἐν πυκιναῖσι χυθήσεται ὄχλος ἀγυιαῖς
Ἄθροος, αὐτόχθων, πολέες δ' ἐνὶ δώμασιν υἷες·
Εὐφροσύνη καὶ πλοῦτος ἀπείριτος. Ἀλλὰ καὶ ἑξῆς
Οὐδ' ἀνατελλόμενος φλογὶ χρυσέῳ ἦμαρ ἀνάψει
Ἥλιος, οὐδὲ σεληναίη κέρας ἀργυροφεγγὲς
Ἑσπερινὸς πλήσει· σὸν γὰρ φάος ἔξοχος ἄλλων.
Ὡς δ' ὅταν ἐγρομένου τινος ἔκφυγεν ὄψις ὀνείρου
Χρυσέου, ἀῤῥέκτοιο, τὰ δ' ἡδέα πάντα φοβοῦνται·
Ὣς καὶ πρύμνηθεν σεισθήσεται ἡ μεγάλη χθὼν
Ἀερίαις φεύγουσ' ἀνέμου πτερύγεσσι θοοῖο,
Πάντα τε πανταχόθεν· θεῖον δ' ἔτι φῶς ἐπιλάμψει,
Ἠέλιός τε νέος, κόσμου τε φερέσβιον ὄμμα.

Nil mortalibus arduum est.

Frere. A. D. 1794.

Στροφὴ α΄. κώλων ι΄.

Ὦ μᾶτερ ἀνθρώπων Θεὰ
πάντων τιθανάτειρα, σὲ λίσσομαι, ἐν
στάθεσιν ἀμέτροις
ἔμπνευσον ὁρμὰν ἔνθεον· ἁγνὸν ὅπως
σὸν γεγωνοῖμι κλέος
σὺν χαρίτεσσιν εὐπλοκάμοισιν.

Ἐκ σέθεν δῆπε ὑπέρ-
θυμον ἀνθρώπων γένος ἐρανίαν
εὐρυῖίμε Ζανὸς αὐ-
λὰν μήδεσίν γ' ὑψίφροσιν

Ἀντιςροφὴ α΄. κώλων ι΄.

Τύπτεσι· καὶ πύρπνεν βέλος
βροντὴν ἄϋπνον σαῖς ἐν χερσὶν ἐγεί-
ρεσι, Πάτερ Κρονίδα,
πρηςῆρα, Τιτανοκτόνον. Ἐξότε δὴ
αἰπυμήτης τε πάλαι
Ἰαπέτοιο παῖς πυρὸς αὐγὰν
πάντεχνον δειλοῖς βροτοῖς
δῶκεν, ἐν νάρθηκ' ἀποκρυψάμενος.
Τῷ δ' ἄρ' ὀργισθεὶς Πατὴρ
ὀρσίκτυπος, πάντων ἄναξ,

Ἐπῳδὸς α΄. κώλων η΄.

Βαθὺν ἐφώρμησ' οἱ κλύδωνα,
βρασσομένας ἐπὶ κρατὶ δύας,
βριθὺ κακῶν πέλαγος.
Τότε μὲν νῦσοι, τότ' ἀτλάτων μεριμ-
νῶν θύελλαι ἄμμιν ἐπέχραον ἀ-
κάματοι· τραχεῖ' Ἀνάγκα,

Ὕβρις αὐθάδης τε. Τᾷ Κιλίκιος
γηγενὴς θαῤῥῶν Τυφὼς

Στροφὴ β΄. κώλων ί.

Τέτληκε γεύσασθαι σθένες
Ζανὸς βαρυγδέπε, μακάρων τε Θεῶν
χεῖρας ἀμαιμακέτων
πειρᾶν, ἐπὶ ϛεῤῥὰς ὀρέγων παλάμας
δώματ' ἀφθάρτῳ Διός·
ἀλλά νιν Αἰγίοχος βελέεσσιν
ψαλώσας πυρφόροις
ῥίψεν ἐς γᾶν· ἔνθα πιεζόμενος
δαρὸν Αἰτναίαισι λαχ-
νάεντα ῥίζαις ϛάθεα

Ἀντιϛροφὴ β΄. κώλων ί.

Σμερδνὰς ὅγ' ἐκφυσᾷ μάτην
παγὰς φλογός.—Δὴ καὶ ποτ' ἐφημοσύναις
πότνα τεαῖσι, Θεὰ,
ἥρως μονοκρηπὶς Μινύαις ἄεθλον
σὺν παλαιοῖς οἶδμ' ἁλὸς
ἔτλη ἐρισμαράγοις περᾶσαι.
Χαλκέαν, φημὶ, φρένα,
καὶ σιδηρείαις ἀκαμαντοδέτοις

τρὶς πτυχαῖς πεφραγμένην
ἔσχε θρασύσπλαγχνος· σάλοις

Ἐπῳδὸς β΄. κώλων ή.

Ἄκαστον ὅςις πρᾶτος ἀνδρῶν
λεπτὸν ἁλιῤῥοθίοισι πεπίσ-
τευκεν. Ὁκοῖα πάθον
Μίνυαι, δεινὰς κελεῦθυς ὁππόταν
πόντυ ἤνοιξαν ζαθέοιο, νάκυς
ἕνεκα χρυσότριχος Φά-
σιν δι᾽ Ἀξείνω μύχυς ἱκόμενοι,
τηλόθεν πάτρας φίλας.

Στροφὴ γ΄. κώλων ί.

Πᾶ δύσμαχον σπέρχεις πλόον,
τολμήρ᾽ Ἰάσον; δῦπον ἀρασσομένων
ὐκ ἀΐεις πότε πέτ-
ράων, ἀλικλύςυς πόντῳ Συνδρομάδας
κῦμ᾽ ἵνα ῥοχθεῖ πολύ-
φλοισβον; ἵνα σπιλάδεσσιν ἐρυμναὶ
εἰς ἓν ἀδμάτοις γνάθοις
συνθέεσίν γ᾽ ἀμφοτέρωθεν ὁμῦ
λεπράδες Πλαγκταὶ, θοά-
ων δηθὰ μήτρυιαὶ νεῶν.

'Αντιστροφὴ γ΄. κώλων ι΄.

Μοῦνον τόγ' ἐλλείπει βροτοῖ-
σιν, (πάντα νικήσασιν ὑπερφιάλοις,
θῆρας ὀρεσσιβάτους
πόντον τε καὶ γᾶν δαμναμένοισι νόου
δεινότητ' εὐποικίλῳ),
ἐσσομένου πέρι τέκμαρ ἀλαθές.
Νῦν γε μὰν, 'Αργὼ, σ' ἀέλπ-
των ἄελπτα λῦσε Θεὰ καμάτων,
χέρσ' 'Αθαναία δια-
σπάσασα Πλαγκτάων στόμα.

'Επῳδὸς γ΄. κώλων η΄.

Σὺ δὲ, Τύχα, πάντων κυβερνά-
τειρα φυλάσσεο ποικίλοφρον,
μήποτε μισοθέοις
ἐνὶ *Κορνουάλλιος Γάλλων κλόνοις
ὀψ' ἀτιμάζῃ στέφος, οὗ χλοερῶν
ποτε δαφνάων σὺν ἀνδρῶν
δρέψεν ἡρώων ὁμίλῳ, παρὰ πα-
γὰς ἀτειρεῖς ἀλίου.

* *Lord Cornwallis.*

* Πρῶτα μὲν τοῦ φωτὸς δεόμεθα.

Hobhouse. A. D. 1793.

Χαῖρε, Φόως ἅγιον, μέγα τ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Πρώτιστόν τε τέκος· θέμις ἠέ σ' ὁμήλικ' ἄρ' αἴγλην
Ἐκ θεόφιν καλέειν· τελέθει γὰρ φῶς Θεὸς αὐτὸς,
Ἐκ παντός τε μύχοις ἀστείπτου φωτὸς ἔναιεν
Ὑψιβάτοις αἰῶνος· ἐνί σοι κεῖνος ἔναιεν,
Ὦ λαμπρὸν λαμπροῦ γόνεως τέκος, αἰὲν ἄπαυστον,
Αἰὲν ἀκηράσιον, καὶ σεμνῷ πατρὶ ἐοικός.
Ἦ ῥόος αἰθέριος καθαρός τε σὺ μᾶλλον ἀκούεις,
Οὗ κρήνην τίνι ἐστὶ λέγειν; σέλας ἠελίοιο
Σοῦ, Φῶς, ὑστερέει, καὶ Ὀλύμπου χαλκοβατὲς δῶ.
Φωνῆς Ὑψίστου σὺ ἀκούσας, εὐρέσι κόσμου
Ἀμφιρύτου στοιχεῖα περιζώννυς ὀθόνῃσι,
Τοῦ χάεος δνοφερῶν διαχωρισθέντος ἀβύσσων.
Νῦν σε περισκοπέω τολμηροτέραις πτερύγεσσι
Ὕδατος ἐκ Στυγίου ἀναβὰς, ὁδὸν ἐκμετρήσας
Δυσχερέ', ἀργαλέην τε· ὅπου ἐν ἀφεγγέσιν ἄγροις
Ταρτάρεόν θ' ὕμνησα χάος, καὶ ἀτέρμονα νύκτα,
Οὐχ ᾧ Ὀρφῆος περιήχεον ἄσματι χορδαί.
Μοῦσά μ' ἔδωκε μολεῖν χαλεπὴν ὁδόν, ἔνθα τε βυσσῶν
Ἐξίτασαι κευθμῶνας, ἰδ' οὐρανὸν αὖθις ἐσείδειν.

Ἀσκηθής τε φόως γνωρίζω, ζωογόνου τε
Φέγγεος αἰσθάνομαι· σὺ δὲ βάσκανον ὄμμασιν ἄρνῃ
Φαίνεσθαι γλυκερὸν τούτοις, ἃ θ' ἑλίσσεται ὁρμῇ
Πολλάκι τηΰσίῃ, καὶ πάντοθι μαίεται εὑρεῖν
Μαψιδίως εὐκτοῦ λαμπῆδονας ἠελίοιο·
Νυκτὸς γὰρ τόσσον γε φίλας νέφος ἔσβεσε γλήνας.
  Ἀλλ' οὐδ' ἧττον ἀφοιτήτους ἀναπλάζομαι ἄγρους
Κουρῶν Πιερίδων, θείης ὑπ' ἔρωτος ἀοιδῆς
Ἐμπληχθεὶς, καὶ ἀνὰ σκιάδας, καὶ πρώονας ἄκρους,
Νάματά τ' ἀλσώδη· πρὸ δ' ἀπάντων σοῦ, πότνα Σιὼν,
Εὐθαλέων τε ῥόων, αἵ σοι πόδας ὑγραίνουσι,
Νυκτιπλανὴς ἐράω· κατά τε φρένα μνήμονα δινῶ
Πολλάκις ἀντιθέω δύω ἀνέρε· οὓς ἐπίεζε
Μοῖρ' ἐμοὶ ἰσοβαρὴς, (ὡς ὤφελεν ἰσοκλεής τε)
Μαιονίδην Θαμύριν τ'· ἢ μέμνημαι τάχα Φίνεως
Τειρεσία τ', ἀπαμειρομένων τοῦ φωτὸς ἀοιδῶν.
Σιγῇ ἔπειτ' ἐχέφρων ἐν στήθεσιν ἐμβασιλεύει,
Ῥεῖ ὅθεν αὐτόματον μέλος, οἷον ἀηδόνες ὄρφνην
Ἀμφὶ μέσην ᾄδουσιν, ὑπὸ στεγαναῖς σκιάδεσσι.
  Ἐνθέσμως ἀνύουσι περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
Ὧραι· ἐμοὶ δὲ πολυτλήτῳ οὐ φωσφόρος, οὐδὲ
Δείλη ἀναστρέφεται· ταῦτ' ὄμματα μηδεπότ' αὖθις
Οὐδὲ διαγνώσει πύροεν θέρος, οὐδ' ἔαρ ὑγρὸν,
Ἀνθρώπου τ' εἶδος θεοείκελον· ἀλλά μοι ὄσσε

Νὺξ συγερὰ καὶ ἀλαώφηλον κνέφας ἀμφικάλυψεν,
Ἐυτυχίας βιότε ἀπονοσφισθέντι φιλητάς.
Ἀντὶ δαημοσύνης σελίδων μοι πυκτίδ' ἀμαυρὰν
Ἡ φύσις ὤρεξεν, δι' ἑνός τ' εἰσελθέμεν ἡμὸν
Ἐς κέαρ ἠγαθέην σοφίην κώλυσε θυρέτρε.
Ἐν φρεσὶν ἂν ἔγχει, Φῶς, σὰς ἀνεπίφθονον αὐγὰς,
Ὄμματ' ἐκεῖ σπείροις προφερέστερ', ἐκεῖθεν ὁμίχλην
Πᾶσαν ἀπωθοίης, ἵν' ἐγὼ μυστήρια κόσμε
Ἱρὰ ἴδω, θνητῶν τ' ὄψει ἀνόητα πελάζω.

His saltem accumulem donis.

Butler. A. D. 1771.

Αὖθι δὲ νῦν δάφνας ἐριθηλέας, αὖθι δὲ μύρτες
Χλωρὰς, καὶ κισσοῖο πλανώμενον ἔρνος ἱκάνω,
Ἄνθεα δρεψάμενος τάδ' ἀώρι' ἀπηνέσι χερσὶν,
Πρίν περ ἔτος τόδ' ἔασεν, ἀνάξια φύλλα σαλεύσω.
Ἦτοι Ἀναγκαία μεγάλα θεά· ἁ δὲ κέλευσεν
Ἁμετέρω παράδειγμα πόθω ποτὶ σᾶμα φέρεσθαι;
Κάτθανε γὰρ Λυκίδας θαλερᾶ νεότητος ἐν ἀκμᾷ,
Δύστανος Λυκίδας, καὶ μηδένα λεῖψεν ὅμοιον.
Τίς Λυκίδᾳ φθονέει κεν ἀειδέμεν; οἶδε καὶ αὐτὸς
Ἄιδειν, βωκολίκας τ' ἐπὶ τὸ πλέον ἵκετο μοίσας.
Οὐ θέμις ἔνθα καὶ ἔνθα φέρεσθαι ἐν ὕδατι νεκρὸν,

Ἄκλαυςον, δειναῖσι περιῤῥιφθέντα θυέλλαις.

Ἄρχετ', ὦ ὠρανίας παγᾶς Θεαὶ, ἅπερ ἀρίςαι
Ζανὸς ὑπὲκ βάθρων ἐξέρχεται, ἄρχετε Μῶσαι,
Καὶ τι περισσοτέρως ἀχωδέα τύπτετε χορδάν.
Ὡς ἄρα καί τις ἐμόν γε παρερχόμενος μακαρίζοι
Μωσᾶν σᾶμα φίλοις ἐπεέσσι, καὶ ἵλαος εἴη.

Νῶϊ γὰρ ἠϊθέω ἄμφω μία γ' ἔτρεφε χώρα,
Ποίμνιον ἓν δ' ἐλάσαντε νεμέσκομες, ἢ καλὰ παγὰς,
Ἢ ῥα καλὰ δρυμὼς, ἢ ῥ' ἄλσεα καλά τε ῥεῖθρα·
Λυγρὰ δ' ὁμῶς ἄρα ταὐτὰ πεπόνθαμες, ἁδέα ταὐτά.
Πολλάκις ἐκ λεχέων ἠοῖ ἅμα φαινομένηφιν
Ἄγομες ἐς πεδίον καλὰ πωέα· πολλάκις ἄμφω
Οἶςρον ἐφορμηθέντ' ἠκέσαμες ἀεροφοίτην,
Εἰσόκε δ' ἀελίω μὲν ἔδυ φάος, ἤλυθε δ' ὄρφνα.
Οὐδ' ἄρα βωκολικᾶς τείως ἀνεπαύσαμεν ᾠδᾶς
Αὐλὼς εὐφώνως· Σάτυροι κερόεντες ἐπῄνθον,
Ὡ'ρχαιός τ' ἐφίλασε μελύδριον ἁδὺ Δαμοίτας.
Νῦν δὴ πάντ' ἄρ' ἔναλλα, παλίντροπα πάντα γένοντο·
Ὤλεο γὰρ τύνη, κεκλυσμένος εἰν ἁλὶ δεινᾷ,
Ὤλεο, σεῦ δὲ μόρον, πολυφίλτατε, πάντ' ἀνέκλαυσεν.

Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ', ὅκα μὲν Λυκίδαν φίλον ἔκλυσε δίνα,
Τὸν πᾶσιν Λυκίδαν τριπόθατον, πᾶ ποκα, Νύμφαι;
Οὐ γάρ παίπαλα δή τοι' ἄρ' εἴχετε κῃνεμόεντας
Κρημνὼς, τὼς ἱεροὶ Δρυΐδαι πότε ναιετάεσκον,

Σεμνότατοι Δρυΐδαι μεγάλων ἐπιίστορες ὕμνων·
Οὐ λασίαν Μώνας σκοπίαν, ὕψιστα κάρηνα.
  Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Ἦτοι πάντα μάτην ἐνοήσατο· κᾂν οἱ ἔπητε,
Κᾂν μιν ἔτι ζώοντά γ' ἴδητ', οὐκ Ὀρφέα Μοῦσα
Αὐτά, ἅ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, οὐκ ἐσάωσεν
Ἀδέα φορμίζοντα· ὁ γὰρ πότμος ἦν ἀλίαστος.
Ἁνίκα νυκτίπολοι, τριετηρικαί, ἀχήεσσαι,
Βακχίδες αἱμάτοεν ἔβαλον κατὰ ῥεῖθρα πρόσωπον,
Δίναις εἰν Ἕβροιο φέρεσθ' ἐπὶ Λέσβιον ὕδωρ.

Τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς.

Goodall. A. D. 1779.

Ὦ γλυκερὸν Μουσῶν ἱερῶν στόμα, φέρτερον Ἅιδου,
  Οὗ νεαρὸν πᾶσιν πνεῦμα δίδωσι βίον,
Ὦ τῆς Μνημοσύνης κλεινὸν γένος· ὡς ὑπ' ἀοιδῆς
  Ὑμετέρας θάλλει πάντα τὰ γιγνόμενα.
Μὰψ ἐθέλει μνήμην μακρὸς Χρόνος ἐξαπολέσσαι,
  Ἢ λυγρὰν ἐπάγειν ληθοσύνας σκοτίαν·
Φῶς σοφίας ἐπέλαμψε, χ' ὑπὸ φρενὸς ἧκεν ἀοιδοῦ
  Αἴγλην θεσπεσίαν ἀενάοιο κλέους.
Ἄνθεά τ' αὖ δρέψασα πλέκει γλυκερώτατα Μοῦσα
  Πολλάκις ἐκ κήπου Μνημοσύνης στεφάνους.

Τῆς Φύσεως κάλ' ἔργα διαμπερὲς ἤριπεν αἰών,
  Ἠδ' ὅσα καὶ Τέχνης πυκνὸς ἔδειμε πόνος.
Οὔπως δ' αὖ φήμην καθέχει φθόνος, εἴ ποτε Μῶσα
  Ἱμερτῇ δόξαν εὐκλέϊσεν κιθάρᾳ.
Κίνησον βένθη ςυγερῆς ἁλὸς, Ἐννοσίγαιε,
  Ἠδ' ὄλεσον Δανάων τεῖχος ἐπεσσύμενος·
Ἀλλὰ τόγ' ἀγλαΐσας θείαις ᾠδαῖσιν Ὅμηρος
  Αἰὲν ἐποίησεν ςεῤῥότερον θέμεθλον.
Χειμερίου κελάδησε θοὴ Βορέαο καταῖξ,
  Ἠδ' ἄρ' ὁμῶς πᾶσαν Δῆλον ἔσεισε τρόμος·
Φοῖνιξ δ' αὖ ῥίζηθεν ἀπώλετο, ἱερὸν ἔρνος·
  Ἀλλ' ἔτι πῆμ' οἶδεν Φοῖβος ἀποτραπέμεν,
Θείαις ἐννεσίῃσιν ἀνεῖς ἐρίηρον ἀοιδὸν,
  Ὧι ἐδίδουν πᾶσαν Πιερίδες σοφίαν.
Ἔνθα μάτην πρέμνον φθονερὴ ἐκαλύψατο γαῖα·
  Αἰεὶ δ' ἀνθρώπων ζήσεται ἐν ςόμασιν.
Ἢ ῥ' ὀλιγοχρόνιον δένδρον σπείρουσι γεωργοὶ,
  Καρπαλίμως τε χρόνος πᾶν ἐμάρηνε φυτόν·
Αὐτίκα δ' ἐντύνει κιθάρας μελιηδέα χορδὴν
  Ποιητὴς, ἐσθλὸν κάλλος ὀπασσόμενος.
Ἠνίδε δ' εἰσαῦθις ςέλεχος φέρει ἄνθεα σαπρὸν,
  Οἷς ἔπι μὰψ χειμὼν μαίνεται ἀργαλέος.
Ἔνθ' οὕτως ὕλης ἄνεμος κελαδεινὸς Ἐτώνης
  Κάββαλε, καὶ ῥίζας ἐκσπάσατο πτελεῶν·

Καὶ γὰρ τȣ̃το φίλον Μȣ́σαις ἔδος, ȣ̓χ ἵν' ἀοιδὸν
  Ἔθρεψεν μολπῆς εἰδότα παντοδαπȣ̃.
Εὐφόρμιξ δὲ χορὸς μνήμην ὕμνοισι φυλάξει,
  Θρηνωδῶν γλυκερῶς ἱμερόεντα μέλη.

Quid miri faciat Natura.

Fox. A. D. 1765.

Ὄλπις.

Ὦ πόποι, ὡς σκότος ἦνθε, καὶ ȣ̓κ ἔτι φαίνεται ἆμαρ·
Ὡς χρυσέαν ἔκρυψε μεσαμβρινὸς ἅλιος αὐγάν.
Οὐκ ἔτι τὸ πτηνῶν χαρίεν μέλος ὦτα βάλλει,
Οὐ κορυδαλλὶς ἔθ' ἁδὺ μελίσδεται, ȣ̓ μὲν ἀκανθίς·
Καδδ' αὐτὸς σιγᾷ Μωσᾶν ὁ μὲν ἱερὸς ὄρνις.
Ἆ δειλοὶ νομέες, ἠδ' αἰπόλοι, ἦ ῥα γὰρ ἄμμιν
Πάντα περικρύψας σκολίᾳ ἐχολώσατο δαίμων.
Ἦς χρόνος, ἀνίκα ταῦτ' ὀλοῶ κακὰ σάματ' ἔγεντο
Πολλάκις ἢ πολέμω, ἢ Ἀρτέμιδος χόλω αἰνῶ.

Δάφνις.

Κἀγὼ μέν τε Θεῶν δεινὸν χόλον, Ὄλπι, δέδοικα·
Ἢ κ' ἄμμιν κακὰ πόλλ' ἐπικείσεται, ἢ κέ μοι ἄρνας
Ἀργαλέαι ὀλεσεῦντι νόσοι, ἢ γαῖαν ὄλεθρος
Πορθήσει πολέμω κακός· ἀλλ' ἄγε, καὶ τάχα βωμὸς
Δῶρα Θεοῖς φερέτω, χαλεπὰν ἵνα παύομες ὀργάν.

Ἄρνα δ' ἐγω σφάγιον, τὺ δὲ τὸν τράγον, αἰπόλε, ῥέξεις.

Ὄλπις.

Τὸν μὲν ἑκὼν δώσω, ὄφρ' ἅλιος ἕς μευ ἀκέῃ·
Ἔξιθι, ἔξιθι, Φοῖβε· τεὸν φῶς πάντα ποθεῦντι·
Πῶς τε μὲν ὦ Λατῶς ἑκάεργ' ἐχολώσαμες υἱέ;
Καὶ γὰρ ἀεὶ κάρτος μέγ' ἐτίομες Ἀπόλλωνος,
Πολλάκι καὶ σεμνοῖο ἐθύσαμες αἶγ' ἐπὶ βωμῷ.

Δάφνις.

Αἰπόλε, λῆγε λιτᾶν· Μώσαις φίλον εἴδομες ἄνδρα·
Τῆνον μὰν μήνα, τῆνον φάος ἀλίω ἱρὸν,
Τῆνον μὰν νυκτός χορὸς, ἀστέρες, ὅσσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Οὐδ' ὄνομ' ὧδε φυὰν λάθοντ'· ἐπεὶ ὠρανῶ οἴκως
Θαυμαστῶς κοίλω εὖ οἶδε, καὶ αἰθέρ' ἄμετρον.
Οὔνομα μὲν Λυκίδας, αὐλὸς δέ οἱ ἀδύ τι μέλπει·
Αἶσε γὰρ ὡς χρυσέᾳ ἀναφαίνεται ἅλιος αὐγᾷ·
Ὡς μήνα καττὰ νύκτα, καὶ ἀστέρες ὠρανόπλαγκτοι,
Πειθόντι θείοισι νόμοις, καλὸν ὄφρα πέλοιτο
Ἄμμι φάος· καὶ νῦν μὲν ἀείσεται, ἐκ δ' ἄρ' ἀπ' αὐτῶ
Γνωσόμεθ', εἰ νεφέων καταβήσεται ἄματος αὐγά.

Λυκίδας.

Μὴ σκότον, ὦ νομέες, δειμαίνετε, μηδ' ἀνιᾶσθε·
Νῦν γὰρ ἀπὸ νεφέων πολιδέρκετα[illegible] ἄματος ὄμμα.

Οὐδέ τις ἄμμι Θεῶν ἐχολώσαλο ἄλλος, ἑταῖροι,
Οὐδὲ Θεᾶν μεγαλᾶν· πάνlες Θεοὶ ἵλαοι ἄμμιν,
Οὐδ᾽ ὀλοῶ πολέμω δεινὸν τόδε σᾶμα τέτυκlαι·
Ἀλίω ἀλλ᾽ αὐγὰν ἀπεκρύψαlο πότνα Σελάνα.

Circum compita pugnax.

James. A. D. 1766.

Ἦν χρόνος, ἠέλιος ὅταν ὠρανὸν ἀμφιβεβηκὼς
Ἦγαγ᾽ ἀγρωlάων ἐνιαύσιον ἦμαρ ἑορlῆς,
Εὖτ᾽ ἄρα ἐκ μεγάροιο διέσσυlο ἐς πεδίονδε
Εὐκριlίδης· οἱ δ᾽ ἀμφὶ παραςαδὸν ἠγερέθονlο
Πασῶν ἐκ κωμῶν προλελεγμένοι ἄνδρες ἀγρωlαι.
Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα,
Χάλκειον κρηlῆρα, γεγραμμένον, ἀμφικύπελλον·
Τῶτ᾽ ἄρα νικηθένlι τίθει περικαλλὲς ἄεθλον.
Ἀλλ᾽ ὅγε νικήσανlι κυνῆν φέρε, τήν ποl᾽ ἔκαμνον
Ἀνέρες ἀλφηςαὶ, πολέων εὖ εἰδότες ἔργων·
Οἳ πλευρὰς μὲν ἔδησαν ἱμάνlεσσ᾽ ἀργυρέοισιν,
Ἀργυρέην τε θέσαν περόνην· καlὰ δ᾽ ἄκρον ἐπ᾽ αὐτῇ
Εἱλόμενόν γε πέριξ θὲε κράσπεδον ἀργυροειδές.
Ἔνθ᾽ ὅγε μέσσον ἰὼν μεlεφώνεεν ἀγροιώταις.
Κέκλυlε βωκόλοι ἄνδρες, ἰδ᾽ αἰπόλοι, ἠδὲ νομῆες,

Οἷς περ Ἄρης πραπίδεσσι μένος καὶ θυμὸν ἔνωρσε
Πὺξ μάλ' ἐπερχομένους πεπληγέμεν· ᾧ δέ κε δαίμων
Δώη καμμονίην, κυνέην δόμον ὅνδε φερέσθω·
Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς κρητῆρ' ἔχοι ἀμφικύπελλον.
  Ὣς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ κρατερὸς Σθενοείδης,
Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς αἰπόλου Αἰγιβόταο.
Στεῦτο δ' ὅγ' εὐχόμενος νικησέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Εὐρύαλος ἄφαρ οἷος ἀνίστατο, ἰσόθεος φώς.
Ἔνθ' οἱ μὲν γυμνὼ συνίτην ἐς μέσσον ἄγωνα,
Δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔλαβ' ἄνδρας ἀγρώτας.
Ὡς δ' ὅταν εἰν ἀγέληφι βόες δύω, ἔξοχοι ἄλλων,
Ἰθὺς ἐπ' ἀλλήλοις δραμέτην δολιχοῖς κεράεσσι·
Ὣς οἱ ἐπερχομένω χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω
Δεινὰς σὺν ῥ' ἔβαλον πληγάς· σμαράγει δέ τε λειμών·
Στάζε δ' ἄρ' αἷμα μέλαν, χρόμαδος γένετ', ἔρρεε θ' ἱδρώς.
Πολλάκι δ' ἐν πεδίῳ στερεοὶ ἦσαν· πολλάκι δ' αὖτε
Πρηνέες ἄμπιπτον, ἁπαλὰς δ' ἐκονίσσαν ἐθείρας.
Καὶ δὴ σμώδιγγες περὶ μὲν κεφαλήν τε δέμας τε,
Ἠδ' ἀμφ' ὄσσεα γλαυκὰ ἀνέδραμον αἱματόεσσαι.
Ἔνθ' ἄρα Εὐρύαλος Σθενοείδεα γαστέρα τύψεν
Ἂψ ἀναχαζόμενον· τέτριγε δ' ἄρ' ἔντερα ἔνδον,
Κὰδ δ' αὐτῷ ὑπὸ πληγῇ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
Δεύτερος αὖτ' ἀνόρουσεν ἐπ' Εὐρυάλῳ Σθενοείδης,

Κόψε δὲ παπταίνοντα παρήϊον, ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δεινὸν λαμπετόωντο, ῥόος δέ ἑ τέγξε πρόσωπον
Λεπτὸν ἔτ' ἀμπνυνθέντα, παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.
Κεῖτο δ' ἀποψύχων, οἷός γ', ὅτε βοῦς ἀνὰ δρυμὸν
Κεκμηκὼς, δαμάλην διζήμενος, ὀψέ περ ὄχθῃ
Κεῖτ' ἐνὶ ποιηέσσῃ ἐϋῤῥείος ποταμοῖο.
Εὐρυάλου δὲ φίλη ἄλοχος καὶ πότνια μήτηρ
Οἰόθεν ἐξ ἄλλων πεδίον διὰ παπταίνουσαι,
Νικητὴν παρέμιμνον ὑπότροπον ἐκ πυγμῆθεν.
Ἀλλ' ὅτ' ἴδον κονίῃσιν ἔθ' ἡμίπνουν προπεσόντα,
Δαιδαλέους ῥήξαντο περὶ στήθεσσι χιτῶνας,
Κὰδδ' ἀδινὰ κλαίουσαι ἐκώκυον, ἠΰτε πάμπαν
Ἤδη τεθνειῶτα, τέρεν δὲ κατείβετο δάκρυ.
Εὐρύαλος δ' ἄρ' ἔκειτο μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς,
Ἀμφιπεριστρωφῶν τὸ πανύστατον· οὖδει ἐρείσθη
Αἷμα παχὺ πτύων, ἅμα τε μιχθέντας ὀδόντας.
Ἀμφί οἱ ἀργυρέην κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
Πομπεύων ἀν' ἀγῶνα ἀεθλοφόρος Σθενεσίδης.
Ὡς δ' ὅταν ἐκ πολέμοιο ἐναρφόρος οὔλιος Ἄρης
Ἤϊε μακρὰ βιβάς· ἀνὰ δ' ἔτρεμεν οὐρανὸς εὐρὺς
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισιν ἐπειγομένοιο Θεοῖο.

Ἠσαΐυ κεφαλὴ μ′.

Jodrell. A. D. 1764.

Ἐμῦ παρηγορεῖτε τῦ λαῦ φρένας,
Παρηγορεῖτε· νῦν λυθεῖσ᾽ ἁμαρτίων
Ὦ χαῖρε Σολύμα, σοὶ γὰρ ὑ καὶἔρχεται
Θάλασσα ποινῆς, σὲ δὲ μένει διπλῆ χάρις.
Φωνὴ βοῶντος εἰν ἐρημίᾳ λέγει,
Τραχεῖς τε δρυμὺς παίπαλά τε λειαίνετε,
Ὁμολὰ κέλευθα Θεῷ παρασκευάζετε·
Καὶ πᾶσα πληρωθήσεται κοιλὴ φάραγξ,
Ὁμῶς τε πᾶν ὄρος ταπεινωθήσεται,
Θεῦ τε δόξαν, φέγγος ἁγνὸν, ὄψεται
Σωτήριόν τε πᾶσα σάρξ, ἔλεγεν Θεός.
Πᾶν σῶμα χόρτος, πᾶν τε σωμάτων κλέος
Ὡς ἄνθος ἀγρῦ· χόρτος ἐξηραίνετο,
Ἄνθος τε καρποῖς· ὐκ ὁμῶς ἔπος Θεῦ·
Οὐ γὰρ τὸ νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ᾽ αἰὲν, μένει.
Σίων, ἐπ᾽ ἄκρον βαῖνε πρηώνων λόφον·
Ὕψωσον αὐδήν· μὴ φόβος, Σολύμα, σ᾽ ἕλοι·
Ἐς πάντας αὔδα, Κύριος Θεὸς πάρα.
Ἰδῦ μετ᾽ ἰσχύος χερῶν προσέρχεται,
Φέρει τε μισθόν· ὗτος, ὡς ποιμὴν, τρέφει

Ἀγέλας, συνάξας ἄρνας εὖ βραχίονι,
Κόλπῳ τε μητρὰς, ὡς τιθήνη, βαστάσει.
Τίς οὐρανοῦ γε τέρμα, τίς γαίης κόνιν,
Τίς χειρὶ πόντου κύματ' ἐνεμετρήσατο;
Τίς ὄρη σταθμοῖς ἔστησεν, ἢ νάπας ζυγῷ;
Τίς Κυρίου τὸ πνεῦμα, τίς διδάσκαλος
Σοφίης αὐτῷ νοῦν ἐπαίδευσεν Θεοῦ;
Ἆρ' εἰσι λαοὶ πάντες, ὡς πίθου στάγων·
Νῆσοί τε γαίης εἰσιν, ὡς μικρὴ κόνις.
Οὐκ εἶσι βωμῷ θῆρες, οὐκ ἅλις πυρὶ
Λιβάνου θυηλὴ, καὶ βροτῶν ἅπαν γένος
Ὡς οὐδέν ἐστι, πλὴν ὄναρ κούφης σκίας.
Τίνι δ' εἰκάσωμεν οὐρανοῦ τὸν Κύριον;
Ὅμοιον αὐτῷ τίς βρέτας, ἢ ποικίλῃ
Ἄγαλμα τέχνῃ δημιουργὸς τεύχεται;
Ἀκούετ', ἢ οὐκ ἀκούετ'; οὐ γιγνώσκετε;
Οὗτος κάθηται δ' ἐν χθονὸς κυκλώματι,
Ἧς οἰκεταί πέρ εἰσιν, ὥσπερ ἀκρίδες.
Οὗτος πετάζει, λαῖφος ὥσπερ, οὐρανόν·
Καὶ τοὺς ἄνακτας καὶ μέδοντας οὐδένι
Ἴσωσεν· οἱ δ' ὤχοντο, καὶ καταιγίδι
Ὀφλισκάνουσιν, ὥστε κάρφος, παίγνιον·
Οὐδὲν λέληθε τοῦ μεγασθένους κράτος.
Τί φῆς, Ἰακώβ; λανθάνω τὸν Κύριον,

Ἆρ' οὐκ ἀκούεις, οὐχὶ γιγνώσκεις Θεὸν
Τὸν αἰὲν ὄντα τἄκρα ποιῆσαι χθονός;
Ὃς οὔτε κάμνων μαλθακῶς εὐνάζεται,
Οὐδ' ἀσθενεῖ· κοὐκ ἔστιν εὕρεσις φρενῶν.
Αὐτὰρ δίδωσι τοῖς γερόντων σώμασι
Νεότητος ἀκμὴν, καὶ νόσουσ' εὐρωστίαν·
Οἷς ἄνθος ἥβης πρῶτον ἀκμάζει, κράτος
Τέτηκε, καὶ ποὺς εὖ νεάζων σφάλλεται.
Ἀλλ' ὃς πεποιθὼς Κυρίῳ βιώσεται,
Καίπερ χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
Ἀλκῇ νεηκόνητος, αἰετοῦ δίκην
Πτέρυγας ἀείρων, καὶ τρέχει κραιπνοῖς ποσὶν,
Θεοῦ θ' ὁδηγήσαντος οὔποτ' ἀσθενεῖ.

** Facilis jactura sepulcri est.*

Frere. A. D. 1793.

Μητέρα θρηνωδῶν καὶ ἰηλέμου ἀργαλέοιο,
Μελπομένην τε μελάγχλαινον, καὶ πότνιαν Ἄτην
Λίσσομαι, ἀρχόμενος λύπης· ἑκὰς ἔστε βέβηλοι
Τέρψιες, ἀφροσύνης παῖδες· μηδὲ κνέφας ἱρὸν
Σιγῆς μαινολίῃσι ταράσσετε γηθοσύνῃσιν.
Ἠνίδ' ὅπου μάλα τηλαυγεῖ φλογὶ νυκτὸς ἄωρι,
Μακρόθεν ἐκλάμπει θαμινὴ δαΐς· ἔνθ' ὀλολύζει

Υἱέα μυρομένη μήτηρ νεκὺν αἰνολόχεια,
Τόν ποτε οὗλος Ἄρης πολεμοκλόνῳ ἔργῳ ἔπεφνεν.
Ὕδατι μὲν τὰ πρῶτα λοεσσάμενοι χρόα λευκὸν,
Λευκὸν ὁμῶς, καί ἐρευθόμενον βρότῳ αἱματόεντι
Χιονέης κατὰ σαρκὸς, ἀλείφουσιν λίπ' ἐλαίῳ.
Θέντες δ' ἐν λέχεσίν τε, καὶ ἐν στυγνοῖσι φερέτροις,
Αἶψα καλύπτουσίν τε θυώδει ἀργυρέῳ τε
Ἠϊθέου σῶμ' ἁβρόν. Ὁ δ' ὠχρὸς κεῖται, ἄναυδος·
Πᾶς δὲ λύθη μετὰ γυῖα τένων, αὐχήν τε καταῤῥεῖ
Οὗλος, ἀνίσχυρος, θαλερῷ μαλακώτερος ὕπνῳ.
Ὡς δ' ὅτε λειμῶσιν ζαθέοις ἐαροτρεφὲς ἄνθος
Ἀκμάζει, ῥόδον ἱμερόεν, ἢ λείριον ἁβρόν·
Ἢν δέ ποτε στεφάνους πλέξας κόρος ἡδὺ πνέοντας
Καυλὸν ἀποδρέψῃ, χάρις αὐτίκα πᾶσ' ἐμαράνθη,
Ὤλετο φυλλείων χλῖδος· τὸ δὲ σαθρὸν ἀποῤῥεῖ,
Αὐαλέαις τε κόμαις καταβρίθεται ἄνθος ἔραζε.
Ὣς πρὶν τηλεθόων δαώροις εὐανθέμου Ἥβης,
Δεινὸς ἐπεί μιν ἔπεφνεν Ἄρης πολέμοιο θυέλλαις,
Κεῖται ἀϊζηός· φύγε τὰ ῥόδα, λῦντο δὲ γυῖα.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἱππήων πεζῶν τ' ἀνάριθμον ἕποντας
Ἔντεα μαρμαίροντα νέφος καναχηδὰ τινάσσων
Πολλὴ κωκύουσα γυνὴ ἅμα τοῖσιν ὄπισθε
Θρηνωδεῖ, λευκοῖσι καλυψαμένη φαρέεσσιν·
Ὄζους δ' ἐν χείρεσσι μελαγχλώρου κυπαρίσσου

Στέμματα δ' ἐν κροτάφοις δάφνης σκιόεντα φέρουσιν.
Πολλάκι δὴ χαλῶν ἐλάων σῶμα τομαίῳ
Βοστρύχῳ ἐγκοσμοῦσι, καὶ ὑστατίαις ἰαχῇσι
Νεκρὸν ἀΰσαντες, νηεμένῃ εἰνὶ τιθεῖσι
Αὐαλέᾳ τε πυρᾷ· ξανθῶν δὲ πόνημα μελισσῶν
Ἀμφὶ, καὶ ἀμβρόσιον περιχεύεται ὑγρὸν ἔλαιον
Ἄγγεσιν ἐν μεγάλοισι θυῶδες, πῖον ἄλειφαρ,
Ἀζαλέοι τε κλαδοὶ πευκῶν, πίσση τε πυρώδης.
Ἂν δ' ἔβη αἰθομένοιο πυρὸς μένος, ἂν δ' ἄρα καπνοῦ
Ὑψιπόρῳ στροφάλιγγι μεμιγμένη εὐόδμοιο
Φλὸξ ὀλοὴ, καὶ σπινθήρων νέφος ἀμφιποτᾶται
Ξανθοκόμων, πάταγός τε βρέμων βαθὺν οὐρανὸν ἵκει.
Ὄλβιος, ὅστις ἐν ἀγκαῖσι φιλότητος ἐραννῆς,
Συγγενέων μέσσῳ ἀγαθῶν, ὕπνον ὡς ἀποβρίξει
Νήγρετον, ὑστάτιον, καὶ δὴ φίλον ἤρεμα θυμὸν
Λεπτὸν ἀποψύχων ὀλέκει, θαλπνοῖσι θ' ἑταίρων
Φρίσσοντα τρομερὸν βίον ἐν χείλεσσιν ἀποπνεῖ.
Ἀλλὰ τίη τόσσος κλερέων στόλος, ὅσσον ὁρῶμεν
Εὐρυπόρους μελάνοντα μακραῖς πομπαῖσιν ἀγυιάς;
Λαμπρὰ τίη τύμβων ἐν ὁδοῖς ὀγκώματα φαίνει,
Πνειόντων μύρα, καὶ ὑγραινομένων ῥοδόεισι
Θυρσοφόρου σταγόνεσσι θεοῦ, λευκῷ τε γάλακτι
Ῥαινομένων, μαζοῦ γλυκερᾷ μάλα πίονος ἄχνῃ;
Ἠδὲ τάφων ὑπέρογκος ἐπιγραφή; ἆρα καμόντων

Εἰκόνες ἐν κωφοῖς ἐγκώμια τόσσα δέχονται
Οὔασι γηθόσυνοι; δαιδαλμένον ἄρα γλυφείοις
Μνῆμα σιωπηλῷ θήκῃ σποδὸν εἶνι μεριμνᾷ;
Κίονας ἄρα φιλεῖ λαμπροὺς, καὶ μάρμαρον ἄπνουν;
Ἡ ψυχὴ γαίας γὰρ ἐλευθέρα ἐκπεποτᾶται,
Σώματος ἐκσείσασα βάρος· πρὸς δ' αἰθέρα κούφη
Ἵπταται, ἀχθομένη δ' ἀκάθαρτα μιάσματα κόσμου
Νερτέρου, ὠκείαις πτερύγεσσιν ἐς οὐρανὸν ἵκει.

Φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς.

Bayley. A. D. 1783.

Ἠνίδε, πᾶς αἰθὴρ λευκαίνεται, ἐκ δὲ θαλάσσης
  Ἠριπόλη πώλους ἤλασε φωτοφόρους.
Οὐδ' ἄστρων ἔτι φέγγος ἐν οὐρανῷ, οὐδὲ σελήνης,
  Νὺξ δὲ φοβηθεῖσαν κρύψε πάλιν κεφαλήν.
Χρυσῶν δ' οὔρεα μακρὰ ἑκηβόλος ἀκτίνεσσι
  Δενδρείων τε κόμας φαίνεται ἠέλιος.
Χαῖρε, Θεὸς Πέρσῃσι τετιμένος, οὕνεκ' ἔφασκον
  Ἄρχεσθαι σέοθεν πάντα τὰ γιγνόμενα.
Σοῦ δὲ φαεινομένου, Λύπη διὰ νύκτα μέλαιναν
  Θλιβόμενον μόχθοις αὖθις ἔγειρε χάρη.
Πλούσιον οὐδ' ἔτι δεῖμ' ἀνιᾷ· ληστὴν δ' ἄρ' ἐν ὕλαις
  Ἠέ που ἐνδομύχοις ἡμερόκοιτον ἄγροις

Ὕπνος ἔχει· στυγερὸς δὲ Φόνος τεὸν ὄμμ' ἀλεείνων
Ἄψ ϖάλιν ἐς σκολίαν τὴν ἀΐδαο φύγεν.
Ἔκλυες; ὀρνίθων τοι ϖᾶν γένος ἤρχετο μολπῆς
Σὸν φάος εὐκλεΐσαν, καὶ ϖόλος εὐρὺς ἄνω
Ἄσμασιν ἡδυθρόοις ἐγέλασσε· κόρη δ' ἐς ἀμολγῇ
Ἡδύ τι μελπομένη καὶ τις ἀρουροπόνος
Φαιδρὸς ἴτην ἀνὰ ἄλσος· ἐν ἄγροισιν δὲ κυνηγοὶ
(Τῶν ἵππων ἀΐω συγχρεμετιζομένων)
Ἢ κεμάδ', ἠὲ λαγωὸν ἐπείγουσιν διὰ βήσσας·
Τερπναῖσίν τε βόαις οὐρανὸς ἐξέθορεν.
Χαῖρε, Θεός· σὺ γὰρ ἄμμι φέρων ὄλβον καὶ ὑγείαν
Φίλτατα δῶρ' ἔχεας· σοὶ δὲ χοροστασίαν
Παρθένοι ἠΐθεοί τ' ἄρ' ἀνὰ ϖτολίεθρον ἄγοντες
Σὸν νόστον μέλπουσ'· ἀλλά τις οἰνοποτὴρ
Νείκεσεν ὧδ' ἐπέεσσι—Τί τοι ϖόδες εἰσὶν ἐλαφροὶ,
Φοῖβε; ϖάλιν γ' ἵππους ὠκεανόνδε τρέπε.
Ὣς καὶ ἔφη δύσοκνος ϖαιδῶν κύκλος·—Ἐχθρὸν ἐγείρων
Φοῖβε ταλαιπώροις μόχθον, ἄπελθε ϖάλιν.
Τοῖά ϖοτ' εἴπεσκον· σὺ δ' ὀνειδειῶν ἀμελήσας.
Οὐδ' ἐγὼ ὑβριστὴς ἀκριτόφυρτος ἐπῶν·
Ἀλλὰ μάλα ϖρόφρων σ' ἀσπάζομαι· ὡς ὄφελον γὰρ
Ποιήτης σε τεαῖς ᾀδέμεν ἐννεσίαις.

‡ *Tuque testudo resonare septem Callida nervis.*

Goodall. A. D. 1779.

Ὦ λύρα, τᾶν Πιερίδων ἀρίςα
Τέρψις, ἇς ἐν ςάθεσιν ὡς ἀοιδὸς
Ἤισθετ' ἀδείας ὀπὸς, ἄλλεἶαι κῆρ,
Ἠδ' ἅμ' ἔνηκεν
Πνεῦμα Φοῖϐος θεσπέσιον· τί σ' ὅτως
Νῦν μάταν ἔκρεσ', ἀδαήμοσίν τε
Χερσὶ φωνὰν ἁρμονίας ἐγείρειν
Πόλλ' ἐμόγησα;
Αἴθε δ' ὧς χορδᾶς κραἶέειν δυναίμην,
Ὡς ὅταν Σαπφὼ πάρος Ἀφροδίταν
Πολλ' ἐρῶσα γ' εἰσεκάλεσσε θρανώ-
σας ἐσακόειν.
Ὣς πόνον γ' ᾄδοιμ' ἂν ἔρωἶος ἀδύν·
Ὣς γόως, ἠδ' αὖθι χαρὰν τρόμον τε,
Καὶ πάθη πόλλ' εὖ κραδίας ποθόσας
Μῶσα λέγοιἶο.—
Ἀλλ' εἴ μ' ὕπηλθέν γ' ἵμερος ἐννεπεῖν
Φόρμιγγι κῦδος μείζονι κοιράνων,
Ἔριν τε λυσσῶσαν, μάχης τε
Δεινὸν ἀειδεμέναι κυδοιμόν·
Ἄλκαιος ὥσπερ (νυν ἄγε, βάρϐιἶε)
Ὕϐριν τυράννων παυομένην λέγε,

Εἴποιμ' ἂν, ἤδ' ἔχθιςον ἔργον
Ἄρεος ἀργαλέȣ· τί δ' αὖθις
Μέλλει γ' ἀείδειν; ȣ̓κ ἀΐεις; γλυκὺς
Ἔπνευσε φόρμιγξ ἱμέροεν μέλος.
Ἐπεὶ δὲ φίλτιςόν γ' ἐσαῦθις
Λέσβον ἐλευθερίᾳ κατοικεῖ,
Ἤμειψε νευρήν· νῦν Χαρίτων χορὸν,
Νῦν Κύπριδ' ὑμνεῖ, παῖδά τε Κύπριδος,
Βάκχον τε, καὶ δίης ἀείδων
Εὐφροσύνης ἐσάγει γέλωτα.—

Στροφή. κώλων η.

Ἄλλοτε δ' ὡς Πίνδαρος
τὰν Δωρίαν κίθαριν
ἔχων, τῶν ἡμιθέων
νικέντων κλέος
μȣσικᾶς ἐν ἀώτῳ
σόφος ἀρξαίμην μέλπειν,
πώλȣς θ' ἅμ', οἵ γε δεσπότας
κράτει θαλερὸς ἐπέλασσαν,

Ἀντιςροφή. κώλων η.

Εὐκλεῖσαι. Πȣ̃ Θεαί μ'
ἁρπάζεθ' ὑμνοπόλον

ὑπ' ᾠδῆς θεσπεσίας;
ὦ Φοίβε μένος,
καὶ σόμ' εὐπλοκάμων Πι-
ερίδων, οἵ αὐτόν πως
ἐδράσαθ', ᾧ μελῳδία γ'
ἅπασ' Ἑλίκωνος ἔνεσκε.—

Τότε δ' ἄλλοτ' ἂν θέλοιμι
Κεφαλὴν ῥόδοισι κάζειν·
Μαλακὸν πιὼν δ' ἄρ' οἶνον
Μάλ' Ἀνακρέοντος ᾠδὴν
Ἐραμαι μαθεῖν γλυκεῖαν.
Τότε παρθένων ἔρευθος,
Γλυκύπικρά τ' ἔργ' ἔρωτος,
Ἀπάτας τε, μηχανάς τε,
Ἀγανοῖς λέγοιμι μυθοῖς.
Ὅθ' ἑαυτὸν ἐς τὸν οἶνον
Γελάσας Ἔρως ἔβαλλε·
Ὅτε δ' αὖ μέλισσα κλέπτην
Φοβερῶς ἔνυξε παῖδα.
Βίον ὧς ἄγοιμ' ἂν ἡδύν·
Ὅτε γήραος δ' ἄρ' ὥρη
Χρονίε τέλος μ' ἱκάνῃ,
Κύκνος ὧς, θάνοιμ' ἀείδων.

Ex Virgilii Æneid. 2. v. 650.

Foster.

Ὡς φάμενος διέμεινε, νόος δέ οἱ ἦν ἀδάμαστος·
Ἡμεῖς δ' αὖ γοόωντες ἅμ' ἱστάμεθ', ἥ τε Κρέουσα,
Ἀσκάνιός τε, φίλοι θ', ἵνα μὴ ἅμα πάντ' ἀπολέσσῃ
Ἄμμι πατὴρ, τοίαδ' ἐθέλων φρενὶ ἄλγεα πάσχειν·
Ἀρνεῖται δ' αὐταῖσιν ἀκίνητος ἐνὶ βουλαῖς.
Ἔνθ' αὖθίς μοι θυμὸς Ἀχαίων δῦναι ὅμιλον
Δείλαιος, πότμον διζήμενος, ὄντιν' ἐφεύρω.
Τίς δὲ Θεὸς, τίς μῆτις ἐπήβολος ἦεν ἀρωγῆς;
Ἦ ῥά σε λειπόμενος δύναμαι πόδας ἔνθεν ἀνέλκειν;
Ἦ τοῖος στήθεσσι πατρὸς φίλου ἔπλετο θυμός;
Εἰ ῥα μὲν ἡδὺ Θεοῖς πᾶσαν πόλιν ἔνθαδ' ὄλεσθαι,
Μοῖρα δὲ τοῦτο ἄνωγε, καὶ ἐν πόλιος κακότητι
Πάντες ὁμῶς πεσέουσι, μάλ' εὔπορος οὗτος ὄλεθρος·
Νῦν γὰρ δὴ Πριάμοιο σὺν αἵματι Πύῤῥος ἔπεισι
Ἐκ βωμῶν, πατρός τε φόνῳ παιδός τε μιανθείς.
Ἦ τοῦτε, διὰ μὲν πολέμους, διά δ' ἔντεα, μῆτερ,
Παῖδα τεὸν σώζεις; ἵν' ἐμοῖς κατὰ δῶμα γένηται
Χάρμη δυσμενέεσσιν; ἵνα βλέπω ἔνθαδε τέκνον,
Πάτρα τ' ἐμὸν, καὶ ἄκοιτιν, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Ἀλλήλων πεπτεῶτας ἐν αἵματι, τοὺς ἐφίλησα;

Ἀλλ' ἄγε σὺν βελέεσσι καὶ ἔντεσι θωρηχθέντες
Ὕστατον αὖ προβάλωμεν· ἀγάλλεται ἔνδοθεν ἦτορ
Στείχειν ἐς Δανάους παλινόρμενον, ἐν τε κυδοιμῷ
Οὐ μὴν ἀκλαυτεί γε κλέος Δανάοισι λίπεσθαι.
Αὖθις ἔδυν χαλκὸν, λαιὴν δ' ἐνέπλεξε βόειον
Εὖ σάκος, ἰθύνειν δὲ μενοίνων δαίματος ἔξω.
Ἀλλὰ γυνὴ μὲν ἔπειτα λαβοῦσ' ἐλλίσσετο γούνων,
Στὴ δὲ πρόσθ', ἀπαλόν τ' ἄρ' ἐμοὶ ἐτανύσσετ' Ἴουλον.
Εἴ γε σὺ πότμον ἐπίσπῃ, ἅμ' ἑσπόμεθ' ἔνθα καὶ ἡμεῖς·
Εἰ δέ τις ἐλπωρὴ εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς
Θέλγε νόον, τῷδ' αὖθι δόμῳ ἐπάμυνε παραστὰς,
Ἔνθα πατὴρ, υἱός τε, πάρος τ' ἀγαπητὴ ἄκοιτις,
Οἳ πάντες μέγα σεῖο ποθὴν ἀπέοντος ἔχωσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη διὰ δῶμα κέαρ ἄχεϊ στενάχουσα·
Ἐξαίφνης δὲ πέλωρ θάμβος ἔχεν εἰσορόωντας·
Ἕως γὰρ ὀδυρομένων πάϊς ἵστατο πρόσθε τοκήων,
Ἐκ μὲν ἔλαμπε φάος κεφαλῆς, κούφην τε ἔθειραν
Ἀβλαβέως διὰ πᾶσαν ἔχεν ὁδὸν, αὐτίκα δ' ὀφρῦς
Γεύετο θεσπέσιον, περὶ δ' ὀφθαλμοὺς χέεν αὐγήν.
Ἡμᾶς δ' αὖ φόβος ἔσχε χατιζομένους φλόγα χαίταις
Σβεννύμεν, ἐκ δ' ἄρα φέγγε' ἀπ' ὀφρύος ἱερὰ βάλλειν·
Αὐτίκα δ' Ἀγχίσης εἰς οὐρανὸν ὄμματ' ἀνάσχων
Εὔχετο πᾶσι θεοῖσιν, ἀειρόμενος ὀπὶ χεῖρας.

Τὰ πρῶτα διδάσκων γράμματα.

Ward.

Σῆμα τόδ' Ὀρβιλίοιο διδασκάλου, ὃς βίον εἶχε
Φύλου ἀπαιδεύτου δηρὸν ἀνασσόμενος.
Κλεινὸς σὺν Μούσαισιν ἀνὴρ, σὺν Παλλάδι κλεινὸς,
Ἁβρὰ μελίγλωσσος ῥάψεν ἀοιδὸς ἔπη.
Οὐδ' αἰσχρὸς τέχνην, οὐδ' ἀρχιδιδάσκαλος ἦεν·
Ἀφνειὸς σοφίας, ἀργυρίῳ δὲ πένης.
Ἢ μῆλ', ἢ ϛαφυλὰς ὅγ' ἀμύμοσι παισὶν ἔδωκε·
(Μήλων ἢ ϛαφυλῶν παισὶ τίς ἔϛι κόρος;)
Τοῖς μὲν ἔτειν' ὀβολὸν, τόδε γὰρ γέρας ἔσκε μαθόντων·
Τοὺς δ' ἐπικερτομίοις μάψ ἐνένιπτε λόγοις.
Πολλάκις ὀρπήκων ἐπὶ δηλητῆρας ἔθυεν
Δεινὸν, ἀρουραίης ἅρπαγας εὐπορίας.
Ἄλλοτε μὲν φυγάδας τηλοῦ πλαγχθέντας ἐρευνῶν
Ἄλσεα καὶ δρυμοὺς ἀμφιπεριϛρέφετο.
Οἱ δ' ἄρ' ὑπαὶ δόνακας καταπεπτηῶτες ἔκειντο·
Ἄλλετο γὰρ κραδίη νειόθεν ἐς ϛόματα.
Ἄλλοτε δὲ βλοσυρὸς, καὶ ἀεὶ πλήξοντι ἐοικὼς,
Δεινὸν ἐνὶ φοβερᾷ σκῆπτρον ἔπαλλε χερί.
Ἔνθ' ὁ μὲν ὀργισθεὶς, καὶ ὑπ' ὀφρύσιν ὄμμα μελαίνων,
Σκηπτοῦχος γοεροὺς ἐξεφόβησε κόρους.

Ὡς τρομέεσκεν ἰδὼν, τρίποδ' ὡς ἀνόρουσεν ἐφ' ἕδραν
    Παῖς ὑπ' ἀμηχανίης βίβλον ὀδοῦσι δακών.
Ὃς πίνακι πτυκτῷ στίχους ἀνέγραψεν ἀδήλους,
    Ὃς σκαιῶς ἔλεγεν ῥήματα καὶ προθέσεις.
Ἄλλος Φαῖδρον ἔχεσκε, τὸν οὔποτ' ἔφασκε μαθήσειν·
    Ἄλλος πρῶτα λάλος γράμματα συντίθετο,
Μικκύλος, ᾧ βίβλος κακὸν ἦν μέγα· δακτύλῳ ἄλλος
    Ἠρίθμει χαλεπῶς ἢ τριάδ', ἢ τέτορα.
Ἀλλὰ σὺ χαῖρε, γέρον, καὶ ὑπὸ χθόνα τέρψιν ἄροιο,
    Καλὰ νεόβλαστον φῦλον ἀναξάμενος·
Ὧν καί ῥ' αὐτὸς ἐὼν, τάδ' ἔπη τύμβῳ ἐπέγραψα,
    Μνῆμα τεῆς κομιδῆς, μνῆμα φιλοφροσύνης.

Victu fœdo deterruit Orpheus.

Jodrell. A. D. 1764.

Ἦς χρόνος, ἀνίκ' ἀνὴρ κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
    Ὠμόφαγος κραδίαν, ὡς Πολύφαμος, ἔχων
Πλάζετο, οὐδὲ λύκω μαλακώτερος, οὐδὲ λέοντος,
    Καὶ κρέας ἀνθρώπων ἦς βορὰ, αἷμα πόσις.
Οὐ πόλις, οὐ πύργοι χαλεπὰν εἴργοντο θύελλαν·
    Γαῖαν ἅπασαν ἔχεν βαρβαρόφωνος Ἄρης.
Οὐδὲ χοροστασία νυμφᾶν γένετ', οὐδ' ὀαριστὺς·
    Ἀλλ' ὡς ἀφθόγγων χείλεα κλεὶς ἐπεῖχεν.

Εἶδε Θεὸς, κ' ἐλέησεν· ἄφαρ δὲ σοφώταῖος 'Ορφεὺς
 Ἵει μολπάζων ἱμερόεσσαν ὄπα.
Οὗτός τ' ἔθνεα πολλὰ πλανώμενα αὐτίκ' ἀγείρων
 Τοπρὶν ἀνάκεστον πρᾶτος ἄειδε μέλος.
Θέλξεν μὲν ποταμοῖο ῥόον, καὶ ἐν ὤρεσιν ὕλαν,
 Θῆρας, καὶ θηρῶν ἄνδρας ἐτ' ὠμοτέρως.
Μελπομένω δύναμιν θηεῦντό τε θάμβησάν τε·
 Χειρῶν ὅπλα πέσεν, καὶ χόλος ἐκ κραδίας.
Οὐδεὶς λευγαλέῳ ἐτ' ἐτέρπετο δαϊοτῆτι,
 Οὐδ' ἔτ' ἀποκταμένως ἔσθιε δυσμενέας.
Αὐτὰρ ἀοιδοπόλος λιπαρὰς ἴθυνε θέμιστας,
 Πότνα δικαιοσύνας ἔργα διδασκόμενος.
Εὐνομία Θέμιδος θυγάτηρ ἀνὰ γαῖαν ἀνάσσει,
 Τοῖς δ' ἐλάασι δίκην ἀμφιτίθησι πέδας·
Κτιζομέναις πολίεσσιν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες
 'Αστοὶ ἀγειρόμενοι νῦν διάγοντι βίον.
Χειροτόνως τε λιτὰς καὶ ποικίλα δῶρα φέροντες
 Ἔστησαν βωμοὺς ἀθανάτοισι Θεοῖς.
Πολλάκ' ἰοστέφανοι μελιηδέα τέρψιν ἄροντο
 Παῖδες παρθενικαί τ', ἄνθος ὁμαλικίας.
Καὶ μὲν ἀγαλλόμενοι κραδίᾳ καλὰ πνεύματα λωτῶ
 Ποσσὶ περιπλέκτοις συγκροτέοντι πέδον·
Πολλάκις εἰλαπίναισιν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα
 'Εν κύκλῳ κρατὴρ μεστὸς εὐφροσύνας.

Γηθοσύνως τοκέες παῖδας θαμὰ ἀμφὶ τράπεζαν,
 Ὡς ἐχάρησαν, ἑοῖς ὡς ἴδον ἐν μεγάροις.
Ταῦτ', ὦ πανδάμαστορ Μοισάων ὄρνεον Ὀρφεῦ,
 Ἔσσετ' ἀπειρέσιόν τοι τελέσαντι κλέος.

Hinc sceptra accipere.

W. Herbert. *In 8 Cal. Novemb.* A. D. 1794.

Ἀλβίων χαῖρ' εἰναλία, πόκ' ἀκτᾶς
Γαλλικᾶς ἄκρον στέφος· ὡς θαλάσσας
Ἑβρίδας ῥεῦσεν πέρι χεῦμα, κἀββά-
 τοις ὅθι πέτραις
Ὀρκὰς ἀντάχησ' ὀλόλυγμα θηρῶν.
Κύματ' ἔστ' ἂν ἑσπερινῶν κελεύθων
Μαινόλης ὤρινε Νότος· κελαινι-
 ῶν δ' ἁλὸς οἶδμα
Ῥῆξεν ἰφθίμαν ὁδόν. Ἁ δ' ἄρ' ἐνθοῖσ'
Ἀνθιμὰν Ἐλευθερία ποτ' ὄχθαν,
Ἐξέτειν' ὤνευ χέρα χάλιερχῆ
 Σκᾶπτον ἐπ' αἶαν.
Ἀλλὰ Ῥώμα ζεῦγος ἄφυκτον αὐτᾷ
Ἔμβαλεν δεσμώτιδ', ἐνὶ θριάμβοις
Γαυριῶσ' ἀάσχετον. αἰχμαλωτὶς δ'
 Ἔστενε νᾶσος

Δαρὸν, ὀφθαλμὸς πελάγευς· ἕως ἂν
Βαρβάροις κολοσσὸς ὅπλοισι ῥηχθεὶς
Χαλκέῳ δέπῳ πέσεν· ἂν δ' ἄρ' ἀχεῦς
Ἴαχε φωνὰ
Πάντ' ἐπ' ὄχθον. Κυάνεαι δὲ νύμφαι
Ἐχλίδων ἐν ὑαλόεσσιν ἄντροις
Πάντοθ' Ἀλβίωνος, ὅτ' ἀμφὶ τερπνὰ
Ἔστιλβε γαλάνα.
Φεῦ· μάταν ἔστιλβε. Βία γὰρ αἰνὰ
Βρίθεται Σαξῶνος· ἄφαρ στένοισαν
Ἄχθεται Λοχλὶν ἐπιὼν θάλασσαν.
Ὡς κελαρύσδει
Πάντοθ' ἀφρίσδων ῥόος· ὡς ἐρετμοῖς
Κῦμα μορμύρει ῥόθιον· ξιφῶν ὡς
Λάμπετ' ἀκτὶς, κεραυνόδεικτον ἀστράπ-
τει σάκεσιν πῦρ.
Φεῦ· μάταν Ἄρθυρε· μάταν, ἄνακτες,
Σᾶμα τᾶς ἐλευθερίας παλαιὸν
Ἐνδυκῶς σώσδειν θέλετ'· αἴλινον δ' ἄρ'
Αἴλινον εἶπετ',
Ἀλβίων νικᾶτο. Νέος δ' ἄρ' ἐχθρὸς
Αὖθις εἴσαγεν κλόνον ὀξύχαλκον·
Ἂν δὲ μυκηθμοῖς κρυερῷ θύελλα
Ἔβρεμεν Ἄρευς.

Ἔϐρεμεν Ῥόλλοιο παῖς. Βρεταννὶς δ'
Αἰνοπλὴξ γενάσθετο· τὸν δ' ἄρ' ἀρχᾶς
Πορφυρὶς ζώννυσεν. Ἐλεύθερος δὲ
Ἔφλεγεν αἰων
Μειλιχοῖς ἄναξιν· ἄταλλέ τ' ἀκτᾷ
Ἀλϐίωνος εἰν ἐρανοῖσι δώροις
Χλῖδος εἰράνας. Γένος ὦ τύραννον
Χαίρετε· μακρὸν
Χαίρεθ' Ἑνρίκων γένος· ὃν μὲν ὅπλοις
Γαλλία ποκ' ἔτρεμε καγχαλῶντα·
Κυδιώσας δ' ὅς ποκ' ἔρηξε λυγρὰ
Δέσματα Ῥώμας.
Χαῖρε, τὸν κόλποις πατέρα χλοηροῖς
Ἤπιον κλεΐσσεν Ἐτῶνα· τὶν μὲν
Ἁδέϊ στάσδοντα δρόσῳ φέρωμες
Στέμματα μοισᾶν.
Χαῖρε Νασσαύω κλέος. Ὡς δ' ἐν αἴθρᾳ
Λάμψε Βρυνσυίκω σέλας· ὡς γαλανὸν
Μειδιῶν χρύσωσε μελάγχιμον φό-
βοιο πρόσωπον.
Χεὶρ τεά γ', ὦναξ, καλὸν ἐκ σκιάων
Ἄνθος ἀγνώστων ἐρύει, λίθον τε
Λαμπρὸν ἐκ σκότω διάδημα κοσμή-
σοντ' ἀνατέλλει.

Χαῖρε· τὶν γὰρ σὺν χαρίτεσσιν ἀβραῖς
Τηλόθεν δέδορκε κλέος. Καλῶν δὲ
Τὶν μελῶν χρή μ' ἔρον ἐγειρέμεν φόρ-
μιγγι λιγείᾳ,
'Ασμάτων τ' ἐγκώμιον ὕμνον εἶναι.
Σάμερον γὰρ οἰστέον εἰν ἐτῶν τοι
Πλαρέων κυλινδομέναισιν ὥραις
Σκᾶπτον ἔδωκε
Λαός. Ὦ πολλῶς λυκάβαντος αὖθις
Εἰσίδοις τρόπως· θαλίαισι τερπνὸς
Τὶν περιῤῥείτω βίος, ἀμβρότω τε
Κύματα φάμας.
Χρη περιπλίκτοις ἱερὸν κλεῖσδεν
Ἄμμι σῶ τέκνω γάμον ἐν χορείαις,
'Εξωρίνειν τ' εἰρεσίᾳ πτερῶν μωσ-
ήϊον ἅρμα.
Λεπτὰ δ' ἀπύσω κιθάρας ἐν οἴμαις
Χρυσεᾶν ἄκρον χαρίτων ἄωτον
Εὐμόροις δρέποντά τυ χερσὶ, κάρε-
τᾶν βαθὺν ὄλβον.

‡ *Ex Horatii Carminum Lib.* 1. *Ode* 32.

Whish.

Φίλε βάρϐιτ', ἀξιῦμεν,
Σκιάδα πρὸς εἰ βαθείαν
Ὑπὸ δένδρεσιν σχολαῖσι
Μέλά σε τοπρὶν ἀοιδὰν
Τιν' ἐπαίζομεν, Λατίνης
Ἄγε, βάρϐιτ', ἄρχε μολπῆς.
Σύ γε Λεσϐίῳ τοπρῶτον
Ἐδίδαις ῥυθμὸν πολίτῃ
Ἀγαθῷ βοὰν, ὁμῶς ἢ
Πολέμιζεν, εἴ τε νῆας
Ἀνέμοις φυγὼν ἔκελσε,
Διόνυσον αἰὲν ᾆσεν,
Ἑλικωνίδας τε νύμφας,
Ἴδε Κυπρίδα, βρέφος τε
Κυπριδός γ' ὀπαδὸν ἡδύν·
Σέ θ' ἑταῖρόν οἱ, Λύκ', ᾆσεν,
Ἑλικῶπις, αἰθοχαίτα.
Πολύχορδε χαῖρε φόρμιγξ,
Ἱερὸν σὺ Χρυσοτόξου

Κτέανον, συνήορός τε
Μεγάλȣ Διὸς τραπέζα,
Καμάτων τε θέλκῖρον ἀδὺ,
Καλέονῖί μοι πάρισθι.

---

‡ Ἱκέτεω πεφιδῆσῖαι ἀνδρός.

Jodrell. A. D. 1764.

Εἰδὲ Θεὸν δύναῖόν τε καὶ ἄφθῖον, ὃς μὲν Ὀλύμπȣ
Ὑψικέραυνον ἔχων χειρὶ βέλος κραῖέει·
Εἰδὲ καθεζομένην τε παρὰ θρόνον ὡς Ἐλεῆῖὺν
Ἔξοχα τῶν ἄλλων δὴ περὶ κηρὶ φιλεῖ.
Καίπερ δ' εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιςας,
Καὶ βροῖοὶ ȣρανίην ἐκ ἀλέγωσι δίκην·
Οὐκ ὄρεσιν ποῖαμȣς, ȣ γῆν προσέμιξε θαλάσσᾳ,
Αὐτὰρ ὁ πανδαμάτωρ μείλιχον ὄμμα φέρει.
Οὐ σκήπῖει, καίπερ βλαφθεὶς, φθισήνορα βροῖὴν,
Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐλέειν ἢ κοῖέειν φιλέει.
Νῦν ἐπεὶ ȣρανίην, ἄνθρωπ', ἰνδάλλεο μορφὴν,
Ὡς ὀρθοῖς δέρκοις ὄμμασιν ἔργα Θεȣ̃·
Τὴν ἐλεημοσύνην ἔσσαι φρένα, ἀθανάτȣ τε
Ἐκ Θεȣ̃ εὐδαίμων μάνθανε μειλιχίαν.
Εἰ κόσμȣ Βασιλεὺς ἐλεαίρει, τίς κεν ὀφείλοι
Μήνιος ἐν θυμῷ νέρῖερον ἕλκος ἔχειν;

Ἔςι λύκυ, χαλεπῶς κραἶερὴν ἐκμαξέμεν ὀργὴν,
Ἔν τε σιδηρείοις ςήθεσιν αἷμα πιεῖν·
Ἔς' ἀνδρὸς, μαλακῶς θάλπειν γλυκερὴν ἐλεητὺν,
Καὶ φιλέειν ἐχθρὲς εὐσεϐεῖ κραδίῃ.
Οὐδὲ γὰρ ὁ βαρύμηνις Ἀχιλλεύς ἐςιν ἄτεγκἶος·
Οὐ τοπρὶν ὠμήςης μαίνἐἶαι, ὥςε λεών.
Ὡς Πρίαμος πολίαις τε κόμαις πολίῳ τε γενείῳ
Ἤλυθε, γῦνα βρέχων δάκρυσι, χεῖρα κύσας
Δεινὴν, παιδοφόνον, παύει χόλον· ἔκφυγεν ὀργὴ,
Καὶ ῥ' ἐλέῳ τήκει ςῆθος ἔνερθεν ὅλον.
Οὐ γὰρ Ἀλέξανδρος δεινῷ σκληρύνεἶ' ἄρηϊ,
Ἀλλ' ἐλέυ σπινθὴρ ἔζεεν ἐν πραπίσι.
Ἤλυθεν ὡς καλὸν Δαρείυ τέκνον ἀλάςυ,
Νῦν ὀφρῦς σχάζει, νῦν καἶέπεψε κότον.
Οὐκ ἔτι μοιράων πυρσὸς μὲν ἄπανἶ' ἀλαπάζει·
Ἀλλ' ἀνέφαινεν Ἔρως λαμπάδ' ἀναπἶομένην.
Ἐν πολέμῳ νικᾷν ἐςι κλέος ἀλλοπρόσαλλον,
Καί ῥα κυλινδεῖται πᾶν ςροφάλιϛγι τύχης·
Αὐτὰρ πραΰνειν θυμῦ μελέδημ' ἐν ἄρηϊ,
Ἀνέρος ἰφθίμυ γίγνεἶαι, ὐκὶ τύχης.

‡ *In iis rebus, quæ ad delectationem pertinent, natura dominetur.*

W. Herbert. A. D. 1795.

Τήναν τὰν μύρτον καὶ τὰ σκιόεντα μυρίκας
 Φύλλα ῥόδοις στέψω καὶ δροσεροῖσιν ἴοις·
Ἧκα δ' ὑπ' ἀνθοκόμως βῆτε σκίας, ἧκ' ἐπὶ χλοίας,
 Ἀμβρόσιαι λεπτοῖς ποσσὶν Ἁμαδρυάδες.
Ἔνθα δ' ἐλιννύων ποτὶ εὔδια καχλάσδοντος
 Ὕδατος ἐν μαλακᾷ κείσομαι ἀσυχίᾳ.
Χλῶρις ἐμοὶ θαλερῶν ἅμα δρέψει ἄνθος ἐρώτων
 Ἅβας ἀκμαίῳ κυδιόωσα γάνει.
Τί χρὴ δαιδαλέοις καθαρὸν χρόα εἵμασι δῆσαι,
 Ἢ φύσιος τέχνᾳ φυρέμεναι χάριτας;
Αὐτὰν καὶ χνοάοντα πρὸς Ἐνδυμίωνα Σελάναν
 Θοῦρος Ἔρως κύκλων εἷλκεν ἀπ' ὠρανίων.
Τὸν δ' ἔπι πορφυρέοισιν ἐν ἄνθεσι καλὸν ἔοντα
 Ἀμβρόσιον θαλερῷ στάσδε φίλαμα πόθῳ.
Οὐ μὲν ἄρα χρυσῷ γε κεκαδμένον, οὐδὲ λίθοισι,
 Τερπομένα λιπαρῶν ἁβροσύνᾳ μελέων
Ἁ Παφία ἐφίλασεν Ἀδώνιδα· τὰν ῥοδόεσσαν
 Αἱ Χάριτες μαλακῶς ἐστόρεσαν στίβαδα.
Χλῶρι φίλα, τὺ δὲ τόσσα φιλάματα, τόσσα μοι ἀδῆ,
 Ὅσσα ποκ' ἁ Κύπρις τῷ Κινύραο, δίδω.

Ὡς ἐρατὸν φύσιος χροΐαις θέρμαινε πρόσωπον·
    Κόλπων χιονέαν ὧς ἀνάφαινε χλίδαν.
Σὰν μὲν ὑπὲρ ἁμαλάν τε παρηΐδα, σαῖς τ' ἐνὶ χαιταῖς,
    Δινεύει πτέρυγας χρυσεόνωτος Ἔρως·
Σῶν δ' ἄρ' ἀπ' ὀφθαλμῶν διπλῷ πυρὶ λάμπαδ' ἀνάπτει
    Θαλπνοτάτῳ πειθοῦς ςασδομέναν μέλιτι.
Ἁδὺς Ἔρως, τοὶ μὲν τά τε λείρια τόν θ' ὑάκινθον
    Πλέξω, τᾶς φύσιος χάρματ' ἀφυσσάμενος.
Κεῖθί τοι ἀφνειῶν χρυσέας προλιπόντι καλιὰς
    Ἁβρὸν ναρκίσσοις ἐν δροσεροῖσι λέχος.
Κεῖθι ἀηδονίδων ἐρατὸν ςόμα· καὶ τὸ διαυγὲς
    Ὕδωρ ἀενάω κλύσδεται ἐκ λιβάδος·
Κεῖθι γᾶ εἰαριναῖσιν ἐρευθιάει καλύκεσσι,
    Καὶ πτέρυγας γλυκερὰν συνθέμεναι φιλίαν
Ἀμβροσίας σείοντι πελειάδες· ἠδ' Ἀφροδίτας
    Εὐωδὴς βωμὸν μύρτος ἐπισκιάει.

ΤΕΛΟΣ.

INDEX.